

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

От автора на ЧЕТВЪРТАТА ВЛАСТ

ДЖЕФРИ АРУЧЪР

НИТО ШЕНИ
ПОВЕЧЕ,
НИТО ШЕНИ
ПО-МАЛКО

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ДЖЕФРИ АРЧЪР
НИТО ПЕНИ ПОВЕЧЕ, НИТО
ПЕНИ ПО-МАЛКО

Превод: Емилия Масларова

chitanka.info

Всеки си намира майстора — рано или късно!

Един милион долара — ето колко Харви Меткаф, обигран мошеник и цар на далаверите, успява да задигне с празни обещания за бързо забогатяване и изгодни вложения в дружество за добив на нефт. Четирима мъже: наследник на благородническа титла, лекар от Харли стрийт, търговец с произведения на изкуството от Бонд стрийт и преподавател в Оксфорд, губят всичко и са докарани до просешка тояга. Този път обаче Харви не си е направил добре сметките. Четиримата се съюзяват и тръгват да гонят далавераджията из казината на Монте Карло, на хиподрума „Аскот“ и по достолепните морави на Оксфордския университет.

Планът им е съвсем прост: да „ужият“ измамника, да му задигнат точно толкова, колкото им е откраднал той, и да си върнат парите. До последното пени!

На Мери и дебелиците

ПРОЛОГ

— Йорг, очаквай довечера, до шест часа централноевропейско време, седем милиона щатски долара, ще ги преведат от „Креди Паризиен“ във втората сметка. Вложи каквото успееш в сигурни банки и в търговски дружества с рейтинг „ААА“. Ако ти останат пари, виж дали не можеш да спечелиш от разликата в курса на долара спрямо европейските валути. Разбра ли?

— Да, Харви.

— Внеси в банка „Минас Жераис“ в Рио де Жанейро един милион долара на името на Силвърман и Елиот и изтегли парите от сметката в клона на банка „Барклис“ на Ломбард стрийт. Разбра ли?

— Да, Харви.

— С пари от текущата сметка купи злато за десет милиона и не го продавай, докато не ти наредя. Постарай се да купуваш, когато котировките достигнат най-ниската си стойност, не бързай — бъди търпелив. Разбра ли?

— Да, Харви.

Харви Меткаф знаеше, че е излишно да прави последното уточнение. Йорг Бирер бе сред най-предпазливите банкери в Цюрих и, което бе по-важно за Харви, през последния четвърт век му беше доказал, че е и от най-прозорливите.

— Можеш ли на двацет и пети юни, вторник, да дойдеш в Уимбълдън? Ще бъда в обичайната лежа на централния корт.

— Да, Харви.

Телефонът изщрака и връзката прекъсна. Харви никога не казваше *довиждане*. Не беше усвоил добрите обноски и нямаше намерение да го прави тепърва. Вдигна отново телефонната слушалка, набра седемцифрения номер на „Линкълн Тръст“ в Бостън и поиска да го свържат със секретарката му.

— Госпожице Фиш?

— Аз съм, шефе.

— Извади досието на „Проспекта Ойл“ и го унищожи заедно с цялата кореспонденция, свързана с фирмата. Заличи всички следи. Разбра ли?

— Да, шефе.

Телефонът щракна отново. През последния четвърт век Харви Меткаф на три пъти бе давал подобни нареждания и госпожица Фиш вече бе разбрала, че не бива да задава излишни въпроси.

Харви си пое дълбоко въздух — ликуваше. Вече беше натрупал двайсет и пет милиона долара и нищо не можеше да го спре. Отвори бутилка шампанско „Круг“, реколта 1964 година, внесено от лондонската фирма „Хеджес и Бътлър“. Отпи бавно и запали пура „Ромео и Жулиета, Чърчил“, каквито веднъж месечно един италианец емигрант му доставяше нелегално от Куба в сандъчета с по двеста и петдесет къса. Облегна се на стола, готов да празнува. В Бостън, щата Масачузетс, беше дванайсет и двайсет — приближаваше време за обяд.

На Харли стрийт, Бонд Стрийт, Кингс Роуд и в колежа „Модлин“ в Оксфорд беше шест и двайсет вечерта. Четирима мъже, които не се познаваха, провериха в последното издание на излизащия в Лондон „Ивнинг Стандард“ борсовите котировки на акциите на „Проспекта Ойл“. Вървяха по 3,70 щатски долара едната. И четиримата бяха богати и се надяваха да увеличат още повече успеха си в кариерата.

На другия ден щяха да се събудят без пукнат грош.

ГЛАВА 1

Винаги е било трудно да спечелиш по законен път един милион долара. Малко по-лесно е да ги спечелиш незаконно. Но най-трудно е да задържиш милиона, след като си го спечелил. Хенрик Метелски бе сред малцината, успели да постигнат и трите неща. Макар че милионът, който беше спечелил законно, бе дошъл след милиона, натрупан незаконно, Метелски пак беше с едни гърди пред другите — беше опазил парите си до последното пени.

Беше роден на 17 май 1909 година в Долен Ийст Сайд в Ню Йорк, в тясна като килия стаичка, където вече се блъскаха четири деца. Бе израсъл по време на Голямата икономическа криза с вярата в Бога и с убеждението, че човек се храни по веднъж на ден. Родителите му бяха от Варшава и в началото на века се бяха изселили от Полша. Баща му беше хлебар и в Ню Йорк бързо си беше намерил работа — поляците тук бяха ненадминати в печенето на черен ръжен хляб, мнозина държаха малки гостилници, посещавани от техни сънародници. Майката и бащата на Хенрик си мечтаеха той да блесне в училището, малчуганът обаче не бе орисан да жъне успехи в гимназията. Будното, хитро хлапе имаше други заложи — предпочиташе да върти между съучениците си алъш-вериша с цигари и алкохол, вместо да зубри за Войната за независимост и робството в САЩ. Малкият Хенрик бе наясно, че нищо в този живот не се дава даром, и гонеше парите и властта с точно толкова хъс, с колкото котката гони мишка.

Когато пъпчивият, възпълен Хенрик беше на четиринайсет години, баща му се помина от онова, което днес наричаме рак. Майката го надживя само с няколко месеца и остави на произвола на съдбата пет невръстни деца. Също като другите четири и Хенрик сигурно щеше да се озове в местното сиропиталище за бедняци, но в средата на двайсетте години си беше лесно едно хлапе да изчезне яко дим в Ню Йорк — виж, по-трудно беше да оцелее. С времето Хенрик се научи да оцелява както никой друг — умение, което след години щеше да се окаже много полезно.

Пристегнал колана, хлапакът обикаляше Долен Ийст Сайд и си отваряше очите на четири: тук ще лъсне чифт обуца, там ще измие чинии. Търсеше начин да проникне в лабиринта, наред който бяха богатството и престижът. Щастieto му се усмихна, когато неговият съквартирант Ян Пелник, разсилен в Нюйоркската фондова борса, беше изваден временно от строя заради кренвирш, подправен със салмонела. Изпроводен да съобщи на шефа на борсовите куриери, че приятелят му лежи болен, Хенрик посгъсти краските и представи хранителното отравяне за туберкулоза, а после успя да се вреди на овакantenото място. След това си смени квартирата, премени се в нова-новеничка униформа, изгуби един приятел и спечели работа.

Повечето съобщения, които Хенрик разнасяше в началото на двайсетте, гласяха: „Купувай“, нещо, което се осъществяваше начаса, понеже тогава бяха златни години. Хенрик виждаше как разни отрепки трупат цели състояния, докато той си оставаше най-обикновен страничен наблюдател. По инстинкт се насочваше към хората, които за седмица печелеха на фондовата борса повече, отколкото Хенрик щеше да изкара за цял живот, ако останеше на мижавата си заплавица.

Зае се да изучава тънкостите на сделките с акции. Надаваше ухо, за да чуе какво си говорят спекулантите, разлепваше пликите със съобщенията. С времето разбра и отчетите на кои фирми си струва да изучава. Когато стана на осемнайсет, вече имаше зад гърба си четири години опит на Уолстрийт — четири години, през които повечето разсилни не вършеха друго, освен да обикалят претъпканата зала на фондовата борса и да разнасят мънички розови листчета хартия, четири години, които за Хенрик Метелски се равняваха на докторат в икономическия факултет на Харвардския университет. И през ум не му минаваше, че някой ден ще чете лекции в августейшото учебно заведение.

Една сутрин през юли 1927 година трябваше да занесе съобщение от уважаваната посредническа фирма „Халгартън и сие“. Както винаги, мина през тоалетната. Беше разработил до съвършенство своя си система: заключваше се в кабинката, отваряше съобщението, решаваше дали сведенията представляват интерес, а после незабавно звънваше по телефона на Витолд Гронович, възрастен поляк, който държеше малко застрахователно дружество и работеше главно със свои сънародници. За предоставената поверителна

информация Хенрик прибираще в джоба си по двайсет — двайсет и пет долара седмично. Гронович не разполагаше със средства, за да влага на борсата големи суми, и много внимаваше някой да не разбере от кого изтича информацията.

Този път, докато седеше в кабинката на тоалетната, Хенрик си даде сметка, че чете изключително важно съобщение. Губернаторът на Тексас всеки момент щял да разреши на компания „Стандард Ойл“ да прокара нефтопровод от Мексико чак до Чикаго — всички държавни органи, имащи отношение към случая, вече били дали съгласието си. На борсата се знаеше, че близо от година компанията се опитва да си издейства разрешителното, но почти всички бяха на мнение, че губернаторът няма да склони. Съобщението трябваше да се занесе, при това незабавно, не на друг, а на Тъкър Антъни, борсовия посредник на Джон Д. Рокфелер. След прокарането на нефтопровода целият Север щеше да има неограничен достъп до петрола, което означаваше само едно — по-големи печалби. Хенрик беше наясно, че веднага щом съобщят новината, цената на акциите на „Стандард Ойл“ ще започне да се покачва, още повече че фирмата вече контролирала деветдесет на сто от нефтените рафинерии в Америка.

При обичайни обстоятелства Хенрик щеше да съобщи новината направо на господин Гронович и тъкмо се канеше да го стори, когато мерна възпълен мъж, който на излизане от тоалетната изпусна лист хартия. Хенрик беше сам, затова взе листа и пак се усамоти в кабинката — смяташе, че в най-добрия случай се е добрал до поредните поверителни сведения. Всъщност обаче се оказа, че това е чек за 50 000 долара, подписан за осребряване от някоя си госпожа Роуз Реник.

Хенрик не губи и миг. Изскочи на Уолстрийт. Отиде в малко кафене на Ректър стрийт и докато се правеше, че пие кока-кола, се зае да обмисля най-старателно своя план. След това се запретна да го осъществява.

Първо осребри чека в клона на банка „Морган“ в югозападния край на Уолстрийт — знаеше, че в добре скроената униформа на фондовата борса ще го помислят за куриер на някоя от утвърдените фирми. После се върна в борсата и закупи от един брокер 2500 акции на „Стандард Ойл“ по 19 7/8 долара едната — след като плати комисионната, му останаха 126,61 долара, които внесе по текуща

сметка в банка „Морган“. Сетне зачака с нетърпение да съобщят, че губернаторът е дал разрешение за нефтопровода, но продължи да си върши обичайната всекидневна работа. Мислите му обаче бяха погълнати от акциите на „Стандард Ойл“ и не му беше до това да отскача до тоалетната и да проверява какви вести разнася.

Но съобщение нямаше и нямаше. Хенрик не можеше да знае, че нарочно не разгласяват новината и чакат борсата да затвори официално в три следобед, та губернаторът да изкупи всички акции, до които можеха да се докопат мръсните му ръчички. Вечерта Хенрик се прибра, вцепенен от мисълта, че е направил убийствена грешка. Вече си представяше как губи и работата си, и всичко, което е изградил през последните четири години. Пак добре, ако накрая не го тикнеха и зад решетките.

Сън не го ловеше, той се мятеше на леглото в тясната стаичка — беше отворил прозореца, но вътре пак беше много задушно. В един след полунощ не издържа на несигурността. Скочи от кревата, обръсна се, облече се и отиде с метрото в центъра на града. Излезе на Таймс Скуеър, където с разтреперани ръце си купи първото издание на „Уолстрийт Джърнъл“. В първия момент не успя да осмисли новината, макар че тя бе написана с крещящо огромни букви в заглавието на първа страница:

ГУБЕРНАТОРЪТ РАЗРЕШИ НА РОКФЕЛЕР ДА ПРОКАРА НЕФТОПРОВОД

Отдолу с по-дребни букви пишеше:

ОЧАКВА СЕ ГОЛЯМО ТЪРСЕНЕ НА АКЦИИ НА „СТАНДАРД ОЙЛ“

Замаян, Хенрик отиде в най-близкото денонощно кафене на Четирийсет и втора улица в Уестсайд и си поръча голям хамбургер и пържени картофи, които заля с кетчуп и започна да яде така, сякаш това е последната му закуска, преди да седне на електрическия стол, а

не първата, преди да започне да трупа несметни богатства. Изчете най-внимателно всички подробности за удара на Рокфелер в дописката на първа страница, която продължаваше и на четиринайсета, и до четири след полунощ вече беше купил и първите три издания на „Ню Йорк Таймс“, и първите две на „Хералд Трибюн“. Във всички вестници уводният материал беше все за едно и също. Заше метен и неописуемо щастлив, Хенрик забърза към къщи и си облече униформата. Яви се на фондовата борса точно в осем сутринта и макар да вършеше обичайната си работа, мислеше само за едно — как да осъществи втората част от своя план.

След официалното отваряне на фондовата борса отиде в банка „Морган“ и поиска заем от 50 000 долара срещу своите 2500 акции на „Стандард Ойл“, които рано сутринта вървяха вече по 21 1/4 долара едната. Внесе парите от заема в текущата си сметка и помоли да му издадат чек за 50 000 долара, който да се изплати на приносителя — госпожа Роуз Реник. След като си тръгна от банката, издири адреса и телефона на своята неволна благодетелка.

Госпожа Реник, вдовица, която поминуваше от вложенията на покойния си съпруг, живееше в малък апартамент на Шейсет и втора улица — Хенрик знаеше, че това е един от най-богатите квартали в Ню Йорк. Жената се поизненада, щом чу, че я търси някой си Хенрик Метелски, който настоява да се видели спешно по личен въпрос, ала когато накрая той спомена „Халгартън и сие“, госпожата се поуспокои и се съгласи да се срещнат в четири следобед в „Уолдорф Астория“.

Хенрик не беше стъпвал в „Уолдорф Астория“, но след четири години на фондовата борса почти нямаше известен хотел или ресторант, за които да не бе чувал да се говори. Знаеше, че госпожа Реник ще бъде по-склонна да пие чай с него в „Уолдорф Астория“, отколкото да приеме в дома си човек с име Хенрик Метелски, още повече че по телефона полският му акцент личеше повече, отколкото при пряко общуване.

Докато стоеше в застланото с дебел килим фоайе, Хенрик пламна при мисълта колко наивно е възприемал облеклото си. Струваше му се, че всички са се вторачили в него — нисък и шишкав, затова побърза да се скрие в един от изисканите фотьойли в зала „Джеферсън“. И други клиенти на „Уолдорф“ бяха дебели, но Хенрик беше сигурен, че са сложили излишните килограми не от какви да е пържени картофи, а от

Pommes de terre maitre d'hotel^[1]. Съжали, че е прекалил с брилянтина по черната си въздълга къдрава коса и не си е лъснал като хората половинките, почеса се притеснено по досадната пъпка отстрани на устата си и зачака. Костюмът, с който сред приятелите си се чувстваше толкова самоуверен и преуспял, изведнъж му се стори износен, долнопробен, евтин и просташки. Хенрик изобщо не се вписваше в обстановката, камо ли сред посетителите на хотела — за пръв път през живота си се чувстваше не на място, затова взе един брой на списание „Ню Йоркър“, скри се зад него и се замоли гостенката да се появи по-бързо. Около него почтително, но и някак надутото сновяха келнери. Хенрик забеляза, че един — беше с бели ръкавици — не прави нищо друго, освен да пристъпва на пръсти и да предлага със сребърни щипци бучки захар. Младежът направо се прехласна от възхищение.

Няколко минути след четири се появи и Роуз Реник заедно с две кученца — беше си сложила възмутително голяма шапка. Бе прехвърлила шейсетте и се стори на Хенрик прекалено дебела, прекалено гримирана и прекалено натруфена, затова пък имаше лъчезарна усмивка и комай познаваше всички до последния човек — обикаляше от маса на маса и си бърбеше с постоянното присъствие в „Уолдорф Астория“. Когато накрая стигна масата, на която, както правилно бе предположила, седеше Хенрик, госпожа Реник беше доста стъписана не само от странното му облекло, но и от това, че той изглежда едва ли не голобrado хлапе, по-малък и от осемнайсетгодишен.

Жената си поръча чай, а Хенрик изстреля на един дъх многократно репетирания си разказ: как предния ден на фондовата борса е станала злополучна грешка с чека ѝ и той е попаднал във фирмата на Хенрик, а шефът му е наредил незабавно да го върне на собственика и да се извини. После връчи на възрастната дама чека за 50 000 долара, който му бяха издали срещу текущата му сметка в банка „Морган“, и добави, че ако госпожа Реник вдигне скандал, той ще остане без работа, понеже грешката е била допусната изцяло по негова вина. Всъщност сутринта бяха съобщили на жената, че чекът ѝ се е изгубил, и тя още не знаеше, че е бил осребрен, защото щеше да получи извлечението от сметката си едва след няколко дни. Дори човек, който познаваше много по-добре от госпожа Реник човешката природа, щеше да повярва, че пелтечешият Хенрик наистина е

притеснен до смърт. Старата дама на драго сърце се съгласи да не разгласява случая — с чека на банка „Морган“ все пак си беше получила обратно парите и не беше изгубила и цент. Хенрик въздъхна от облекчение и за пръв път тоя ден се поотпусна и се почувства щастлив. Дори повика сервитьора със захарта и сребърните щипци.

Поизчака малко, за да не прави лошо впечатление, обясни, че трябва да се връща на работа, благодари на госпожа Реник за разбирането, плати сметката и си тръгна. Щом излезе на улицата, си засвирука от облекчение. Новата му риза се бе наквасила (госпожа Реник би казала „беше се овлажнила“) от потта, но той отново беше на открито и можеше да си поеме спокойно дъх. Първият му по-крупен удар се беше увенчал с успех.

Застана на Парк авеню, развеселен, че се е срещнал с госпожа Реник не другаде, а в „Уолдорф“, същия хотел, където президентът на „Стандард Ойл“ Джон Д. Рокфелер държеше апартамент. Хенрик беше дошъл пеш и бе влязъл през главния вход, докато господин Рокфелер беше пристигнал малко по-рано с метрото и се беше качил до апартамента с личния си асансьор. Макар че малцина нийоркчани знаеха това, магнатът се бе разпоредил да му построят на петнайсетина метра под „Уолдорф Астория“ частна станция на метрото, така че да си спести осемте пресечки ходене от Централната станция: от там до Сто двайсет и пета улица нямаше друга спирка. (Станцията си съществува и сега, но понеже никой от Рокфелерови не отсяда в „Уолдорф Астория“, влаковете я подминават.) Докато Хенрик обсъждаше с госпожа Реник своите 50 000 долара, петдесет и седем етажа по-нагоре Рокфелер обмисляше вложение от 5 000 000 заедно с Андрю Мелън, министър на финансите в администрацията на президента Кулидж.

На другата сутрин Хенрик отиде както обикновено на работа. Знаеше, че разполага само с пет дни, за да продаде акциите и да върне заема, който беше изтеглил от банка „Морган“: заеми с подобно обезпечение трябваше да се изплатят до пет работни или седем календарни дни. В последния ден от този срок акциите на „Стандард Ойл“ вече струваха 23 1/4 долара едната. Хенрик ги продаде по 23 1/8 долара, върна заема от 49 625 долара и след като си приспадна разходите, осъществи печалба от 7490 долара, които остави в текущата си сметка в банка „Морган“.

През следващите три години престана да се обаждат по телефона на господин Гронович и се запрети сам да търгува на борсата — в началото влагаше скромни суми, после обаче, след като понатрупа опит и самочувствие, сделките взеха да стават все по-големи. Времената бяха добри и макар че невинноги прибираще печалба, Хенрик се научи как да се възползва от спада в котировките и от покачването им, което ставаше по-често. При повишение на борсовите цени си беше разработил тактика — продаваше акции, каквито нямаше в наличност, а това, общо взето, се смяташе за нередно. Нюхът му за борсовите спекулации ставаше все по-изтънчен, както и вкусът към облеклото, а лукавството, усвоено навремето по бедняшките улици на Долен Ийст Сайд, все така му вършеше добра работа. Хенрик бързо разбра, че светът е джунгла — просто понякога лъвовете и тигрите се разхождат, облечени в костюми.

Когато през 1929 година фондовият пазар се срина, Хенрик бе превърнал своите 7490 долара в бързоликвидни акции на стойност 51 000 долара. В деня, в който председателят на управителния съвет на „Халгартън и сие“ се хвърли от един прозорец във фондовата борса, Хенрик вече беше разпродавал всичките си акции до последната. Беше усетил накъде духа вятърът. С новопридобитите доходи се беше нанесъл в хубаво жилище в Бруклин и се беше сдобил със скъп, крещящ червен автомобил. Още съвсем млад си беше дал сметка, че се е появил на бял свят с три основни недостатъка: името, произхода и безпаричието. Проблемът с парите се решаваше от само себе си, сега бе дошло времето Хенрик да преодолее и другите две спънки. Бе подал молба до съда да си смени името на Харви Дейвид Меткаф. Щом искането му беше удовлетворено, той престана да се среща с приятелите си от полската общност и през май 1930 година навърши пълнолетие^[2] с ново име, ново потекло и съвсем нови пари.

Малко по-късно същата година се запозна на един мач по американски футбол с Роджър Шарпли и разбра, че и богатите си имат проблеми. Младият бостънчанин беше наследил фирмата на баща си за внос на уиски и износ на кожи. Беше завършил „Чоут“, а след това и колежа „Дартмът“ и притежаваше самочувствието и обаянието, за които всички американци завиждат толкова много на бостънчани. Беше снажен и рус, да си речеш, че е потомък на викингите, всичко му идеше отръки и жените направо му се лепяха. Във всяко отношение

Шарпли бе пълна противоположност на Харви. Макар да бяха различни като небето и земята, двамата се привличаха неудържимо — вероятно именно заради различията.

Единствената съкровена мечта на Роджър бе да стане офицер от Военноморския флот, но след като завърши „Дартмът“, се видя принуден да се прибере в родния дом и заради разклатеното здраве на баща си да поеме ръководството на фирмата. Само след няколко месеца баща му умря. Роджър на драго сърце би продал компанията на първия, изпречил му се на пътя, ала в завещанието си баща му беше добавил условие, че ако синът я спазари, преди да е навършил четирийсет години (пределната възраст, на която можеш да се запишеш във флота), парите от продажбата следва да се поделят поравно между всички роднини.

Харви умува дълго върху проблемите на Роджър и след като на два пъти се съветва с обигран нюйоркски адвокат, предложи на бостънчанина следното: да купи от него за 100 000 долара 49 на сто от фирмата с условието, че всяка година ще му изплаща първите 20 000 долара от печалбата. Щом навърши четирийсет, Роджър ще му прехвърли срещу още 100 000 долара останалите 51 процента. Управителният съвет ще се състои от трима членове с право на глас: Харви, Роджър и човек, посочен лично от Харви. Така той щеше да има последната дума във фирмата, а Роджър щеше да влезе във флота и да се вясва само на годишното събрание на акционерите.

Бостънчанинът не можеше да повярва, че е извадил такъв късмет. Дори не направи опит да се посъветва с някого в „Шарпли и син“ — знаеше, че ще сторят всичко възможно да го разубедят. Харви беше разчитал тъкмо на това — беше преценил много точно жертвата. Роджър обмисля предложението само няколко дни, после даде съгласието си за съставянето на договора — погрижи се това да стане в Ню Йорк, далеч от Бостън, така че никой във фирмата да не надуши какво се случва. През това време Харви отиде отново в банка „Морган“, където вече гледаха на него като на човек с бъдеще. Тъй като банките залагат именно на бъдещето, директорът се съгласи да подпомогне новото начинание на младия предприемач и да му отпусне 50 000 долара, които той да добави към своите 50 000 — така Харви се сдоби с 49 на сто от „Шарпли и син“ и стана петият председател на

управителния съвет на фирмата. Документите бяха подписани на 28 октомври 1930 година в Ню Йорк.

Роджър тутакси замина за Нюпорт, щата Роуд Айланд, където да започне обучението си за офицер от военноморските сили на САЩ, а Харви пое към Централна гара, за да хване влака за Бостън. Беше дошъл краят на дните му като разсилен в Нюйоркската фондова борса. Беше едва на двацет и една години, а вече беше председател на управителния съвет на търговско дружество, което си беше негово.

Умееше да превръща в успех онова, което според всички вещаеше провал. Американците още се мъчеха заради сухия режим и макар да можеше да изнася кожи, поне на хартия Харви нямаше право да внася уиски. Тъкмо по тази причина през последните десет години печалбите на фирмата бяха намалели. Не след дълго обаче Харви установи, че с някой и друг подкуп, включително за кмета на Бостън, за шефа на полицията и за митничарите по канадската граница, а също и със съответната сума за мафията, така че стоката да достига ресторантите и магазините, където се продаваше контрабанден алкохол, количествата внасяно уиски се увеличават, вместо да намаляват. „Шарпли и син“ изгуби по-почтените си стари служители и ги замени със зверове, които се вписваха по-добре в личната джунгла на Харви Меткаф.

От 1930 до 1933 година той ставаше все по-богат и силен, но когато, притиснат от общественото мнение, президентът Рузвелт най-сетне отмени сухия режим, заедно със забраната изчезна и тръпката. Харви остави фирмата да си изнася кожите и да внася уиски, а самият той се впусна в нови начинания. През 1933 година „Шарпли и син“ отбеляза стогодишнината от основаването си. За три години Харви беше изгубил 97 години достопочтеност и бе удвоил печалбите. Трябваше му пет години, за да натрупа първия си милион, и още само четири, за да го удвои, след което отсъди, че е дошло време да се раздели с „Шарпли и син“. За дванайсет години, от 1930 до 1942-ра, беше увеличил печалбата от 30 000 на 910 000 долара. През януари 1944 година продаде фирмата за 7 000 000, като изплати 100 000 долара на вдовицата на капитан Роджър Шарпли от Военноморските сили на САЩ и задържа за себе си 6 900 000.

За трийсет и петия си рожден ден си направи подарък за четири милиона долара: малка закъсала банка в Бостън — „Линкълн Тръст“.

По онова време банката можеше да се похвали с годишна печалба от около половин милион долара, с престижна сграда наред Бостън и с неопетнена и доста скучна репутация. Харви възнамеряваше да промени и репутацията, и счетоводния отчет. Харесваше му да е директор на банка, това обаче не го направи по-честен. В Бостън сякаш нямаше далавера, която да не минава през „Линкълн Тръст“, и макар че за пет години Харви увеличи годишната печалба на два милиона долара, това изобщо не означаваше, че се ползва с добро име.

Запозна се с Арлин Хънтър през зимата на 1949 година. Тя беше единствена дъщеря на директора на бостънската банка „Фърст Сити“. Дотогава Харви не бе проявявал особен интерес към противоположния пол. Движеща сила в живота му бяха парите — нямаше нищо против в свободното си време да се позабавлява и да се разтуши с жени, но като теглим чертата, ги смяташе за пречка и неудобство. Ала вече беше навлязъл в онова, което по лъскавите списания наричат зряла възраст, а нямаше наследник, на когото да завещае богатството си, ето защо отсъди, че е време да си намери жена, която да го дари със син. Както и за всяко друго начинание в живота си, обмисли нещата много внимателно.

Срещна Арлин, когато тя бе на трийсет и една години. Буквално му се натресе — блъсна се на заден ход с колата си в новичкия му линкълн. Едва ли имаше жена, която да е такава противоположност на ниския, неук, дебел поляк. Арлин бе висока близо метър и осемдесет и макар да беше доста миловидна и привлекателна, ѝ липсваше самочувствие и вече си мислеше, че не ѝ е писано да се задоми. Повечето ѝ приятелки от училище вече се бяха развели по един-два пъти и я съжаляваха. Особнячествата и парвенющината на Харви ѝ подействаха като дългоочакван свеж полъх след наложената от родителите ѝ пуританска дисциплина, заради която според нея не ѝ вървеше никак с мъжете на нейна възраст. Беше имала една-единствена връзка — пълен провал, понеже ѝ липсваше всякакъв опит, и докато не се появи Харви, сякаш никой не искаше да ѝ даде втора възможност да се докаже. Баща ѝ не хареса Харви и не го скри, от което той ѝ се стори още по-привлекателен. Всъщност старият Хънтър не одобряваше никого от мъжете, с които тя имаше някакви

отношения, в случая с Харви обаче беше прав. Колкото до Харви, той си даде сметка, че в по-далечно бъдеще един брак между бостънските банки „Фърст Сити“ и „Линкълн Тръст“ ще бъде изгоден, и с тази мисъл се устреми както винаги към победата. Арлин не се съпротивлява дълго.

Ожениха се през 1951 година — сватбата им се помнеше по-скоро от онези, които бяха отсъствали от нея, отколкото от присъствалите. Младоженците отидоха да живеят извън Бостън, в къщата на Харви в град Линкълн, и не след дълго Арлин оповести, че чака дете. Почти една година след венчавката роди момиченце.

Кръстиха дъщеря си Розали и тя се превърна в средоточие на живота на Харви — той бе разочарован единствено когато жена му претърпя операция на матката, след която вече не можеше да ражда. Прати Розали да се изучи във Вашингтон, в най-скъпото девическо училище „Бенетс“, оттам пък я приеха английска филология в престижния университет „Васар“. На тази вест се зарадва дори старият Хънтър, който с времето бе започнал да понася от немай-къде зет си и да боготвори своята внучка. След като се дипломира, Розали замина да продължи образованието си в Сорбоната — беше се изпокарала жестоко с баща си, който не одобряваше приятелите ѝ и най-вече тия непрокопсаници с дългите коси, дето отказваха да воюват във Виетнам. Не че самият той бе допринесъл с нещо за победата през Втората световна война, ако не броим това, че си бе напълнил джобовете покрай всяка дефицитна стока. Окончателният разрыв настана, когато Розали си позволи да подметне, че нравствеността не се определяла само от дължината на косата и политическите възгледи. На Харви му беше мъчно за дъщеря му, но за нищо на света не би го признал пред Арлин.

Имаше в живота три неща, които обичаше: първото си оставаше Розали, второто бяха картините и третото — орхидеите. Първата любов бе припламнала още в мига, когато дъщеря му се беше родила. Втората пък се бе разгаряла през годините и се беше зародила по доста странен начин. Един клиент на „Шарпли и син“ беше на път да се разори, а имаше да връща на фирмата доста пари. Харви надуши каква е работата и отиде да попритисне онзи негодник, той обаче съвсем беше закъсал и вече нямаше надежда да намери отнякъде пари в брой.

Решен да не си тръгва с празни ръце, Харви отнесе единствената ценна вещ на несретника: картина на Реноар, оценявана на 10 000 долара.

Смяташе да я продаде бързичко, още преди да се е разбрало, че е сред най-големите кредитори на длъжника, но толкова се прехласна по нежните очертания и меките пастелни цветове, че му се прииска да притежава още и още картини. Щом установи, че те не само са добро капиталовложение, но му доставят и наслада, колекцията му взе да се разраства наред с любовта му към живописиста. В началото на седемдесетте вече притежаваше едно платно на Мане, две на Моне, един Реноар, две картини на Пикасо, една на Писаро, по една на Утрило и Сезан, както и творби на второстепенни, ала признати и ценени художници. Превърна се в един от най-тънките познавачи на импресионизма. Сега си мечтаеше само за едно — да притежава платно на Ван Гог, и съвсем наскоро се беше разминал на косъм с „Болница «Сен Пол» в Сен Реми“, обявена за продан на един от търговете в нийоркската галерия „Сотби Парк Бърнет“: доктор Арманд Хамър от „Оксидентал Петролиум“ му я бе отмъкнал под носа за 1 200 000 долара, цена, твърде солена според Харви.

Преди това, през 1966 година, той не бе успял да се сдобие и с експонат номер 49 — „Госпожица Раву“, обявена на търг от фирмата за търговия с произведения на изкуството „Кристи, Мансън и Удс“ в Лондон, макар че преподобният Тиодор Питкеърн от Божията нова църква в Брин Атин, щата Пенсилвания, го бе принудил да вдигне неимоверно цената колкото да разпали още повече апетита му. Бог дал, а в този случай бог и взел. Макар че малцина в Бостън му го признаваха, в света на изобразителното изкуство вече се знаеше, че Харви притежава една от най-добрите колекции от платна на импресионистите, достойна за възхищение не по-малко от сбирката на Уолтър Аненбърг, който по времето на президента Никсън беше посланик на САЩ във Великобритания и наред с Харви бе сред малцината, успели да създадат след Втората световна война значителна колекция.

Третата любов на Харви бяха невероятните му орхидеи — с тях на три пъти беше печелил първата награда на Пролетното изложение на цветя в Нова Англия, като два пъти беше изпреварвал дори тъста си Хънтър.

Сега Харви ходеше веднъж годишно в Европа. В Кентъки беше създал преуспяващ конезавод и обичаше да гледа конете си на надбягванията, провеждани на „Лоншан“^[3] и „Аскот“^[4]. С удоволствие следеше и „Уимбълдън“, който според него си оставаше най-големият тенис турнир в света. Забавляваше се, като по време на престоя си в Европа сключваше и някоя и друга сделка, та да попълни сметката си в една швейцарска банка в Цюрих. Не че бе опрял до сметки в швейцарски банки, но му доставяше удоволствие да прави за смях Чичо Сам.

През годините беше омекнал и се бе поограничил в далаверите, но пак не можеше да устои на изкушението да рискува, стига наградата да беше достатъчно голяма. Такава златна възможност му се откри през 1964 година, когато правителството на Нейно Величество кралицата на Великобритания обяви, че дава лицензи за проучване и производство в Северно море. По онова време и британското правителство, и държавните чиновници, имащи отношение към въпроса, дори и не подозираха колко важен ще бъде занапред нефтът в Северно море и каква роля ще играе в политиката на Великобритания. Ако правителството знаеше, че през 1978 година арабите ще притиснат до стената останалия свят и в Камарата на общините ще влязат единайсет депутати шотландци — върли националисти, със сигурност щеше да постъпи другояче.

На 13 май 1964 година министърът на енергетиката внесе за одобрение в Парламента проектозакон номер 708 — за нефта по континенталния шелф. Харви прочете закона с огромен интерес — с него като нищо щеше да направи голям удар. Особено му допадна член четвърти от документа, който гласеше:

Британските граждани и поданиците на колониите, както и всички, които живеят в Обединеното кралство или имат фирми, регистрирани в него, могат да кандидатстват по този закон за:

- 1) лиценз за производство или
- 2) лиценз за проучване.

След като се запозна най-внимателно с документа, Харви се облегна и започна да мисли. За производствения или проучвателния лиценз му трябваха съвсем малко пари. По-нататък, в член шести се казваше:

- 1) Който кандидатства за производствен лиценз, следва да заплати държавна такса от двеста лири стерлинги, както и по пет лири стерлинги за всеки участък след първите десет, за които е подал документи.
- 2) Който кандидатства за проучвателен лиценз, следва да заплати държавна такса от двайсет лири стерлинги.

Харви не можеше да повярва на очите си. Колко лесно бе да се възползва от лиценза, за да създаде впечатлението, че се е нагърбил с широкомащабно начинание! Беше достатъчно да се охарчи с неколкостотин долара, за да се нареди до такива имена като „Шел“, „Бритиш Петролиум“, „Тотал“, „Гълф“ и „Оксидентал Петролиум“.

Прочете втори, после и трети път допълнителните разпоредби към закона — беше си направо невероятно, че британското правителство предоставя такива огромни възможности срещу нищожни вложения. Сега на пътя на Харви стоеше само формулярът за кандидатстване за лиценз, сложен, добре изпипан документ. Той не беше британски поданик, никоя от фирмите му не беше регистрирана в Обединеното кралство, щеше да му бъде трудно и да обоснове намеренията си. Затова реши, че няма да е зле молбата му за лиценз да бъде подкрепена от британска банка и той да регистрира фирма, чиито директори да спечелят доверието на британското правителство.

Речено — сторено. В началото на 1964 година Харви регистрира във фирменото отделение на британския съд търговско дружество „Проспекта Ойл“ — с регистрацията се зае адвокатска кантора „Малкълм, Ботник и Дейвис“, а като банка, обслужваща фирмата, бе посочена „Барклис“, която и бездруго вече представляваше в Европа „Линкълн Тръст“. Председател на управителния съвет на дружеството стана лорд Хънисет, а в самия съвет влязоха все именити личности, включително двама бивши депутати, изгубили мястото си в

Парламента, след като през 1964 година Лейбъристката партия спечели изборите. „Проспекта Ойл“ пусна на фондовата борса два милиона акции по десет пенса едната, изкупени до последната от подставени лица на Харви. Освен това той внесе половин милион долара в клона на банка „Барклис“ на Ломбард стрийт.

След като създаде фасадата, Харви използва лорд Хънисет, за да кандидатства пред британските власти за лиценз. Подобно на предишното правителство на консерваторите и новото правителство на лейбъристите, избрано през октомври 1964 година, не подозираше за значението на нефта в Северно море. Според условията на властите получателят на лиценз трябваше да плаща през първите шест години концесия от 12 000 лири стерлинги годишно, подоходен данък от 12 1/2 на сто и данък печалба, но Харви смяташе да прибира тази печалба в джоба си, а не да я дава на държавата.

На 22 май 1965 година министърът на енергетиката обнародва в „Лондон Газет“ името на „Проспекта Ойл“ наред с другите петдесет и една фирми, получили производствен лиценз. На 3 август 1965 година с наредба номер 1531 бяха определени и участъците. Участъкът на „Проспекта Ойл“ се намираше на 51°50'00" северна ширина и 2°30'20" източна дължина, точно до един от участъците на „Бритиш Петролиум“.

След това Харви зачака някое от дружествата, получили участъци за нефтодобив в Северно море, да открие петрол. Наложил се да почака доста дълго, но той не бързаше за никъде — чак през юни 1970 година „Бритиш Петролиум“ откри в четиридесети участък голямо нефтено находище. Фирмата вече беше вложила в Северно море над един милиард долара и Харви възнамеряваше да е сред хората, спечелили най-много от това. Пътят към успеха му беше разчистен и той незабавно се захвана с осъществяването на втората част от своя план.

В началото на 1972 година нае нефтена сонда, която с много шум и фанфари пренесе на участъка на „Проспекта Ойл“. Според договора, ако сондата откриеше нефт, това щеше да удължи срока му, затова Харви назначи минималния брой работници, изисквани от правителствената разпоредба, и започна да прави проучвания на дълбочина 1800 метра. После освободи всички работници, но събщи

на „Рединг и Бейтс“, фирмата, от която бе наел сондата, че в близко бъдеще тя пак ще му трябва, затова ще продължи да си плаща наема.

След това в продължение на два месеца всеки ден пускаше на борсата по няколко хиляди акции — все от неговия пакет, и ако финансовите журналисти от британския печат се обадеха да питат защо цената на акциите неотклонно се покачва, младичкият прессекретар на „Проспекта Ойл“ отвърщаше, както му бяха наредили, че засега ще остави въпроса без отговор, но че в скоро време ще има важни новини — някои от вестниците събраха две и две и получиха някъде към петнайсет. Цената на акциите продължаваше да се вдига и от десет пенса скочи на близо две лири стерлинги благодарение на вещото ръководство на главния изпълнителен директор на Харви във Великобритания Бърни Силвърман, който имаше богат опит в подобни сделки и бе наясно какво е намислил шефът му. Основната му задача беше да не допуска да надушат, че има пряка връзка между Меткаф и „Проспекта Ойл“.

През януари 1974 година акциите вече се търгуваха по три лири стерлинги едната. Сега вече Харви беше готов да премине към третата част от плана си и да използва за изкупителна жертва един преливащ от ентусиазъм младок — Дейвид Кеслър, завършил Харвардския университет и току-що назначен в „Проспекта Ойл“.

---

[1] Картофи, специалитет на главния готвач (фр.). — Б.пр. ↑

[2] В САЩ за пълнолетни се смятат лицата, навършили 21 години. — Б.пр. ↑

[3] Хиподром в Булонския лес в Париж, открит през 1857 г. — Б.пр. ↑

[4] Хиподром край град Уиндзор, открит през 1711 г. През юни там се провеждат ежегодни четиридневни конни надбягвания. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 2

Дейвид намести очилата върху носа си и прочете още веднъж обявата на деловите страници на „Бостън Глоуб“, за да се увери, че не сънува. Сякаш бе писана специално за него:

Британска нефтена компания, провеждаща проучвания в Северно море край бреговете на Шотландия, търси млад служител с опит на фондовата борса и (или) капиталовите пазари. Годишна заплата 25 000 долара. Осигурено жилище. Седалище в Лондон. Молбите да се подават в п.к. 217 а.

Дейвид знаеше, че този отрасъл се разраства и ако той получи мястото, пред него се откриват големи възможности, и се запита дали ще сметнат опита му за достатъчен. Спомни си какво им повтаряше преподавателят по европеистика в университета: „Ако ви се наложи да работите във Великобритания, за предпочитане е да бъде нещо, свързано със Северно море. При техните проблеми с профсъюзите нищо друго в тая държава не си струва усилията“.

Дейвид Кеслър беше слабичък, гладко избръснат млад американец с коса, подстригана на канадска ливада, каквато по приляга на морски пехотинец, с румено лице и необуздани амбиции. Подобно на всички, току-що завършили Харвардския университет, искаше да преуспее на всяка цена. Беше следвал в Харвард общо шест години, през първите четири — математика за бакалавърска степен, а през последните две бе учил бизнес администрация в сградата на университета от другата страна на река Чарлс. Беше завършил току-що и въоръжен с дипломата, си търсеше работа, която да го възнагради за пословичното трудолюбие. Не блестеше с особени заложби и завиждаше на състудентите си, на които всичко им идеше отръпки и които усвояваха икономическите теории на посткейнсианството с

лекотата, с каквато децата учат таблицата за умножение. Цели шест години се беше трудил с настървение — вдигаше глава само колкото да отскочи до физкултурния салон, нещо, което правеше всеки ден, и понякога в събота или неделя да иде на мач на „Харвард Джокс“, които бранеха на игрището за американски футбол честта на университета, или пък да поиграе баскетбол. На драго сърце би се включил в отборите, но стореше ли го, нямаше да му остава достатъчно време за учене.

Прочете за трети път обявата, после написа на пишещата машина старателно обмислено писмо, което да прати на посочената пощенска кутия. Минаха няколко дни и накрая Дейвид получи отговор — викаха го на събеседване, което щеше да се състои в три следобед в сряда, в един от местните хотели — „Копли“, на Хънтингтън авеню.

Пламнал от вълнение, той се яви в три без петнайсет. Преди да влезе в малката зала, си повтори наум девиза на икономическия факултет в Харвардския университет: „Приличай на британец, мисли като евреин!“.

На събеседването присъстваха трима мъже, които се представиха като Силвърман, Купър и Елиот. Шеф явно беше Бърни Силвърман, възниськ, беловлас нийоркчанин с карирана вратовръзка и с ореола на преуспял човек. Купър и Елиот само седяха и наблюдаваха мълком Дейвид.

Силвърман разказа надълго и нашироко, с много плам за фирмата и бъдещите ѝ цели. Харви го беше подковал добре, а и той притежаваше достатъчно опит и оправност, за да бъде дясната ръка на Меткаф в поредния му удар.

— И така, господин Кеслър. Възползвахме се от една от най-бляскавите възможности в нефтодобива днес и търсим петрол в Северно море, край бреговете на Шотландия. Дружеството ни — „Проспекта Ойл“, се радва на подкрепата на няколко американски банки. Получихме от британското правителство съответните лицензи, разполагаме и с необходимите средства. Но фирмите, господин Кеслър, преуспяват не заради парите, които имат, а благодарение на хората, с които работят — ни повече, ни по-малко. Търсим човек, който няма да жали сили и ще се труди ден и нощ, така че „Проспекта Ойл“ да се наложи върху картата, готови сме да му плащаме и възможно най-високата заплата. Ако ви одобрим за длъжността, ще

работите в Лондон под прякото ръководство на изпълнителния директор — господин Елиот.

— А къде е седалището на фирмата?

— В Ню Йорк, но имаме клонове и в Монреал, Сан Франциско, Лондон, Абърдийн, Париж и Брюксел.

— Търсите ли нефт и другаде?

— Засега не — отвърна Силвърман. — След пробива на „Бритиш Петролиум“ хвърлихме в Северно море доста милиони, на участъците около нашия от пет сонди една открива нефт, а това в отрасъла ни е твърде обнадеждаващо.

— Кога ще започне работа кандидатът, когото ще одобрите?

— Някъде през януари, след като изкара държавните курсове за управленски кадри в нефтодобива — уточни Ричард Елиот.

Слабият като върлина блед изпълнителен директор явно беше от Джорджия. Държавните курсове си бяха един от многото хитри ходове на Харви Меткаф — максимум доверие с минимум вложени средства.

— А къде се намира ведомственото жилище? — продължи с въпросите Дейвид.

Този път му отговори Купър:

— Ще получите един от апартаментите на фирмата в квартал Барбикан, на неколкостотин метра от офиса ни в лондонското Сити.

Дейвид нямаше повече въпроси — Силвърман бе уточнил всичко, сякаш знаеше какво точно може да го интересува.

След десет дни младежът получи телеграма с покана да обядва заедно със Силвърман в клуб „Двайсет и едно“ в Ню Йорк. Дейвид влезе в заведението, видя по масите доста знаменитости и това му вдъхна ново самочувствие. Неговият домакин очевидно не беше случаен човек. Масата им беше в малка ниша, където обикновено сядаха предприемачи, така че да могат да разговарят на спокойствие.

Силвърман се държеше радушно и непринудено. Бе доста словоохотлив, говореше за какво ли не и чак накрая, докато пиеха брандита, предложи на Дейвид работата в Лондон. Младежът бе неописуемо щастлив: 25 000 долара годишна заплата, при това във фирма с многообещаващо бъдеще! Изобщо не се колеба, веднага прие да започне работа на 1 януари в Лондон.

Дейвид Кеслър идваше за пръв път в Англия — колко зелена беше тревата тук, колко тесни улиците! Къщите се бяха сгушили зад огради от жив плет и зидове. След широките магистрали и огромните автомобили в Ню Йорк Лондон приличаше на град играчка. Малкото жилище в квартал Барбикан беше чисто и безлично, но, както бе отбелязал и господин Купър, офисът на фирмата беше само на неколкостотин метра — на Треднийдъл стрийт, а до там от апартамента се стигаше за броени минути.

Самият офис на „Проспекта Ойл“ се състоеше от седем помещения, разположени на един и същ етаж в огромна сграда във викториански стил. По-представителен беше единствено кабинетът на Силвърман. Имаше малко преддверие, стаичка за телекса, два кабинета за секретарките, по-голям кабинет за господин Елиот и един по-малък — за самия Дейвид. Помещенията му се видяха доста неугледни, Силвърман обаче побърза да уточни, че в лондонското Сити наемът за един квадратен метър площ е триста долара, докато в Ню Йорк — само сто.

Джудит Лампсън, секретарката на Бърни Силвърман, отведе Дейвид в лъскаво обзаведения кабинет на изпълнителния директор. Силвърман седеше на голям черен въртящ се стол, зад тежко писалище, до което приличаше на джудже. Отстрани на писалището имаше четири телефона, три бели и един червен. След време Дейвид щеше да научи, че най-важният от телефоните — червеният, е свързан пряко с номер в Щатите, на кого обаче беше той, младежът така и не разбра.

— Добро утро, господин Силвърман. Откъде да започна?

— Бърни. Викай ми Бърни. Сядай де. Забеляза ли, че през последните няколко дни има промяна в котировките на нашите акции?

— О, да — отвърна възторжено Дейвид. — Цената им е скочила почти двойно и вече е шест долара. Вероятно се е вдигнала заради подкрепата, която напоследък получаваме от някои нови банки, и заради нефта, открит от другите компании.

— А, не — изшушука Силвърман, за да създаде впечатлението, че не иска никой освен тях да чува тази част от разговора. — Истината е, че и ние открихме голямо находище, но още не сме решили кога да направим съобщението. Засега е само в доклада на геолозите.

Той хвърли върху писалището лъскав, добре оформен документ.

Дейвид подсвирна тихичко.

— А фирмата какво смята да предприеме?

— Ще обявим находището след около три седмици, когато бъдем сигурни колко нефт има в кладенеца — отвърна едва чуто Силвърман и започна да си играе с гумата. — Трябва да обмислим добре как да се справим с интереса и с внезапния прилив на капитал. Цената на акциите ще скочи, разбира се, до небето.

— И сега тя непрекъснато се повишава. Дали има хора, които вече знаят?

— Предполагам, че се намират — отговори Силвърман. — Лошото на черната течност е, че избие ли веднъж на повърхността, няма как да я скриеш — засмя се той.

— А ако някой прояви интерес, да потвърждавам ли за находището? — попита младежът.

— Да, стига това да не вреди на компанията. Но ми съобщавай, ако решат да вложат пари при нас. Тук, в Англия, не съществуват проблеми с изтичането на вътрешна информация — не е като в Щатите, там законите ти връзват ръцете, не можеш и да гъкнеш.

— А колко според вас ще скочат акциите?

Силвърман го погледна право в очите и подметна нехайно:

— Ще стигнат двайсет долара едната.

След като се върна в кабинета си, Дейвид прочете най-внимателно доклада на геолозите, връчен му от Силвърман. По всичко личеше, че нефт наистина е намерен, засега обаче никой не можеше да каже със сигурност колко голямо е находището. Дейвид си погледна часовника и изруга. Съвсем се беше заплеснал по доклада. Метна го в куфарчето и отиде с такси до Падингтън Скуеър — хвана едва ли не в движения влака в шест и петнайсет. Отиваше в Оксфорд, за да вечеря с един свой състудент от Харвардския университет — Стивън Брамбли.

Докато пътуваше, си спомни за своя приятел от следването и колко отзивчиво помагаше той по математика и на него, и на други студенти. Сега беше хонориран преподавател в колежа „Модлин“ в Оксфорд и безспорно бе сред най-блестящите учени от поколението на Дейвид. Навремето беше спечелил стипендия „Кенеди“ за Харвардския университет, а по-късно, през 1970 година, и наградата „Уистър“ по математика, най-мечтаното отличие сред студентите в математическия факултет. В парично изражение тя се свеждаше до някакви си жалки

осемдесет долара и медал, но който я спечелеше, се прочуваше и биваше обсипван с предложения за работа, затова мнозина си мечтаеха да я грабнат. А Стивън я получи със завидна лекота и никой не се учуди, когато кандидатства за преподавател в Оксфордския университет и преди три години го взеха в колежа „Модлин“. Трудовете му в областта на Булевата алгебра често се появяваха в периодичното издание на Лондонското математическо дружество и вече се знаеше, че Стивън е одобрен за преподавател и в катедрата по математика в своята Алма матер — Харвардския университет, където щеше да се върне през есента.

Влакът, потеглил в шест и петнайсет вечерта от Падингтън, пристигна след един час в Оксфорд, където Дейвид взе такси за краткото разстояние от гарата на Ню Колидж Лейн. В седем и половина вече беше в „Модлин“. Един от портиерите на колежа го заведе в жилището на Стивън — просторно, със старинно обзавеждане, уютно, пълно с книги, възглавници и гравюри. Дейвид си помисли, че всичко тук се различава от стерилната обстановка в Харвардския университет. Стивън го чакаше. Изобщо не се беше променил. Беше си все така висок, слаб и недодялан, костюмът му висеше като на закачалка — на никой шивач не би му и хрумнало да го използва за манекен. Гъстите му вежди стърчаха над демодираните очила с кръгли рамки, зад които Стивън сякаш криеше своята срамежливост. Дойде, клатушкайки се, при Дейвид и го посрещна — макар да беше на трийсет години, преди броени мигове бе приличал едва ли не на грохнал старец, а сега се държеше като голоблад младеж. Наля му чаша „Джак Даниълс“ и двамата седнаха да си побъбрят. Навремето в Харвардския университет Стивън не бе смятал Дейвид за свой приятел, въпреки това обаче на драго сърце му бе помагал по математика, доволен, че той е толкова схватлив. Освен това сега в Оксфорд само си търсеше повод, за да посреща в дома си американци.

— Последните три години, Дейвид, наистина бяха паметни за мен — отбеляза той, докато наливаше на госта втора чаша уиски. — Единственото тъжно събитие бе смъртта на баща ми миналата зима. Интересуваше се много от живота ми в Оксфорд и ме подкрепяше с цялото си сърце в научната работа. Благодарение на наследството, което ми остави, сега съм доста богат... Батериите за чешми явно са се търсели повече, отколкото съм предполагал. Дано ме посъветваш къде

да вложи част от парите, сега ги държа всичките на влог в банката. Все не ми остава време да се заема с това, пък и опре ли до вложения, съм си кръгла нула.

Така Дейвид отвори дума за доста отговорната си нова работа в „Проспекта Ойл“.

— Защо, Стивън, не вложиш парите си в моята фирма? Открихме в Северно море невероятно нефтено находище и когато това бъде съобщено официално, акциите ще скочат до небето. Всичко ще отнеме най-много месец — месец и нещо, през който ти можеш да направиш удара на живота си. Жалко, че и аз не разполагам с пари, с които да закупя акции.

— Знаеш ли повече подробности за находището?

— Не, но съм виждал доклада на геолозите — твърде любопитно четиво. Още сега цената на акциите се покачва, сигурен съм, че ще достигне двайсет долара едната. Лошото е, че няма много време.

Стивън погледна доклада на геолозите и реши по-късно да се запознае внимателно с него.

— А как се правят такива инвестиции? — попита той.

— Намираш борсов посредник, на когото може да се разчита, закупуваш възможно най-много акции и чакаш да съобщят официално за находището. Аз ще те държа в течение и ще ти съобщя кога според мен е най-изгодно да продадеш акциите.

— Ще ти бъда много признателен, Дейвид.

— Това е най-малкото, което мога да сторя за теб, все пак в Харвардския университет ми оказа неоценима помощ с математиката.

— Защо изобщо го правиш на въпрос! Хайде да вечеряме!

Стивън го заведе в кафенето на колежа, продълговатото помещение с дъбова ламперия, по която бяха накачени снимки на бивши ректори на „Модлин“, на епископи и учени. В заведението имаше множество дълги дъсчени маси, на които се хранеха студентите, но Стивън отведе госта си при подиума с масата за преподавателите, където беше по-уютно. Младежите вдигаха врява до бога — Стивън изобщо не им обръщаше внимание, но Дейвид се забавляваше неописуемо.

Вечерята се състоеше от седем ястия и той се запита как ли Стивън е толкова слаб, при положение че всекидневно е изложен на подобни изкушения. Щом стигнаха до портвайна, домакинят предложи

да се върнат в жилището му, вместо да ходят в професорската стая, където се събираха ония сухари, възрастните сприхави преподаватели.

По-късно същата вечер на чаша портвайн започнаха да обсъждат нефта в Северно море и Булевата алгебра — и двамата се възхищаваха един на друг, задето всеки си разбира толкова много от работата. Подобно на повечето учени, и Стивън беше доста лековерен и неподготвен извън своята дисциплина. Той вече си мислеше, че ще постъпи много умно, ако вложи парите си в акции на „Проспекта Ойл“.

На сутринта отидоха да се поразходят на Адисън Уок край моста Модлин и река Чаруел, където моравите бяха много тучни. Колкото и да не му се искаше, в десет без петнайсет Дейвид спря такси и си тръгна от „Модлин“ — мина покрай „Ню Колидж“, „Тринити“, „Бейлиъл“ и накрая „Устър“^[1], където върху стената на сградата беше надраскано: „C'est magnifique mais ce n'est pas la gare“^[2]. Хвана влака в десет часа и се върна в Лондон. Беше му харесало в Оксфорд и той се надяваше, че е помогнал на стария си приятел от Харвардския университет, направил преди години толкова много за него.

— Добро утро, Дейвид.

— Добро утро, Бърни. Сигурно е редно да те уведомя, че снощи бях при един приятел в Оксфорд и той вероятно ще вложи пари във фирмата. Някъде към четвърт милион долара.

— Браво на теб, Дейвид, продължавай все така! Справяш се блестящо.

Не пролича Силвърман да е изненадан от новината, съобщена му от Дейвид, но щом се върна в кабинета си, той вдигна червения телефон.

— Харви?

— Да.

— Както личи, не сме сбъркали с Кеслър. Доколкото разбрах, е убедил един свой приятел да вложи при нас четвърт милион.

— Чудесно! Слушай сега! Нареди на борсовия посредник да пусне 40 000 акции на цена малко над шест долара едната. Ако приятелят на Кеслър наистина реши да инвестира във фирмата, моят

пакет от акции е единственият, от който можем да пуснем още сега акции на борсата.

След като умува цял ден, Стивън забеляза, че акциите на „Проспекта Ойл“ са се покачили от 2,75 на 3,05 лири стерлинги едната, и реши, че сега му е времето да вложи пари в начинанието, от което бе убеден, че ще спечели. Вярваше на Дейвид, бе възхитен и от лъскавия доклад на геолозите. Звънна по телефона на „Киткат и Ейкън“, посредническа фирма в лондонското Сити, и й възложи да закупи от негово име акции на „Проспекта Ойл“ за четвърт милион долара. Борсовият посредник на Харви Меткаф тъкмо бе пуснал на пазара 40 000 акции, когато дойде поръчката на Стивън, и сделката беше сключена на часа. Акциите, които преподавателят закупи, бяха по 3,10 лири стерлинги едната.

След като вложи всичко, което бе наследил от баща си, Стивън видя, че само за няколко дни, още преди да са обявили официално за нефтеното находище, цената на акциите се покачва до 3,50 лири стерлинги. Макар той да не го знаеше, котировките бяха скочили тъкмо заради вложените от него пари. Стивън вече се питаше как ли да похарчи печалбата, която още не бе видял. Реши да не я обръща веднага в пари в брой и да поизчака — според Дейвид акциите щели да се покачат до 20 долара едната, пък и той бе обещал, че при всички положения ще му каже кога да ги продава.

През това време Харви Меткаф започна да пуска на борсата още и още акции, понеже заради вложението на Стивън се бе появило търсене. Вече беше съгласен с мнението на Силвърман, че наистина са случили с Дейвид Кеслър, млад, честен, преливащ от ентусиазъм като всеки, получил първата си работа. На Харви не му беше за пръв път да прилага този номер — да стои в сянка и да стоварва цялата отговорност върху неопитни, нищо неподозиращи рамене.

Междувременно Ричард Елиот, който се явяваше нещо като пресекретар на фирмата, пускаше уж под сурдинка пред журналистите новината, че към акциите на фирмата интерес проявяват едри риби, което само по себе си отприщваше истински поток от дребни вложители и задържаеше цените на акциите устойчиви.

В икономическия факултет на Харвардския университет усвояваш наред с другото, че не ставаш за ръководител, ако не се радваш на добро здраве. Дейвид редовно ходеше на профилактични прегледи — беше му приятно да му казват, че е в отлична форма, но може би не бива да взима всичко толкова присърце. Неговата секретарка — госпожица Рендъл, му записа час при един от лекарите на Харли стрийт^[3].

Доктор Робин Оукли се вписваше напълно в общоприетите представи за преуспял човек. Беше на трийсет и седем години, бе снажен и красив, с толкова гъста черна коса, сякаш никога нямаше да оплешивее. Имаше волево изсечено лице и самочувствието на доказал се човек. И досега играеше два пъти седмично скуош, благодарение на което младееше много. Поддържаше се във форма още от Кеймбридж, който завърши като член на университетския отбор по ръгби. Беше карал стажа си в болница „Сейнт Томас“ и там блесна пред хората, от които зависи бъдещето на младежите. Направи го наистина по-скоро с уменията си на ръгбист, отколкото на лекар. След като се дипломира, отиде да работи като асистент на един от най-известните общопрактикуващи лекари на Харли стрийт — доктор Юджин Мофат. А той беше известен не толкова защото лекуваше болните, колкото защото знаеше как да омае богатите, най-вече застаряващите лелки, които идваха да се преглеждат едва ли не през ден, нищо че пращяха от здраве. Взимаше по петдесет гвинеи на преглед, което безспорно си беше успех.

Мофат беше избрал за свой помощник Робин Оукли тъкмо защото младокът притежаваше същите качества, благодарение на които лекарят се бе прочул. Безспорно беше красавец, бе високообразован и представителен, а също така и доста умен и находчив. Робин се вписа прекрасно на Харли стрийт и в системата на Мофат и когато по-възрастният лекар се помина малко след като навърши шейсет, младежът надяна мантията му с лекотата, с която престолонаследникът сядва на престола. Продължи да утвърждава кабинета, не загуби нито една от пациентките на Мофат, освен по естествени причини и също се радваше на завиден успех. Имаше жена и двама синове, прекрасна къща в провинцията, на няколко километра от Нюбъри в Бъркшир, значителни спестявания, вложени в

бързоликвидни ценни книжа. Не се оплакваше от липса на късмет и се радваше на живота, макар че, ако трябваше да е докрай честен, се отегчаваше доста. Лека-полека се убеждаваше, че ролята на вежливия, състрадателен чичо доктор е едва ли не непоносимо скучна. Дали щеше да настъпи краят на света, ако той си признаеше с ръка на сърцето, че няма и представа, пък и не го е грижа какво е причинило дерматита по окичените с диаманти ръце на лейди Фиона Фишър? Дали небето щеше да се продъни, ако Оукли кажеше на оная вещица, госпожа Пейдж-Станли, че е смрадлив бабушкерник, който, ако не броим новото чене, не се нуждае от медицински грижи? И дали щеше гръм да го застигне, ако лично приложеше на напъпилата, игрива госпожица Лидия де Вилие конска доза от онова, която тя и не криеше, че желае?

Дейвид Кеслър се яви точно за часа, който си беше записал. Госпожица Рендъл го беше предупредила, че в Англия, ако закъснееш при лекаря или зъболекаря, те отпращат, но пак ти взимат парите.

Съблече се и легна на кушетката на Робин Оукли. Докторът му премери кръвното налягане, преслуша го да не би да има проблеми със сърцето, накара го да си покаже езика, орган, който рядко излагаме пред другите. После започна да го почуква тук и там и го попита:

— Какво ви води в Лондон, господин Кеслър?

— Работя в една нефтена компания в Сити. Сигурно сте я чували — „Проспекта Ойл“.

— Не, не съм я чувал — отвърна Робин. — Свийте, ако обичате, крака.

Удари с чукчето по капачките на коленете на Дейвид — първо по едното, после по второто. И двата му крака отскочиха като на пружинки.

— Всичко с рефлексите е наред.

— Ще чуете за нас, доктор Оукли, няма как да не чуете. Всичко се развива прекрасно. Следете вестниците и ще се убедите в успехите ни.

— Сигурно сте открили нефт — любопитства усмихнат Оукли.

— Ами да — отвърна тихичко Дейвид, доволен от впечатлението, което е произвел. — Точно това направихме.

Лекарят опипа корема на Дейвид.

— Стегнати мускули, няма излишни тлъстини, няма признаци и за увеличен черен дроб. Вие, млади момко, се радвате на добро здраве.

Остави го в лекарския кабинет, та Кеслър да се облече, и вписа в картоната заключението, макар че мислите му бяха другаде. Бяха погълнати от нефтеното находище.

Лекарите на Харли стрийт карат пациентите да висят най-малко четирийсет и пет минути в чакалнята, която най-често се отоплява с газ и където няма с какво друго да убиваш времето, освен с някой стар брой на списание „Пънч“, но поканят ли ги в лекарския кабинет, внимават никой да не си помисли, че претупват прегледа. Робин не смяташе да оставя у господин Кеслър впечатлението, че бърза да го отпрати.

— Няма ви почти нищо, господин Кеслър. Е, наблюдават се някои признаци на анемия, но тя според мен се дължи просто на преумора и на многото вълнения напоследък. Ще ви предпиша таблетки желязо, те бързо ще отстранят проблема. Вземайте по две на ден, сутрин и вечер.

Той надраска нечетлива рецепта за хапчетата и я даде на Дейвид.

— Много съм ви признателен. Отделихте ми доста време.

— Не е нужно да ми благодарите. Лондон харесва ли ви? — попита Робин. — Тук сигурно е доста различно в сравнение с Америка.

— Разбира се. Темпото е значително по-бавно. Свикна ли, че минава цяла вечност, докато се направи нещо, ще удържа голяма победа.

— Много приятели ли имате в Лондон?

— Не — отвърна Дейвид. — В Оксфорд имам един-двама състуденти от Харвардския университет, иначе не познавам почти никого в Лондон.

„Прекрасно — помисли Робин, — каква по-добра възможност да понауча едно-друго за игрите с нефта и да прекарам известно време с човек, до когото всичките ми пациенти изглеждат с двата крака в гроба! Този Кеслър дори може би ще ме извади от летаргията.“

— Искате ли по-нататък през седмицата да обядваме заедно? — попита лекарят. — Сигурно ще ви бъде интересно да видите един от старите клубове в Лондон.

— Много мило от ваша страна.

— Чудесно. В петък удобно ли ви е?

— Да.

— Да се срещнем тогава в един часа на обяд в клуб „Антиниъм“ на Пал Мал.

Дейвид се върна в кабинета си в Сити, като пътем купи хапчетата и веднага глътна едно. Вече започваше да му харесва в Лондон. Силвърман беше доволен от него, всичко в „Проспекта Ойл“ се развиваше по ноти, Дейвид се запознаваше с приятни хора. Струваше му се, че този период в неговия живот ще бъде от най-щастливите.

В един без петнайсет на обяд в петък отиде в „Антиниъм“, масивна бяла сграда на ъгъла на Пал Мал, над която се извисяваше статуята на Йоркския херцог. Беше смаян колко просторни са помещенията и нали бе свикнал да прави сметки, веднага изчисли колко ще спечели собственикът, ако ги даде под наем. Заведението бе пълно с движещи се восъчни фигури, които, както малко по-късно го увери Робин, били все именити генерали и дипломати.

Седнаха да обядват в кафенето, където имаше портрет на Чарлс II, рисуван от Рубенс. Говореха си за Бостън, за Лондон, скуоша и споделената си възхита от Катрин Хепбърн. Докато пиеха кафето, Дейвид на драго сърце разказа най-подробно на новия си приятел какво съдържа докладът на геолозите за находището в участъка на „Проспекта Ойл“. На Лондонската фондова борса цената на акциите вече беше скочила на 3,60 лири стерлинги и продължаваше да се покачва.

— Както личи, са добра инвестиция — отбеляза Робин — и понеже става дума за фирма, в която работите вие, може би си струва човек да рискува.

— Мен ако питате, няма почти никакъв риск — отвърна Дейвид, — нефтът си е тук, няма къде да избяга.

— В събота и неделя ще помисля по въпроса.

Разделиха се на стълбите пред „Антиниъм“ и Дейвид отиде на конференция за енергийната криза, организирана от „Файненшъл Таймс“, а Робин пое към къщата си в Бъркшир. Синовете му — малки момчета, се бяха прибрали за края на седмицата от подготвителното

училище^[4]. Изгаряше от нетърпение да ги види. Колко бързо бяха пораснали и от пеленачета се бяха превърнали в малчугани — не след дълго щяха да станат юноши. И колко приятно бе да знае, че им е подсигурил бъдещето. Вероятно нямаше да е зле да направи това бъдеще още по-сигурно, като вложи малко пари във фирмата на Дейвид Кеслър. Веднага щом съобщят за откриването на находището, лекарят щеше отново да превърне парите си в бързоликвидни акции.

Бърни Силвърман също се зарадва, когато научи, че може би отново ще се появи крупен инвеститор.

— Браво на теб, моето момче. Ще ни трябва доста капитал, с който да финансираме прокарването на тръбите. Днес за един километър тръби са необходими милион двеста и петдесет хиляди долара. Но ти си вършиш прекрасно работата. Току-що от седалището на фирмата ми съобщиха, че ти отпускат премия от пет хиляди долара. Продължавай все в този дух.

Дейвид се усмихна. Ето така се работеше според традициите на Харвардския университет. Ако показваш резултати, получаваш и награди.

— Кога ще обявим, че сме открили нефт? — попита той.

— Тия дни.

Грейнал от гордост, Дейвид излезе от кабинета на Силвърман.

Той пък се свърза на мига по червения телефон с Харви Меткаф, който за пореден път приложи старата тактика. Борсовите му посредници пуснаха на пазара 35 000 акции на цена 3,73 лири стерлинги едната — на ден се появяваха някъде по 5000 акции, така че търсенето да остане устойчиво. И този път котировките се покачиха, когато доктор Оукли вложи в акции на фирмата огромна сума, и скочиха до 3,90 лири стерлинги, при което Дейвид, Робин и Стивън взеха да потриват доволно ръце. Нямаше откъде да знаят, че всеки ден Харви пуска нови и нови акции, за да задоволи търсенето, създадено от самите тях.

Дейвид реши с част от премията да си купи картина, с която да поосвежи безличното тясно жилище в Барбикан. Смяташе да вземе за около две хиляди долара нещо ценно, което си заслужава. Харесваше изкуството заради самото изкуство, но още повече заради бизнеса. В петък следобед тръгна да обикаля Бонд стрийт, Корк стрийт и Брутън стрийт, където се намираха повечето лондонски галерии. Платната,

изложени в „Уайлдънстайн“, не му бяха по джоба, картините в „Марлборо“ пък му се виждаха прекалено модернистични. Накрая в галерия „Ламан“ на Бонд стрийт откри нещо, което му хвана окото.

Галерията се намираше през три сгради от „Сотби“ и представляваше огромно помещение с протрит сив мокет и избелели червени тапети. След време Дейвид щеше да научи, че колкото по-износен е мокетът и по-избелели тапетите, с толкова по-голяма слава и успех се ползва галерията. В дъното на помещението имаше стълба, където, обърнали гръб на света, бяха струпани няколко картини, към които явно нямаше интерес. Кой знае защо, Дейвид започна да ги разглежда и за своя радост се натъкна сред тях на платно, което му допадна.

Беше доста мрачна маслена картина на Лиън Тъндъруд и се казваше „Венера в парка“. На нея бяха изобразени шест-седем мъже и жени, насядали на метални столове около кръгли масички. Сред тях на преден план се виждаше красива гола жена с пищна гръд и дълги коси. Никой не ѝ обръщаше внимание и тя седеше, загледана с непроницаемо лице някъде извън картината — самото възплъщение на сърдечността и любовта в един бездушен свят. Дейвид не можеше да откъсне очи от жената.

Собственикът на галерията Жан-Пиер Ламан се приближи, издокаран в безупречно скроен костюм, както приляга на човек, получаващ чекове най-малко за хиляда лири стерлинги. Беше на трийсет и пет години и можеше да си позволи някои дребни житейски наслади, а обувките му марка „Гучи“, вратовръзката на Ив Сен Лоран, ризата на „Търнбъл и Асър“ и часовникът „Пиаже“ не оставяха у никого и най-малко у жените дори сянка на съмнение, че той знае какво иска от живота. Вписваше се напълно в представите на англичаните за французин — беше като изваден от кутийка, бе строен, с въздълга черна къдрава коса и пронизващи тъмнокафяви очи, в които сегиз-тогиз проблясваха ледени пламъчета. Понякога се държеше властно и нагло, беше своенравен и притежаваше чувство за хумор, колкото забавно, толкова и безпощадно — вероятно една от причините и досега да си е ерген. Не че липсваха кандидатки. Но клиентите го виждаха само откъм обаятелната му страна. Докато Дейвид пишеше чека, Жан-Пиер сучеше мустак — беше много доволен и нямаше нищо против да поразкаже за картината.

— Ъндъруд е един от най-великите съвременни английски скулптори и художници. Давал е уроци дори на Хенри Мур. Но според мен е пренебрегван заради омразата си към журналистите, които смята за пияници и драскачи.

— Да, с такова отношение трудно ще спечелиш на своя страна медиите — пророни Дейвид и с усещането, че е преуспял човек, връчи на галериста чека за осемстотин и петдесет лири стерлинги.

Това бе най-скъпата покупка, която беше правил през живота си, но въпреки това смяташе, че не си е хвърлил парите на вятъра, още повече че платното му харесваше.

Жан-Пиер заведе Дейвид на долния етаж, за да му покаже колекцията си от произведения на импресионистите и модернистите, която беше попълвал години наред, и продължи да разказва разпалено за Ъндъруд. Решиха да полеят в кабинета на галериста първата придобивка на Дейвид.

— Какъв сте по професия, господин Кеслър? — попита Жан-Пиер, докато му сипваше уиски.

— Работя в малка нефтена компания, казва се „Проспекта Ойл“ и търси нефт в Северно море.

— И има ли някакъв успех? — попита галеристът уж между другото.

— Нека си остане между нас, но сме на мнение, че фирмата има голямо бъдеще. Не е тайна, че само за няколко седмици акциите ни скочиха от две на близо четири лири стерлинги, никой обаче не знае истинската причина.

— Аз съм най-обикновен беден галерист, търгувам с произведения на изкуството, дали ще сбъркам, ако вложа малко пари във вашата фирма? — поинтересува се Жан-Пиер.

— Ще ви обясня дали ще сбъркате, като ви кажа, че и аз смятам да вложа в понеделник 3000 долара в акции на „Проспекта Ойл“ — последните пари, които ми се намират... след като похитих Венера де. Тия дни се очаква да направим важно съобщение.

Очите на Жан-Пиер блеснаха. Той кимна, нещо, което при галската му кръв бе равнозначно едва ли не на намигване. Вече не внимаваше в разговора.

— Кога, Бърни, ще обясним, че сме открили нефт?

— Очаквам да го направим в началото на другата седмица. Появиха се спънки. Но не е болка за умиране.

Това поуспокои Дейвид, тъй като сутринта и той бе купил петстотин акции, влагайки в тях онова, което му беше останало от три хиляди долара премиални. И той като другите разчиташе на бърза печалба.

— „Роу Ръд“.

— Франк Уотс, ако обичате. Търси го Жан-Пиер Ламан.

— Добро утро, Жан-Пиер. С какво мога да ти бъда полезен?

— Искам да купя 25 000 акции на „Проспекта Ойл“.

— За пръв път чувам такава фирма. Я чакай малко... Регистрирана е наскоро, уставният капитал е доста скромен. Опасно си е, Жан-Пиер. Лично аз не бих ти препоръчал да влагаш в нея.

— Не се притеснявай, Франк. Ще задържа акциите само две-три седмици, после ще ги продадеш. Нямам намерение да ги нося в гроба. Тази седмица очаквам да съобщят нещо и щом котировките скочат до пет лири стерлинги, можеш да продаваш акциите. Така де, да не ставаме алчни! Купи ги на името на фирмата ми, не искам да се разчува, че съм играл на борсата, това може да създаде главоболия на човека, дал ми информацията.

— Както кажеш. Значи ще закупя 25 000 акции на „Проспекта Ойл“ и ще ги продам, когато скочат до пет лири стерлинги едната или преди това, ако ми наредиш.

— Точно така. Следващата седмица ще бъда в Париж, ще разглеждам картини, затова не се колебай, освобождавай се от акциите, ако надхвърлят пет лири стерлинги.

— Както желаете, Жан-Пиер. Приятно пътуване.

Червеният телефон извъня.

— От „Роу Ръд“ искат да закупят голям пакет акции. Знаеш ли нещо?

— Не, нямам и представа за какво става въпрос, Харви. Сигурно Дейвид Кеслър пак се е развихрил. Да поговоря ли с него?

— Не, не му казвай нищо. Пуснах още 25 000 акции по 3,90 лири стерлинги едната. Достатъчно е Кеслър да привлече още един голям вложител и няма да ми останат акции и за цял. До края на тази борсова сесия трябва да изпълним седемдневния си план.

— Слушам, шефе. Да знаеш, че има и доста дребни вложители, които купуват акции в малки количества.

— Както и преди, сигурно се хвалят пред приятелите си, че са направили голям удар. Не споменавай нищо на Кеслър.

— Знаеш ли, Дейвид — подхвана Ричард Елиот, — преуморяваш се. Почини си. След като съобщим, че сме открили нефт, няма да можем глава да вдигнем от работа.

— Не се и съмнявам — отвърна Дейвид. — Но вече ми стана навик да работя повечко.

— Защо довечера не дойдеш с мен в „Анабел“?

Младежът беше поласкан от поканата за най-модния и нашумял лондонски нощен клуб и прие начаса.

Същата вечер отиде на Баркли Скуеър с „Форд Кортина“, която беше взел под наем — очуканото му автомобилче изобщо не се вписваше сред ролс-ройсите и мерцедесите, спрели въпреки забранителния знак пред заведението. Дейвид слезе предпазливо по тясна метална стълба в приземието, където навремето вероятно беше живяла прислугата. Сега помещенията бяха превърнати във великолепен клуб с ресторант, дискотека и малко изискано кафене, стените бяха отрупани със старинни гравюри и картини. Основният салон бе с приглушено осветление и в него имаше множество масички, по някои от които вече седяха клиенти. Обзавеждането беше много пишно, в стил английски ампиър. Само за някакви си десет години собственикът Марк Бърли беше превърнал „Анабел“ в най-посещавания клуб в Лондон — чакащите за членски карти отдавна бяха прехвърлили хиляда. В дъното, на дансинга в дискотеката нямаше къде игла да падне. Повечето двойки танцуваха долепени, всъщност нямаха друг избор. Дейвид се изненада, че кажи-речи, всички мъже на дансинга са двайсетина години по-стари от дамите, които държаха в обятията си. Оберкелнерът Луис поведе Дейвид към масата на Ричард Елиот и бързо забеляза, че младежът за пръв път идва тук — зяпаше

изумен знаменитостите по масите. „Някой ден сигурно така ще зяпат и мен“ — помисли си Дейвид.

След изключително добрата вечеря Ричард и жена му станаха да танцуват, а Дейвид се върна в кафенето, където покрай стените имаше удобни червени канапета, и подхвана разговор с човек, представил се като Джеймс Бригсби. Дори и да не смяташе, че целият свят е сцена, господин Бригсби определено се държеше в „Анабел“ като на сцена. Висок, рус, с благородническа осанка и очи, в които проблясваха дяволити пламъчета, той се отнасяше с всички като със стари приятели. Дейвид се възхити на самочувствието му, каквото той не притежаваше и надали някога щеше да има. Колкото и неопитен да бе в тези неща, дори от говора на Бригсби разбра, че е от каймака на обществото.

Новият му познат започна да разказва за посещенията си в Щатите и отбеляза ласкателно, че винаги е харесвал американците. След известно време Дейвид успя да попита тихо оберкелнера кой е англичанинът до него.

— Лорд Бригсби, най-големият син на граф Лаут.

„Виж ти! — изненада се Дейвид. — Лордовете приличали на всички останали, особено след като обърнат някоя и друга чашка.“

Лорд Бригсби почука по чашата му.

— Ще пийнеш ли още едно?

— Много благодаря, милорд — отвърна Дейвид.

— Я не се занасяй! Какви са тия лордове! Викай ми Джеймс. Какво те води в Лондон?

— Работя в една фирма за нефтодобив. Сигурно познаваш председателя на управителния съвет — лорд Хънисет. Но да ти призная, аз не съм го виждал.

— Симпатичен изкуфял дядка — отбеляза Джеймс. — Със сина му сме учили заедно в „Хароу“^[5]. Щом си в нефтодобива, сигурно ще ми кажеш как да постъпя с акциите си на „Шел“ и „Бритиш Петролиум“.

— Не ги продавай — посъветва го Дейвид. — Разумно е човек да задържи акциите си във фирми за стоки за широко потребление, особено пък за петрол, стига, разбира се, британското правителство да не се полакоми и да не национализира активите.

Донесоха му поредното двойно уиски. Той усещаше, че вече го хваща.

— А твоята фирма какво представлява? — поинтересува се Джеймс.

— Не е голяма — уточни младият американец, — но за три месеца акциите ни се покачиха повече, отколкото на която и да е друга нефтена компания. Мен ако питаш обаче, тепърва ще достигат още по-високи котировки.

— И защо така? — полюбопитства лордът.

Дейвид се огледа и изшушука съзаклятнически:

— Сигурно и сам разбираш, че ако някоя голяма компания открие нефт, печалбите ти ще се увеличат минимално. Но ако това се случи в малка фирма, печалбите съвсем естествено ще представляват много по-голям процент от общото.

— Нима сте открили нефт?

— Май не биваше да го казвам — изломоти Дейвид. — Ще ти бъда признателен, ако сметнеш думите ми за поверителни.

Дейвид не помнеше как се е прибрал, нито кой го е сложил да легне и на другата заран закъсня доста за работа.

— Извинявай, Бърни, успях се. Снощи си прекарахме страхотно с Ричард в „Анабел“.

— Не се притеснявай. Радвам се, че си се позабавлявал.

— Дано не съм бил прекалено бърбив, но казах на някакъв лорд — дори не му помня името, да инвестира във фирмата. Сигурно съм прекалил с ентусиазма.

— Не бой се, Дейвид, няма да подведем никого, пък и ти се нуждаеш от почивка. Скъсваш се от работа.

Джеймс Бригсби излезе от лондонското си жилище в Челси и отиде с такси до банката, с която работеше — „Уилямс и Глинс“. Беше общителен по характер и в „Хароу“ се бе увличал само по едно — по актьорското майсторство, но след като завърши гимназия, баща му не му разреши да се посвети на театъра и настоя да завършел колежа „Крайст Чърч“ в Оксфорд, където младият Джеймс Бригсби отново

прояви по-голям интерес към Театралното дружество, отколкото към това да усвоява науките, които беше избрал — политология, философия и икономика. Криво-ляво завърши колежа и се хвана в Гренадирския гвардейски полк, където получи добри възможности да изяви театралните си заложби. Впусна се в светския живот в столицата, където жънеше успех след успех — все пак беше богат виконт, бе млад и представителен.

След двете години в Гренадирския полк графът му даде една ферма от хиляда декара в Хампшир — да има с какво да си запълва времето, но неизисканият провинциален живот не допадна никак на Джеймс. Той нае човек, който да се грижи за фермата, и отново се впусна във вихъра на столичния светски живот. Би дал мило и драго, само и само да се изявява на сцената, ала знаеше, че старият граф все така смята за неподобаващо за един благородник в кралството да се посвети на сценичното поприще. При всички положения петият граф Лаут нямаше високо мнение за най-големия си син и на Джеймс му беше доста трудно да убеди баща си, че е по-прозорлив и оправен, отколкото го мислят. Дали пък информацията, която Дейвид Кеслър му бе пошушнал на пияна глава, нямаше да помогне на Джеймс да докаже на изкуфелия си баща, че не е прав?

Той влезе в красивата старинна сграда на банка „Уилямс и Глинс“, разположена на Бърчин Лейн — веднага го отведоха в кабинета на директора Филип Айзард.

— Искам да тегля заем, ще го обезпеча с фермата — обясни лорд Бригсби.

Директорът познаваше много добре и лорд Бригсби, и баща му. Знаеше, че графът никога не се изхвърля и е много предпазлив, но виж, синът си беше доста вятърничав, пък и сега на Айзард не му беше до него. Всъщност не му влизаше в работата да подлага на съмнение решенията на клиентите, още повече на хора от рода Бригсби, който бе сред най-старите клиенти в историята на банката.

— Разбира се, милорд, каква сума имате предвид?

— Мисля, че фермата в Хампшир върви по 250 лири стерлинги декарът и цената продължава да се покачва. Защо да не тегля например 150 000 лири стерлинги? Смятам да вложа парите в акции.

— А склонен ли сте да оставите акциите като обезпечение в банката? — поинтересува се Айзард.

— Да, разбира се. Не е ли все едно къде ще ги съхранявам?

— В такъв случай съм убеден, че няма пречки да ви отпуснем заем от 150 000 лири стерлинги срещу лихва с два процента над основния лихвен процент.

Джеймс не бе съвсем наясно какво е това основен лихвен процент, знаеше обаче, че в „Уилямс и Глинс“ работят едни от най-кадърните банкери и банката се ползва с добро име, което никой не оспорва.

— Признателен съм ви — рече лордът. — Нали ще закупите от мое име 35 000 акции на компания с име „Проспекта Ойл“?

— Проверили ли сте добре фирмата, милорд? — попита Айзард.

— То се знае, че съм я проверил — тросна се Бригсби.

Никак не им цепеше басма на тия сухари — банковите директори.

Харви Меткаф разговаря по телефона от Бостън със Силвърман и научи от него, че в клуб „Анабел“ Дейвид се е запознал с неназован благородник, който очевидно притежава повече пари, отколкото здрав разум. Харви пусна на борсата 40 000 акции по 4,80 лири стерлинги едната. Банка „Уилямс и Глинс“ закупи 35 000 от тях, а останалите, както обикновено, бяха разграбени от дребни вложители. Цената им се покачи, макар и с малко. Сега вече Харви Меткаф разполагаше само с 30 000 акции и през следващите няколко дни се отърва и от тях. Едва за три месеца и половина беше успял да пласира целия пакет от акции на „Проспекта Ойл“ и беше спечелил шест милиона долара.

В петък сутринта акциите вървяха вече по 4,90 лири стерлинги едната и макар и да не подозираше това, Кеслър беше привлякъл четирима крупни вложители. Харви Меткаф отново се взря в имената им, преди да се свърже по телефона с Йорг Бирер:

Стивън Брадли беше закупил 40 000 акции по 6,10 долара едната.

Доктор Робин Оукли се беше сдобил с 35 000 акции за 7,23 долара едната.

Жан-Пиер Ламан бе купил 25 000 акции за 7,80 долара едната.

Самият Джеймс Бригсби беше закупил 35 000 акции за 8,80 долара едната.

Дейвид Кеслър беше придобил 500 акции за 7,25 долара едната.

Петимата бяха закупили общо 135 500 акции за над един милион долара. Пак благодарение на тях котировките се бяха вдигали и така Харви беше успял да пласира на фондовия пазар целия си пакет от акции.

И този път беше изиграл успешно своя номер. Името му не присъстваше в учредителния протокол на фирмата, сега той не притежаваше и една-едничка акция. Никой не можеше да го уличи или обвини. Не бе извършил нищо, което да е в разрез със закона, дори докладът на геолозите съдържахше прекалено много уговорки и условности, за да послужи в съда като доказателство срещу него. Колкото до Дейвид Кеслър, какво беше виновен Харви, че младокът прелива от ентусиазъм? Той дори не го познаваше. Отвори бутилка отлежало шампанско „Круг“ реколта 1964 година, внесено в Щатите от лондонската фирма „Хеджис и Бътлър“. Отпи бавно, после запали една от скъпите кубински пури „Ромео и Жулиета, Чърчил“ и се облегна, за да ознаменува поредния си удар.

В края на седмицата Дейвид, Стивън, Робин, Жан-Пиер и Джеймс също имаха повод да празнуват. Така де, акциите им вече струваха 4,90 лири стерлинги едната и Дейвид ги беше уверил, че ще скочат до 10 лири стерлинги. В събота сутрин Дейвид си поръча първия шит по мярка костюм, Стивън приключи с проверката на писмените работи на първокурсниците, Робин отиде на спортния празник в подготвителното училище на синовете си, Жан-Пиер смени рамката на една картина на Реноар, а Джеймс Бригсби отиде на лов, убеден, че най-сетне ще се издигне в очите на баща си.

---

[1] Колежи към Оксфордския университет. — Б.пр. ↑

[2] Прекрасно е, но не е гарата (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Улица в Лондон, където се намират кабинетите на най-утвърдените английски лекари. — Б.пр. ↑

[4] Частни училища интернати, където момчета на възраст от 8 до 13 години се подготвят за привилегированите частни гимназии. — Б.пр. ↑

[5] Едно от най-скъпите привилегировани частни училища. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

В понеделник Дейвид отиде на работа в девет часа и видя, че предната врата е заключена. Не повярва на очите си. Секретарките обикновено идваха още в девет без петнайсет.

Чака цял час, после отскочи до най-близкия уличен телефон и набра домашния номер на Бърни Силвърман. Не вдигна никой. След това звънна и у Ричард Елиот — и там нямаше никого. Обади се и в клона на фирмата в Абърдийн — със същия успех. Реши да се върне в офиса. Сигурно имаше някакво простичко обяснение. Дали не сънуваше? Или може би днес беше неделя? Не — улиците бяха задръстени с автомобили и минувачи.

Когато се върна в офиса, завари някакво момче, което ковеше върху вратата обява: „Дава се под наем. 250 кв.м. Търсете Конрад Ритблат“.

— Какво правите? — ахна той.

— Старите наематели се изнесоха. Търсим нови. Искате ли да огледате помещенията?

— Не — отвърна Дейвид и се дръпна уплашен. — Благодаря ви.

Изскочи тичешком на улицата, по челото му избиха капчици пот. Замоли се уличният телефон да е свободен.

Разлисти припряно тома на телефонния указател от буква Л до буква Р и откри номера на Джудит Лампсън, секретарката на Бърни Силвърман. Този път вдигнаха.

— Божичко, Джудит, какво става? — попита така, че жената веднага долови колко притеснен е.

— Нямам представа — отвърна секретарката. — В петък вечер ме предупредиха, че ме освобождават, и без всякакви обяснения ми платиха за месец напред.

Дейвид затвори. Малко по малко започваше да му се прояснява какво точно се е случило, макар че още се надяваше да има някакво просто обяснение. Ами сега! Към кого да се обърне? Какво да направи?

Върна се зашеметен в жилището в квартал Барбикан. Междувременно беше пристигнала сутрешната поща. В нея имаше писмо от хазяите.

Лондонска корпорация
Недвижими имоти „Барбикан“
Лондон ЕС 2
01-628-4341

Уважаеми господине,

Със съжаление научихме, че в края на месеца се изнасяте, и се възползваме от случая да ви благодарим, че платихте наема за един месец напред.

Ще ви бъдем признателни, ако при първа възможност ни предоставите ключа от жилището.

Искрено ваш,

Ч. Дж. Кейзълтън

Управител на агенцията за недвижими имоти

Дейвид застина като попарен наред стаята и се втренчи в картината на Ъндъруд, която бе купил наскоро — изведнъж му се стори отвратителна.

Накрая звънна със свито сърце на борсовите си посредници.

— По колко вървят тази сутрин акциите на „Проспекта Ойл“?

— Паднаха на 3,80 лири стерлинги едната — отвърна посредникът.

— Защо?

— Нямам представа, но ще проуча и ще ви се обадя.

— Много ви моля, пуснете още сега моите акции на борсата.

— Петстотин акции на „Проспекта Ойл“ на пазарна цена. Записах, господине.

Дейвид затвори телефона. Няколко минути по-късно той иззвъня. Обаждаше се посредникът.

— Успях да ги продам едва за 3,50, за колкото ги купихте.

— Бихте ли прехвърлили парите в сметката ми в банка „Лойдс“, клон „Мургейт“?

— Разбира се, драги ми господине.

Цял ден и цяла нощ Дейвид не мръдна от жилището. Лежеше и пушеше цигара от цигара — умуваше какво да прави от тук нататък и от време на време поглеждаше през прозореца към подгизналото от дъжда лондонско Сити с неговите банки, застрахователни дружества, посреднически фирми и държавни учреждения: всичко това бе неговият свят, но докога ли?

На сутринта, веднага щом отвориха борсата, звънна отново на посредника с надеждата, че имат някаква нова информация.

— Научихте ли нещо ново за „Проспекта Ойл“? — попита напрегнато и уморено.

— Новините са лоши, господине. Едва ли не всички продават акциите и тази сутрин при отварянето на борсата цената им падна на 2,80 лири стерлинги.

— Защо? Какво, дявол го взел, става? — подвижна Дейвид.

— Нямам представа, господине — отвърна спокойно посредникът. И при печалба, и при загуба си прибираще единия процент от стойността.

Дейвид затвори. Всичките години в Харвардския университет бяха на път да изчезнат яко дим. Мина един час, той обаче така и не забеляза това.

По обяд хапна набързо в евтино ресторантче и ужасен, прочете статия със заглавието „Загадката на Проспекта Ойл“, написана от Дейвид Малбърт, един от отговорните редактори в излизация в Лондон „Ивнинг Стандарт“. В четири часа следобед, когато борсата затваряше, акциите вече вървяха едва по 1,60 лири стерлинги.

Дейвид прекара още една безсънна нощ. Мислеше си с болка и унижение как покрай добрата заплата, лесно получената премия и благите приказки се е хванал на въдицата и е повярвал безпрекословно в начинание, което би трябвало начаса да събуди подозренията му. Чак му призля, когато си спомни как е шушукал на хора, лековерни като него, уж поверителна информация за „Проспекта Ойл“.

В сряда сутринта, макар и да бе почти сигурен какво ще чуе, отново звънна със свито сърце на борсовия посредник. Котировките на акциите се били сринали до една лира стерлинга и вече нямало никакво търсене. Дейвид излезе от жилището и отиде пеш в банка „Лойдс“, където закри сметката на свое име и изтегли останалите в нея

1345 лири стерлинги. Докато му подаваше банкнотите, касиерката му се усмихна — явно го мислеше за преуспял младеж.

Той си купи последното издание на „Ивнинг Стандард“. Цените на акциите на „Проспекта Ойл“ отново бяха паднали, този път до 25 пенса. Вцепенен, Дейвид се върна в жилището. Домоуправителката беше на стълбището.

— Полицията идва да ви търси, млади момко — провикна се тя надутото.

Той продължи да се качва, опитваше се да изглежда невъзмутим.

— Благодаря ви, госпожо Пирсън. Сигурно пак съм забравил да платя някоя глоба за неправилно паркиране.

Сега вече бе напълно вцепенен от ужас — никога не се беше чувствал толкова самотен, жалък и безпомощен. Причерня му пред очите. Събра си багажа в куфара, не взе само картината, която остави да виси на стената, и си запази едноръчен билет за Ню Йорк.

ГЛАВА 4

Сутринта, когато Дейвид си замина, Стивън Брамбли четеше на третокурсниците в Математическия институт в Оксфорд лекция по теория на групите. На закуска беше научил ужасен от „Дейли Телеграф“ за срина в котировките на акциите на „Проспекта Ойл“. Беше се обадил незабавно на борсовия си посредник, който още се опитваше да изясни какво точно е станало. После Стивън звънна и на Дейвид Кеслър, но той беше изчезнал сякаш вдън земя.

Лекцията не му вървеше. Меко казано, мислите му бяха другаде. Надяваше се студентите да решат, че разсеяността му е белег на блестящ ум, а не, както всъщност си беше, на пълно отчаяние. Добре поне че това беше последната му лекция преди великденската ваканция.

Току поглеждаше часовника в дъното на аудиторията, накрая видя, че е време да приключва, и се прибра в жилището си в колежа „Модлин“. Седна на стария кожен фотьойл и взе да умува откъде да започне. Кой ли го би по главата да влага всичките си пари до последното пени само в една фирма? Славеше се с логичната си мисъл и с прозорливостта си, а този път бе постъпил като последния алчен глупак. Беше се предоверил на Дейвид и още не можеше да повярва, че приятелят му е забъркан по някакъв начин в сиването на фирмата. Сега се кореше, задето е решил, че може да вярва слепешката на някого само защото го познава от Харвард. Вероятно имаше някакво просто обяснение. И сигурно съществуваше начин той да си върне парите. Телефонът извъня. Стивън предположи, че се обажда борсовият посредник — да му съобщи нещо по-конкретно.

Вдигна слушалката и за пръв път си даде сметка, че дланите му са влажни от избилата по тях пот.

— Стивън Брамбли.

— Добро утро, господине. Извинявайте за безпокойството. Обажда се детектив Клифорд Смит, следовател в отдел „Крупни

измами“ към Скотланд Ярд. Дали ви е удобно днес следобед да се видим?

Стивън се подвоуми — отпърво реши, че като е вложил пари в „Проспекта Ойл“, вероятно е извършил някакво престъпление.

— Разбира се, господин следовател — отвърна колебливо. — В Лондон ли да дойда?

— Не се налага, господине, ние ще наминем към вас — каза другият мъж. — Ще бъдем в Оксфорд в четири часа, стига да ви е удобно.

— Ще ви чакам. Дочуване, господин следовател.

Стивън затвори. Какво ли искаха? Почти не познаваше английските закони — дано не се беше забъркал и в някакво престъпление. И то само половин година преди да се върне като преподавател в Харвардския университет! Вече започваше да се съмнява, че това някога ще стане.

Следователят от Скотланд Ярд беше висок към метър и седемдесет и осем и бе на възраст четирийсет и пет — петдесет години. Косата му по слепоочията вече беше прошарена, но с брилянтина това не личеше чак толкова. Стивън отсъди, че е облечен с такъв износен костюм по-скоро заради ниските полицейски заплати, отколкото заради лош вкус. Беше набит и това би заблудило мнозина, че е трмав. Всъщност обаче пред Стивън стоеше един от малцината мъже в Англия, които бяха наясно с начина на мислене на престъпниците. Беше задържал не един и двама международни измамници. Изглеждаше доста уморен от дългите години, през които бе вкарвал зад решетките хора, извършили тежки престъпления, колкото малко след това да ги види как се разхождат отново на свобода и си живеят на широка нога с онова, което им е останало от далаверите. Според него престъпниците се къпеха в пари. Хората в отдела не достигаха, затова и по-дребните мошеници се промъкваха между капките — нямаше кой да се занимава с тях. Понякога пък в прокуратурата решаваха, че е твърде скъпо да се разследва едно или друго престъпление. В някои случаи отделът просто не разполагаше със специалисти, които да доведат разследването докрай.

Следователят беше дошъл с още един детектив — сержант Райдър, значително по-млад, висок към метър и осемдесет и пет и слаб като върлина. Върху бледото продълговато лице големите му кафяви очи изглеждаха някак невинни. Той бе облечен малко по-добре от шефа си, но както си помисли Стивън, вероятно беше ерген.

— Извинявайте за безпокойството, господине — подхвана по-възрастният следовател, след като се разположи удобно в голямото кресло, където обикновено седеше Стивън, — но съм натоварен с разследването на фирма с името „Проспекта Ойл“. Още преди да сте казали каквото и да било, господине, искам да подчертая, че според нас вие не сте свързан лично с управлението на фирмата и с нейния крах. Но имаме нужда от съдействието ви и предпочитам да ви задам няколко въпроса, за да получа конкретните отговори, които ме интересуват, вместо вие да ми разказвате какво точно се е случило. Искам да ви кажа, господине, и че не сте длъжен да отговаряте на въпросите ми.

Стивън кимна.

— И така, господине, какво ви накара да вложите в „Проспекта Ойл“ толкова много пари?

Следователят беше сложил пред себе си лист хартия със списъка на всички суми, вложени през последните четири месеца във фирмата.

— Посъветва ме един приятел — отвърна Стивън.

— Без съмнение, Дейвид Кеслър.

— Да.

— Откъде го познавате?

— Следвали сме заедно в Харвардския университет и когато той дойде в Англия, за да работи в нефтената компания, го поканих в Оксфорд заради доброто старо време.

Стивън разказа надълго и нашироко за отношенията си с Дейвид и защо е решил да направи такова голямо вложение. Накрая попита следователя дали според него Дейвид има престъпно участие във възхода и падението на „Проспекта Ойл“.

— Не, господине. По мое мнение Кеслър, който по една случайност е побързал да избяга и е напуснал Англия, е само маша в ръцете на по-едри риби. Въпреки това искаме да го разпитаме и ако се свърже с вас, ще ви бъда признателен да ми съобщите незабавно. И така, господине — продължи следователят, — ще ви прочета списък от

няколко имена и ще ви бъда благодарен, ако ми кажете дали познавате тези хора, дали сте разговаряли, или сте чували нещо за тях... Харви Меткаф?

— Не ми говори нищо — отвърна Стивън.

— Бърни Силвърман?

— Не го познавам и не съм разговарял с него, но докато вечеряхме с Дейвид тук, в колежа, той ми спомена за някакъв Силвърман.

Детективът си записваше бавно и старателно всичко, казано от Стивън.

— Ричард Елиот?

— Това, което ви обясних за Силвърман, важи и за Елиот.

— Алвин Купър?

— Не съм го чувал — каза Стивън.

— А познавате ли някой друг, който да е свързан с фирмата?

— Не.

Повече от час следователят разпитва Стивън за по-незначителни подробности, той обаче не успя да му помогне особено, макар че бе запазил един екземпляр от доклада на геолозите.

— Да, вече го имаме, господине — рече следователят, — но документът е съставен много предпазливо, съмнявам се, че би могъл да послужи за доказателство.

Стивън въздъхна и наля на следователите уиски, а на себе си, както подобава на оксфордски преподавател, малко сух херес.

— Доказателство срещу кого и срещу какво, господин следовател? — попита той, след като седна отново на стола. — На мен ми е ясно, че са ме прекарвали. Сигурно не е нужно да ви казвам, че станах за смях. Вложих всичко до последното пени в „Проспекта Ойл“, понеже реших, че това е големият удар на живота ми, а ето че сега изгубих всичко. В чудо съм се видял, не знам какво да правя. Всъщност какво точно е станало в „Проспекта Ойл“?

— Вероятно и сам разбирате, господине — отвърна детективът, — че има неща, които представляват следствена тайна и нямам право да ги обсъждам с вас. Всъщност и ние не сме наясно с някои подробности. Номерът обаче не е никак нов и този път го е приложил стар професионалист, при това много обигран и хитър. Прави се следното: неколцина шарлатани регистрират фирма или изкупуват

контролния пакет акции на вече регистрирано дружество. Разгласяват измукана от пръстите правдоподобна измислица за някакво грандиозно откритие или невероятно ново изделие, заради които акциите щели да скочат до небесата, после пускат своите акции на борсата и чакат такива като вас да ги изкупят на по-висока цена. След това духват с печалбата и цените на акциите падат главоломно, понеже фирмата е куха, без всякакво покритие. Накрая вече няма търсене на акциите и дружеството е обявявано във фалит. В нашия случай това още не е станало, може и да не се стигне дотам. Лондонската фондова борса и досега не се е съвзела след фиаското на Каплан, надали някой умира от желание да избухне поредният скандал. Колкото и да ми е неприятно, трябва да ви предупредя, че едва ли ще възстановим някога парите, дори и да открием доказателства, с които да изправим пред съд измамниците. Те са се погрижили да изнесат парите.

Стивън въздъхна.

— Божичко, звучи толкова просто, господин следовател. Значи и докладът на геолозите е скалъпен.

— Не бих казал, господине. Съставен е така, че всички да се хванат на въдицата, в него обаче има много уговорки и условия. Едно е сигурно — прокуратурата едва ли ще хвърли няколко милиона, за да установи дали в този участък от Северно море наистина има нефтени залежи.

Стивън се хвана за главата и прокле наум деня, в който е срещнал Дейвид Кеслър.

— Кажете ми, господин следовател, кой е забъркал Кеслър в цялата тази каша? Кой всъщност е дърпал конците?

Детективът знаеше, че мъжът срещу него се мъчи като грешен дявол. Откакто работеше в Скотланд Ярд, бе виждал мнозина в същото положение, пък и беше признателен за съдействието, оказано му от Стивън.

— Ще отговоря на всичките ви въпроси, стига да не вредят на разследването — отвърна посетителят. — Не е тайна, че човекът, когото на драго сърце бихме тикнали зад решетките, се казва Харви Меткаф.

— Кой, за бога, е този Харви Меткаф?

— Първо поколение американец, забъркан в какви ли не далавери, живее в Бостън. Успял е да стане мултимилионер, като

междувременно е разорил сума ти народ. Пипа професионално, но и предсказуемо, така че вече го надушваме от сто километра. Надали ще ви бъде забавно да го научите, но е сред най-щедрите дарители на Харвардския университет — сигурно така се спасява от гузната си съвест. Досега не сме успели да го уличим в нищо, съмнявам се, че ще го направим и този път. В регистрацията не е посочен като директор на „Проспекта Ойл“, само е купувал и е продавал на борсата акции. Доколкото знаем, дори не е виждал Дейвид Кеслър. Наел е Силвърман, Купър и Елиот да му свършат мръсната работа, а те са намерили умен, преливащ от ентузиазъм наивен младеж, който да пробутва пред хората съшитите им с бели конци лъжи за нефтеното находище. Опасявам се, че просто не ви е провървяло — ако не познавахте Дейвид Кеслър, всичко това нямаше да ви се струпа на главата.

— Да оставим Кеслър, явно са изиграли и него — прекъсна го Стивън. — Но я ми кажете, Харви Меткаф и този път ли ще се измъкне сух от водата?

— Опасявам се, че да — отвърна следователят. — Имаме заповеди за задържането на Силвърман, Елиот и Купър. И тримата са духнали в Южна Америка. След издънката с Роналд Бигс се съмнявам, че някога ще получим заповед за екстрадиране, въпреки че американската и канадската полиция също ги издирват под дърво и камък. Освен това са пипали много хитро. Затворили са лондонския клон на „Проспекта Ойл“, предупредили са Конрад Ритблат от агенцията за недвижими имоти, че опразват помещенията, освободили са секретарките и са им платили за един месец напред. Уредили са си сметките и с „Рединг и Бейтс“, дружеството, от което са наели нефтената сонда. Разплатили са се и с Марк Стюарт, представителя на фирмата в Абърдийн, а после, в неделя сутринта, са се качили на самолета за Рио де Жанейро, където в лична сметка ги е чакал един милион в зелено. До две-три години ще изхарчат парите и отново ще се появят на хоризонта, но вече с други имена и в друга фирма. Харви Меткаф им е платил от щедро по-щедро и е оставил Дейвид Кеслър да опере пешкира.

— Големи лисици, дума да няма — отбеляза Стивън.

— О, да — съгласи се следователят, — действали са много хитро. Както приляга на таланта на Харви Меткаф.

— А Дейвис Кеслър ще го задържите ли?

— Не, но както вече ви казах, ми се иска да го поразпитам. Купил е и е продал петстотин акции, според нас обаче само защото и той се е хванал на въдицата и е повярвал, че фирмата наистина е открила нефт. Ако е умен, ще се върне в Англия и ще съдейства на разследването, но се опасявам, че в суматохата се е уплашил до смърт и затова е избягал. Американската полиция го държи под око.

— Един последен въпрос — каза Стивън. — Има ли и други, които като мен са пострадали?

Следователят обмисля дълго въпроса. С другите големи акционери не бе постигнал такъв успех, както със Стивън. Всички бяха увъртали за връзката си с Кеслър и „Проспекта Ойл“. Ако разкриеше имената им, може би щеше да ги принуди да станат по-сговорчиви.

— Да, господине, но... нали разбирате, не сте ги чули от мен.

Стивън кимна.

— Бихте могли да научите повече подробности, ако поразпитате без излишен шум на фондовата борса. Големите вложители са четирима, един от които сте вие. Четиримата сте изгубили общо някъде към един милион долара. Останалите трима са лекар от Харли стрийт, казва се Робин Оукли, един лондонски търговец на произведения на изкуството — Жан-Пиер Ламан, и един земевладелец, който всъщност се е опарил най-лошо. Доколкото подочух, си е заложил фермата, за да си осигури парите. Титулуван млад господин — виконт Бригсби. Човек би си казал, че е роден с късмет, но ето че Меткаф му е подложил динена кора.

— Само това ли са големите акционери?

— Две-три банки също са се хванали, инак никой не е вложил повече от 10 000 лири стерлинги. Вие четиримата, както и банките всъщност сте създавали изкуствено търсене достатъчно дълго, та Меткаф да се отърве от всичките си акции.

— Знам. И не само това, ами имах глупостта да посъветвам някои свои приятели също да вложат пари в акции на фирмата.

— Точно така, господине, има двама-трима дребни акционери от Оксфорд — потвърди следователят, след като погледна списъка пред себе си, — но вие не се притеснявайте, няма да ходим при тях. Е, това като че ли е всичко. Остава само да ви благодаря за съдействието и да кажа, че в бъдеще може би ще ви потърсим отново. При всички

положения ще ви уведомяваме, ако има нещо ново, надявам се и вие да сторите същото.

— Можете да разчитате на мен, господин следовател. Приятен път.

Двамата следователи си изпиха питиетата и си тръгнаха.

Стивън не помнеше кога точно, дали докато е седял на фотьойла и е гледал през прозореца сградата отсреща, или по-късно, през нощта, докато се е мятал в леглото, е решил да приложи ума си на учен, за да разбере що за птици са тоя Харви Меткаф и неговите съучастници. Когато беше малък, ако изгубеше на шах от дядо си, той все му повтаряше, че вместо да се цупи, е по-добре да си отмъсти. Беше доволен, че е приключил с лекциите и занятията за семестъра, и в три след полунощ се унесе, повтаряйки едва чуто едно-единствено име: Харви Меткаф.

ГЛАВА 5

Събуди се някъде към пет и половина призори. Бе спал непробудно, не беше сънувал нищо, но още щом отвори очи, кошмарът започна наново. Наложил си да разсъждава трезво, да загърби веднъж завинаги миналото и да помисли какво може да стори от тук нататък. Изми се, избърсна се, облече се, но не слезе на закуска долу в кафенето. Току си повтаряше едва чуто:

— Харви Меткаф!

После отиде на гарата в Оксфорд с допотопния си велосипед, с който предпочиташе да се придвижва из градчето, сякаш денонощно задръстено с неуморни камиони — беше невъзможно да се оправиш в плетеницата от еднопосочни улички. Прихвана с веригата очуканото колело за парапета пред гарата. Велосипедите отпред не бяха по-малко от автомобилите по паркингите пред други гари.

Хвана влака в 8:17, предпочитан от хората, които всеки ден пътуваха от Оксфорд до Лондон. Всички сякаш се познаваха и Стивън изпита чувството, че е отишъл неканен на чуждо празненство. Кондукторът тръгна да обикаля вагон-ресторанта и щракна с клещите билета му за първа класа. Мъжът, който седеше срещу него, извади иззад броя на „Файненшъл Таймс“ билет за втора класа. Кондукторът продупчи намусен и него.

— Закусете, господине, и се върнете във втора класа. Вагон-ресторантът е само за пътници първа класа.

Стивън слушаше разсеяно тези наставления, загледан в плоския като тепсия Бъркшир, през който влакът се носеше, а чашката с кафето потракваше върху чинийката. По едно време той отново насочи мислите си към сутрешните вестници. Днес в „Таймс“ нямаше нищо за „Проспекта Ойл“. Вероятно смятаха темата за незначителна, дори скучна. Все пак не ставаше въпрос за отвличане, умишлен палеж, дори размирици, а просто за поредната далавера на поредните мошеници, която най-много веднъж ще прикове вниманието към първа страница. Самият Стивън не би я забелязал, ако не го засягаше лично.

На гара Падингтън си запроправя път през пъплещите като мравки хора отпред, доволен, че е избрал почти отшелническият живот в университетското градче, или по-скоро, той е избрал него. Лондон не му харесваше, струваше му се огромен и безлик. Стивън се страхуваше да не се изгуби с автобусите на градския транспорт и метрото и винаги пътуваше с такси. Защо ли англичаните не вземеха да си номерират улиците, та американците да знаят къде се намират?

— Редакцията на вестник „Таймс“, Принтинг Хаус Скуеър.

Таксиметровият шофьор кимна и след като подкара черния остин, се вля в потока от коли по Бейзуотър Роуд, покрай подгизналият от дъжда Хайд Парк. Минзухарите при Марбъл Арч изглеждаха посърнали и свъсени, бяха свели главици досами гъстата трева. Стивън винаги се бе възхищавал на лондонските такситата — по тях нямаше нито една драскотинка или петънце. Навремето му бяха казвали, че на шофьорите не им е позволено да взимат пари от клиентите, ако автомобилът не е в пълна изправност. Колко различни бяха такситата тук от раздрънканите жълти чудовища в Ню Йорк! Шофьорът зави при Хайд Парк Корнър и подмина Камарата на общините при Ембанкмънт. Пред Парламента се вееха знамена. Стивън сбърчи чело. За какво ли беше уводният материал на първа страница, който бе прегледал надвечери във влака? А, да, имало среща на държавните глави от Британската общност. Всъщност защо ли се учудваше, че делничният живот наоколо си продължава както преди?

Не знаеше откъде да започне проучването за Харви Меткаф. Ако беше в Харвардския университет, начаса щеше да изтича при стария приятел на баща си Ханк Суолтс, кореспондент в икономическия отдел на вестник „Хералд Американ“. Ханк със сигурност щеше да му разкаже всички клюки. В познанията си за сенчестия бизнес Ричард Комптън-Милър, който работеше в отдел „Общество“ на „Таймс“, изобщо не можеше да се мери с Ханк, но в Англия Стивън не познаваше друг журналист. Миналата пролет Комптън-Милър беше идвал в „Модлин“, за да напише репортаж за Майския празник^[1], честван открай време в Оксфорд. На първи май хористите се бяха качили на кулата в колежа и бяха посрещнали изгряващото слънце със строфи на Милтън:

*Здравей, ти май прецедър,
здравей, ти ден на веселби, на младост,
на вдъхновение и чувства нежни!*

По бреговете на реката, под моста Модлин, на който Комптън-Милър и Стивън бяха застанали, се виждаха влюбени, които безспорно бяха преизпълнени от вдъхновение и нежни чувства.

След това Стивън се бе почувствал по-скоро притеснен, отколкото поласкан от дописката, която Комптън-Милър беше пуснал в „Таймс“: учените не употребяват думата блестящ, това обаче не може да се каже за журналистите. На по-докачливите сред преподавателите, колеги на Стивън, не им стана особено приятно, когато видяха как Комптън-Милър го описва като най-ярката звезда в съзвездие от средна величина.

Таксито зави и спря отстрани на масивната статуя, дело на Хенри Мур. „Таймс“ и „Обзървър“ се помещаваха в една и съща сграда, но имаха отделни входове — далеч по-престижният беше на „Таймс“. Стивън попита мъжа на „Пропуски“ къде да намери Ричард Комптън-Милър и той го прати на петия етаж, в малък кабинет в дъното на коридора.

Когато Стивън влезе в редакцията, беше десет и нещо, а наоколо нямаше жива душа. По-късно Комптън-Милър му обясни, че работещите в националните всекидневници се събуждали едва към единайсет и после обядвали дълго, някъде до три следобед. Работата кипяла между три и осем и половина вечерта, когато вестникът без първа страница заминавал за печат. Към пет следобед репортерите се сменяли изцяло и застъпилите по-късно имали задачата да следят новините през нощта и най-вече какво става в Америка, защото, ако президентът направел важно изявление, когато във Вашингтон било следобед, вестниците в Лондон вече били под печат. Понякога се случвало да променят по пет-шест пъти на нощ уводния материал на първа страница — например след убийството на президента Кенеди, вестта за което достигнала Англия някъде в седем вечерта на 22 ноември 1963 година, цялата първа страница била свалена, за да бъде отразена трагедията.

— Благодаря ти, Ричард, че заради мен дойде толкова рано. Не знаех, че започвате работа едва по обяд.

Ричард се засмя.

— Не се притеснявай. Сигурно ти се струваме големи лентяи, но посред нощ, когато ти си спиш сладко-сладко третия сън, тук още ври и кипи. Та какво те води насам?

— Опитвам се да проуча един свой сънародник, казва се Харви Меткаф. Сред най-щедрите дарители на Харвардския университет е, затова, когато се върна, искам да знам всичко за него, за да го полаская.

Стивън не обичаше никак да лъже, но какво да се прави, при тези обстоятелства нямаше друг избор.

— Чакай тук, ще отскоча до справочната да видя дали имаме нещо за него.

Колкото да убие времето, Стивън зачете вестникарските заглавия, накачени върху дъската в кабинета на Комптън-Милър — очевидно бяха на дописки, с които той се гордееше: „Министър-председателят ще дирижира оркестър в Роял Фестивал Хол“, „Мис Свят харесва Том Джоунс“, „Мохамед Али заявява: Отново ще стана шампион“.

След петнайсетина минути Ричард се появи, понесъл обемиста папка.

— Заемай се, Декарте! Ще се върна след час и ще идем на кафе.

Стивън кимна и се усмихна признателно. На Декарт никога не му се е налагало да решава сам проблемите, на които се е натъквал.

Всичко, което Харви Меткаф искаше светът да знае за него, се съдържаше в папката, имаше обаче и нещица, които той едва ли е искал светът да узнава. Стивън научи, че богатият идвал всяка година в Европа, за да гледа тенис турнира в Уимбълдън, за успеха на конете му в надбягванията на хиподрума „Аскот“ и как Меткаф само дебнел да купи картина на импресионистите, за да попълни личната си колекция. Веднъж Уилям Хики от „Дейли Експрес“ беше зарадвал читателите си със снимка на шишката Харви по бермудки и с репортаж как той прекарвал по две-три седмици в годината на частната си яхта в Монте Карло, та да му е удобно да отскача до казиното. Според журналиста баснословното състояние на Меткаф било прекалено ново, за да е спечелено с честен труд. Стивън си записа най-

прилежно всички данни, които според него можеха да му свършат работа, и тъкмо разглеждаше снимките, когато Ричард се върна.

Журналистът го заведе в кафенето на същия етаж. Касиерката в края на щанда на самообслужване почти не се виждаше от валмата тютюнев дим.

— Ричард, не открих всички сведения, които ми трябват. Харвардският университет смята да измъкне от Меткаф доста тлъста сума, някъде към един милион в зелено. Къде другаде бих могъл да намеря нещичко?

— Според мен в „Ню Йорк Таймс“ — отвърна Комптън-Милър. — Ела, ще отскочим до Тери Робъртс.

Кореспондентският пункт на „Ню Йорк Таймс“ в Лондон също се намираше на петия етаж в редакцията на „Таймс“ на Принтинг Хаус Скуеър. Стивън си спомни огромната сграда на Четирийсет и трета улица, където се помещаваше „Ню Йорк Таймс“, и се запита дали и кореспондентите на лондонския „Таймс“ работят там. Тери Робъртс се оказва върлинест, вечно ухилен американец. Посрещна Стивън много дружелюбно, така че той да не се притеснява, умение, което си бе създал едва ли не подсъзнателно през годините и което бе голям плюс, ако искаш да се добереш до повечко информация.

Стивън обясни и на него защо проучва Меткаф. Тери прихна.

— В Харвардския университет май не се интересуват много-много откъде им идват даренията. Този тип е открил повече законни начини да краде пари, отколкото Данъчното управление.

— Не думай! — направи се на вода ненапита Стивън.

Сведенията за Харви, с които разполагаха в „Ню Йорк Таймс“, бяха събрани в дебела папка. „Възходът на Меткаф от разсилен до милионер“, както гласеше едно от заглавията, беше отразен най-старателно. Стивън отново седна да записва по любопитното. Подробностите около дейността на „Шарпли и син“ му се сториха много увлекателни, както и далаверите с оръжие по време на войната, и статиите за семейството, от което произхождаше жената на Меткаф — Арлин, интересни бяха и дописките за дъщеря му Розали. Намери снимки и на двете, но по онова време щерката бе само на петнайсет години. Имаше пространни статии и за два съдебни процеса отпреди четвърт век, в които Харви е бил обвинен в измама, но така и не е бил осъден, а също за по-скорошно дело от 1956 година, когато към

богаташа са били предявени обвинения в измама с ценни книжа и акции в Бостън. И този път Харви се бе отървал на косъм, но окръжният прокурор не бе оставил у съдебните заседатели никакво съмнение какво точно мисли за господин Меткаф. Напоследък Меткаф се споменаваше само в светската хроника на вестниците: какви картини, коне и орхидеи притежавал, как дъщеря му жънела успехи в университета „Васар“, как той пътувал из Европа. За „Проспекта Ойл“ нямаше и думица. Колкото и да му беше неприятно, Стивън трябваше, възхитен, да признае, че Харви умее да крие от печата своите далавери.

Тери покани сънародника си на обяд. Вестникарите обичат да завързват нови познанства, а Стивън можеше да е доста полезен. Журналистът каза на таксиметровия шофьор да ги закара на Уилфийлд стрийт. Докато пъплеха през лондонското Сити към Уест Енд, Стивън си помисли, че ще бъде жалко да бият толкова път, ако храната не си струва. Но не остана разочарован.

Ресторант „Лейси“ беше просторен, масите бяха застлани с чисти покривки, по тях имаше току-що откъснати нарциси. Тери обясни, че това било едно от любимите заведения на журналистите. Маргарет Коста, авторка на готварски книги, и мъжът ѝ, главен готвач в ресторанта, разбирали от добра кухня. След вкусната супа от кресон им донесоха Medallions de veau a la creme au calvados^[2] и бутилка вино „Шато Перон“, реколта 1972 година, които развързаха езика на Тери и той се впусна да разказва надълго и нашироко за Харви Меткаф. Навремето бил взимал интервю от него в Харвардския университет по повод откриването на зала „Меткаф“, където имало физкултурен салон и четири закрити тенискорта.

— Надява се някой ден да стане почетен член на университетската управа, но гладна кокошка просо сънува — подметна иронично Тери. — И един милиард в зелено да даде, пак няма да го огрее.

Стивън кимна замислен.

— В американското посолство сигурно ще откриеш още нещичко за него — допълни Тери. Погледна си часовника. — Жалко, днес сме закъснели. Библиотеката затваря в четири следобед. Америка вече се е събудила, време е да се връщам на работа.

Стивън се запита дали журналистите ядат и пият така всеки божи ден. До тях университетските преподаватели изглеждаха едва ли не отшелници — как ли все пак излизаха вестниците?

Едвам се добра по задръстените улици до гарата, хвана в последния момент влака за Оксфорд в 5:15 и чак след като остана сам в стаята си в колежа, се зае да проучва резултатите от своето малко разследване. Беше капнал от умора, но си наложи да седне на писалището и да подготви първата чернова на досието на Харви Меткаф.

На другия ден отново се качи на влака в 8:17 за Лондон, този път обаче си купи билет за втора класа. Кондукторът повтори като курдисан забележката да закусел и да напуснел вагон-ресторанта.

— Не се притеснявайте, ще се преместя — каза Стивън, но не се и помръдна от първа класа и си пи кафето чак до края на едночасовото пътуване.

Остана доволен от себе си — беше спестил две лири стерлинги, точно както би постъпил и Харви Меткаф.

След като слезе на гара Падингтън, се вслуша в съвета на Тери Робъртс и отиде с такси до американското посолство, огромна монолитна девететажна сграда с площ 2500 квадратни метра, заела от едната страна цялото пространство на Гровнър Скуеър. Посолството обаче не бе така изискано, както великолепната официална резиденция на американския посланик — Уипфийлд Хаус в Риджънтс Парк, където миналата година бяха поканили Стивън на прием и където навремето е живяла Барбара Хътън, докато през 1946 година американската държава не е купила сградата.

Входът за библиотеката и справочната към американското посолство беше заключен. От немай-къде Стивън се взря в плочата върху стената на коридора отвън, на която бяха изписани имената на посланиците на САЩ във Великобритания. Зачете от Уолтър Аненбърг назад и тъкмо стигна до Джоузеф Кенеди, когато вратата на библиотеката се отвори рязко, точно както по банките. Надутото момиче зад бюрото с табела „Справки“ не бе особено отзивчиво, щом чу, че става въпрос за Харви Меткаф.

— Защо се интересувате от тези сведения? — тросна се то.

Стивън се сепна, после обаче бързо си възвърна самообладанието.

— През есента се връщам в Харвардския университет, ще преподавам там и смятам, че е редно да знам повече за връзките на Меткаф с университета. В момента съм хоноруван преподавател в колежа „Модлин“ в Оксфорд.

Отговорът на Стивън сякаш пришпори момичето — то начаса се разтича и след броени минути му донесе папката. В нея за разлика от папката на „Ню Йорк Таймс“ нямаше пикантни подробности, затова пък бяха посочени точните суми, които Харви Меткаф беше вложил в благотворителни начинания и бе дарил на Демократическата партия. Повечето хора си мълчат колко пари са пръснали за политическите партии, но Харви очевидно бе чувал само за светилото — изглежда, никой не му беше споменавал за крините^[3].

След като приключи в библиотеката на посолството, Стивън хвана такси, отиде в представителството на „Кюнард“^[4] на Сейнт Джеймс Скуеър и разговаря с една от служителките на гише „Резервации“, оттам мина през „Кларидж“^[5] и прекара няколко минути с дежурния на регистратурата. Проучването му приключи с телефонно обаждане до Монте Карло. Стивън се върна в Оксфорд пак с влака в 5:15.

Прибра се в жилището си в колежа. Беше сигурен, че сега знае за Харви Меткаф повече от всеки друг, ако не броим може би Арлин и следователя Клифорд Смит от отдел „Крупни измами“. И този път стоя до среднощ, за да попълни досието, което вече възлизаше на около четирийсет машинописни страници.

Накрая си легна и потъна в дълбок сън.

Отново стана рано и слезе в кафенето, където хапна яйца с бекон и препечен хляб и кафе. После отиде заедно с досието в канцеларията и преснима всеки лист в четири екземпляра — така разполагаше с четири еднакви папки. Мина по моста Модлин, както винаги възхитен от добре поддържаните лехи в университетската ботаническа градина вдясно, и се отби в книжарница „Максуел“ от другата страна на моста.

Прибра се в жилището си с петте досиета, беше ги подвързал в красиви папки в различен цвят. Сложи ги в едно от чекмеджетата на писалището, което държеше заключено. Както приляга на математик,

се отличаваше с подреден пъргав ум, с какъвто Харви Меткаф не се беше сблъсквал никога досега.

Стивън извади записките, които си беше водил по време на разговора със следователя Смит, и набра „Справки“, откъдето поиска адресите и телефоните в Лондон на доктор Робин Оукли, Жан-Пиер Ламан и лорд Бригсби. Оттам му обясниха, че не можело да му дават повече от два телефона наведнъж. Стивън бе смаян: от какво ли печелеха тия хора? В Щатите от справочния отдел на телефонна компания „Бел“ на драго сърце щяха да му съобщят, ако трябва и десет номера и накрая да му кажат: „Заповядайте пак!“.

Двата телефонни номера и адреси, които с толкова мъки успя да получи от намусената телефонистка, бяха на доктор Робин Оукли, чийто кабинет се намираше на Харли стрийт 122 в Западен Лондон, и на галерия „Ламан“, собственост на Жан-Пиер Ламан, която пък беше на Ню Бонд стрийт 40 в Западен Лондон. Стивън звънна повторно на „Справки“ и поиска номера и адреса и на лорд Бригсби.

— В Централен Лондон няма лице с такова име — отвърна служителката. — Може би телефонът му не е посочен в справочника. Ако той изобщо е лорд — изсумтя презрително тя.

Стивън отскочи до професорската стая и прегледа последното издание на „Кой кой е“, където откри благородника:

БРИГСБИ, виконт; Джеймс Кларънс Спенсър, р. 11.X.1942 г., земевладелец, син и наследник на петия граф Лаут; благород. титла присъдена ок. 1764 г. *Образование:* „Хароу“, „Крайст Чърч“, Оксфорд (бак.). *Участ. в* Театралното дружество към Оксфордския университет. *Лейтенант* от Гренадирския гвардейски полк, 1966 — 1968 г. *Хоби:* поло (но не ватерполо), лов. *Адрес:* Татуел Хол, Лаут, Линкълншир. *Членство в клубове:* „Гарик“, „Гардс“.

Оттам Стивън се вдигна и отиде в колежа „Крайст Чърч“, където попита секретарката в деловодството дали има в архива лондонския адрес на Джеймс Бригсби, дипломирал се през 1963 година. Жената надлежно му събщи, че въпросният човек живеел на Кингс Роуд 119 в Югозападен Лондон.

На Стивън вече му харесваше да проучва Харви Меткаф и да подготвя удара срещу него. Излезе от „Крайст Чърч“ и по Хай стрийт се върна с ръце в джобовете в „Модлин“ — пътем съчини наум кратичко писмо. Нощните драскачи в Оксфорд пак се бяха развихрили и върху стената на един от колежаите се мъдреше надписът: „Ректорът е гадняр“, графитите бяха пресни-пресни. От немай-къде Стивън бе приел да стане заместник-ректор на „Модлин“ по дисциплината. Усмихна се. Ако решеше, че графитите са забавни, ги оставяше до края на семестъра, ако обаче не му допадаха, пращеше някого от портиерите да ги заличи. Щом се върна в жилището си, седна на писалището и написа поканата, която вече бе съставил наум:

Колежът „Модлин“

Оксфорд

15.IV.

Драги д-р Оукли,

Следващия четвъртък вечер в жилището ми ще се състои малка вечеря, на която ще присъстват подбрани гости.

Ще се радвам, ако отделите време, за да ми гостувате и Вие, според мен ще установите, че си е струвало да дойдете.

Искрено Ваш,

Стивън Брамли

П. П. Съжалявам, че Дейвид Кеслър няма да може да присъства.

Облекло официално, начало 20 ч. Явете се в 19:30 ч.

Стивън смени листа в допотопната пишеща машина марка „Ремингтън“ и написа същите писма и на Жан-Пиер Ламан и лорд Бригсби. След това седя известно време замислен, накрая набра един от вътрешните телефони в колежа.

— Ти ли си, Хари? — попита той главния портиер. — Ако някой се обади и се интересува дали имате преподавател на име Стивън Брамли, кажете му: „Да, това е новият професор по математика, идва от

Харвардския университет и вече е прочут с пищните си вечери“. Чу ли, Хари?

— Да, уважаеми господине — отвърна главният портиер Хари Удли.

Американците винаги му се бяха стрували странни птици и доктор Брадли не правеше изключение.

Както и беше очаквал Стивън, и тримата звъннаха в колежа да проверят кой им е пратил поканата. При тези обстоятелства и той би постъпил така. Хари си помнеше урока и го повтори дума по дума, макар че обадилите се пак останаха доста озадачени.

„И аз не проумявам нищо“ — казваше си наум Хари след поредния разговор.

През следващата седмица Стивън получи потвърждение и от тримата, че ще дойдат, най-късно, чак в петък, се обади Джеймс Бригсби. В изображението на герба върху хартията за писма имаше многообещаващ девиз: „Ex nihilo omnia“^[6].

Стивън се посъветва с иконома в учителската столова и главния готвач на колежа — с общи усилия съставиха меню, което да развърже езика и на най-големия мълчаливец:

Coquilles St Jacques, Pouilly Fuisse, 1969
Carre'e d'agneau en croute, Feux St Jean, 1970
Casserole d'artichauts et champignons
Pommes de terre boulangere
Бадемови пасти, Barsac Ch. d'Yquem, 1927
Camambert frappe, Port Taylor, 1947
Cafe^[7]

Всичко беше готово, сега на Стивън му оставаше само да дочака уречения час.

В четвъртък вечерта Жан-Пиер дойде точно в седем и половина, както пишеше в поканата. Стивън се възхити на изисканото сако и широката вратовръзка на своя гост, изненадан, че такъв светски лъв

като Жан-Пиер Ламан се е хванал в капана на „Проспекта Ойл“. Впусна се в монолог за мястото на равнобедрените триъгълници в съвременното изобразително изкуство, а Жан-Пиер приглади мустак. При обичайни обстоятелства Стивън не би говорил цели пет минути без прекъсване точно по тази тема и се размина на косъм с неизбежните прями въпроси, които Жан-Пиер тъкмо се канеше да му зададе, благодарение на появата на доктор Робин Оукли. През последния месец беше отслабнал няколко килограма, въпреки това Стивън веднага разбра защо е толкова преуспял като лекар на частна практика с кабинет на Харли стрийт. Както се е изразил по друг повод Х. Х. Мънроу^[8], Оукли имаше външност, заради която жените бяха склонни да му прощават всички останали дребни недостатъци. Лекарят огледа от глава до пети своя домакин — твърде недодялан тип, и се подвоуми да пита ли още сега дали някога са се срещали. Но се отказа и реши да поизчака — надяваше се по време на вечерята да разбере по едно или друго защо е бил поканен. Притесняваше го послеписът за Дейвид Кеслър.

Стивън го представи на Жан-Пиер и двамата си размениха няколко думи, докато домакинът оглеждаше масата. Вратата се отвори за пореден път и портиерът оповести малко по-почтително, отколкото преди:

— Лорд Бригсби.

Стивън отиде да го посрещне — не знаеше дали да се поклони, или само да се ръкува. Джеймс не познаваше никого от присъстващите на тази странна сбирка, ала с нищо не показва, че е притеснен, и с лекота се впусна в разговор. Дори Стивън му се възхити, макар че се сети колко трудно благородникът е завършил колежа „Крайст Чърч“, и се запита дали той изобщо ще допринесе с нещо за осъществяването на неговия план.

Кулинарните усилия на главния готвач на „Модлин“ направиха чудото, на което бе и разчитал домакинът. Кой ще тръгне да пита защо е поканен при изкушението да похапне от агнешкото с дъх на чесън и от приказните бадемови пастички и да пийне от отлежалото вино!

Накрая, след като сервитьорите разчистиха масата и се канеха за втори път да им поднесат портвайн, Робин не издържа и рече:

— Дано въпросът не ви прозвучи грубо, доктор Брадли.

— Наричайте ме Стивън.

— Та мога ли да попитам, Стивън, каква е целта на малката ни сбирка?

В него се впиха три чифта очи, които очакваха отговора на същия въпрос.

Стивън стана и огледа своите гости. Обиколи два пъти масата и чак тогава заговори. Припомни всичко, което се е случило през последните няколко седмици. Разказа как се е срещнал в същата тази стая с Дейвид Кеслър, как е вложил парите си в „Проспекта Ойл“, а малко след това е бил посетен от следователите в отдел „Крупни измами“ на Скотланд Ярд и е разбрал от тях доста любопитни неща за Харви Меткаф. Приключи старателно подготвената си реч с думите:

— Господа, истината е, че и четиримата сме се забъркали в една и съща невероятна каша.

Смяташе, че се е изразил точно като англичанин.

Жан-Пиер скочи още преди Стивън да се е доизказал.

— Мен не ме слагайте в кюпа. Няма как да съм забъркан в такава нелепица. Аз съм най-обикновен търговец на произведения на изкуството, а не спекулант.

Робин Оукли също извика още преди Стивън да е успял да възрази:

— За пръв път чувам тия небивалици. Вероятно сте ме сбъркали с друг. Аз съм лекар с кабинет на Харли стрийт, не разбирам нищичко от нефт.

Сега вече Стивън схвана защо хората от отдел „Крупни измами“ са се видели в чудо с тези двамата и защо са му били толкова признателни за съдействието. Всички се извърнаха към лорд Бригсби, който вдигна очи и каза до немай-къде спокойно:

— Бяхте напълно прав за всичко, доктор БRADLI, с тази малка подробност, че аз съм загазил повече и от вас. Ипотекирах малката си ферма в Хампшир и теглих заем от 150 000 лири стерлинги, за да купя акциите, а банката едва ли ще протака дълго — предполагам, че ще ме притиснат и ще ми вземат имота. Когато го направят и драгият ми стар баща — петият граф, разбере, с мен е свършено, освен ако на бърза ръка не стана шестият граф.

— Благодаря ви — рече Стивън.

Седна, обърна се към Робин и вдигна изчаквателно вежди.

— Карай, няма какво да увъртам — каза лекарят. — Прав сте, и аз съм се забъркал в тая каша. Дейвид Кеслър ми беше пациент и не знам какво ме прихвана, но вложих в „Проспекта Ойл“ 100 000 лири стерлинги — срещу ценните книжа, които притежавам. Един дявол знае защо го направих. Вече съм на червено в банката, нищо чудно тия дни да ме погнат. Освен това съм ипотекирал къщата си в провинцията, в Бъркшир, плащам и баснословен наем за лекарския кабинет на Харли стрийт, издържам жена с вкус към скъпите тоалети и двама синове, които учат в най-доброто частно подготвително училище в Англия. От половин месец, откакто ме посети следовател Смит, съм не ме лови.

Той извърна очи нагоре. Беше пребледнял като платно, от нахакаността и самочувствието му на преуспял лекар не бе останала и следа.

Всички се вторачиха в Жан-Пиер.

— Добре де, и аз съм затынал до шия — изплю камъчето и той. — Докато цената на акциите е падала главоломно, бях в Париж и сега се чудя какво да ги правя. Теглих заем от 80 000 лири стерлинги, заложих картините в галерията. И не само това, ами препоръчах и на някои приятели да се изръсят и да купят акции на тая проклета фирма.

Всички се умълчаха. Тишината бе нарушена пак от Жан-Пиер:

— И какво предлагате, професоре? — подметна той язвително. — Да се събираме веднъж годишно, за да си припомним какви глупаци сме били ли?

— Не, друго имам предвид — отвърна Стивън. Колебаваше се. Знаеше, че онова, което смята да предложи, ще все още по-голям смут. Отново се изправи и каза спокойно и ясно: — Парите ни бяха задигнати от хитър тип, който, както се оказа, няма равен в измамите с ценни книжа. Никой от нас не разбира от борси и борсови спекулации, затова пък всеки е изявен специалист в своята област. Ето защо, господа, предлагам да си върнем пак с измама парите *до последното пени*.

Известно време всички мълчаха, после заговориха един през друг.

— И как ще си ги върнем? Просто ще отидем и ще ги вземем ли? — подвикна Робин.

— Или може би ще го отвлечем тоя негодник? — включи се и Джеймс.

— Или пък ще му теглим куршума и после ще му приберем застраховката „Живот?“ — възкликна и Жан-Пиер.

Минаха няколко минути. Стивън изчака отново да настане пълна тишина и раздаде четирите папки, върху които пишеше „Харви Меткаф“, а отдолу имената на всеки от присъстващите: зелена папка за Робин, синя — за Джеймс, и жълта — за Жан-Пиер. Стивън остави за себе си червения оригинал. Всички бяха изумени. Докато бяха кършили ръце и се бяха вайкали, Стивън Брадли не бе жалил сили и бе свършил добра работа.

Той продължи:

— Прочетете, ако обичате, внимателно папките. От тях ще разберете всичко, което се знае за Харви Меткаф. Вземете документите и се запознайте със сведенията, после нека всеки измисли план как четиримата да си върнем парите — как да измъкнем един милион долара, без Харви да се усети. Нека всеки предложи свой план. В него могат да участват и останалите трима. След половин месец ще се съберем отново, за да представим заключенията си. Всеки от групата ще вложи в общото начинание по десет хиляди долара, аз като математик ще водя счетоводството. Всички разходи ще бъдат включени в сметката на господин Меткаф, в това число пътните ви днес и стойността на вечерята.

Жан-Пиер и Робин пак понечиха да възразят, но Джеймс ги прекъсна и каза простичко:

— Приемам. Нямаме какво да губим. Всеки от нас поотделно няма никакви шансове, но ако се обединим, ще му разкажем играта на тоя негодник.

Робин и Жан-Пиер се спогледаха, вдигнаха рамене и кимнаха.

Четиримата започнаха да обсъждат най-подробно материалите, които Стивън бе събрал през последните дни. Тръгнаха си от „Модлин“ някъде към полунощ и се споразумяха след половин месец да се съберат отново, за да решат какво да предприемат. Никой не знаеше как ще свърши всичко, затова пък дълбоко в себе си усещаха облекчение, че не са сами в бедата.

Стивън отсъди, че първата част от плана му да разгромят с общи усилия Харви Меткаф е минала дори по-добре, отколкото се е надявал.

Дано само заговорниците вземеха присърце нещата. Седна във фотьойла, впери поглед в тавана и продължи да мисли.

---

[1] Празник, който се отбелязва през първата неделя на май с танци около майското дърво и с коронясване на кралицата на месец май. — Б.пр. ↑

[2] Телешки медальони със сметана и калвадос (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи върху цитат от Библията, Матей 5:15: „Запалят светило и го турят под крина“. — Б.пр. ↑

[4] Голяма корабоплавателна компания, която обслужва главно линиите между Великобритания и Северна Америка. — Б.пр. ↑

[5] Един от най-престижните и скъпи хотели в Лондон. — Б.пр. ↑

[6] От нищо — всичко (лат.). — Б.пр. ↑

[7] Миди „Сен Жак“, „Пуйи Фюисе“, реколта 1969 г.

Агнешки шницели, „Фю Сен Жан“, реколта 1970 г.

Ангинари, задушени гъби

Картофи, печени в тесто (фр.), „Барзак Шато д’Икам“, реколта 1927 г. (фр.)

Охладен камамбер, Портвайн „Тейлър“, реколта 1947 г.

Кафе (фр.). — Б.пр. ↑

[8] Хектор Хю Мънроу (1870 — 1916), литературен псевдоним Саки — шотландски писател, автор на романи и разкази. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Робин отиде при автомобила, който беше оставил на Хай стрийт — не за пръв път беше доволен, че е сложил върху колата лепенка с надпис: „Лекар на повикване“, даваща му по-голяма свобода при паркирането. Пое към дома си в Бъркшир. Дума да няма, Стивън Брадли бе изумителен човек и Робин бе решен да прави, да струва, но да измисли нещо, което да му осигури пълноценно участие в плана.

Представи си колко хубаво ще бъде да си върне парите, които заради някакъв неразумен съвет бе поверил на „Проспекта Ойл“ и Харви Меткаф. Беше длъжен да опита. Така де, нищо чудно за измама и фалит да го заличат от регистъра на Съвета на общопрактикуващите лекари. Смъкна малко прозореца на автомобила, за да се поосвежи след прекрасното пивко червено вино, и още веднъж се замисли за предизвикателството, отправено му от Стивън.

Не усети кога се е прибрал от Оксфорд. Беше погълнат от мислите си за Харви Меткаф и когато се върна вкъщи при жена си, почти не помнеше как е стигнал дотук. Ако не броим вродения му чар, притежаваше само една дарба и се надяваше тъкмо тя да е силата в неговата броня и слабото място в защитата на Харви Меткаф. Заповтаря си на глас нещо, написано на страница шестнайсета в папката на Стивън: „Напоследък Харви Меткаф се притеснява и за...“.

— Къде се губиш, скъпи?

Робин се сепна от гласа на жена си и заключи куфарчето, където бе прибрал зелената папка с документите за Меткаф.

— Още ли не спиш, Мери?

— Е, не съм започнала да бълнувам.

Робин трябваше бързо да измисли нещо. Още не беше набрал смелост да каже на жена си колко глупаво е вложил парите, но все пак ѝ беше споменал, че ще ходи на вечеря в Оксфорд — преди да тръгне, и той още не знаеше, че отива там във връзка с „Проспекта Ойл“.

— Един стар приятел от Кеймбридж е назначен за преподавател в Оксфордския университет, затова покани на вечеря неколцина от

съвипускниците си — прекарахме си страхотно. Там бяха Джим и Фред от колежа, но ти надали ги помниш.

„Доста неубедително“ — помисли Робин, но в един и петнайсет посред нощ не можа да се сети нищо друго.

— Сигурен ли си, че не си прекарал страхотно с някое хубаво гадже? — взе да подпитва Мери.

— Опасявам се, че Джим и Фред трудно ще минат за красиви дори в очите на собствените си любещи съпруги.

— По-тихо, Робин, ще събудиш децата.

— След половин месец съм канен пак...

— Знаеш ли, хайде да лягаме, ще ми разкажеш утре на закуска.

Робин въздъхна от облекчение — до сутринта нямаше да му додяват с досадни въпроси. Легна до жена си, облечена в коприна и ухаеща на парфюм, прокара обнадежден пръст по гърба ѝ, замилва я по корема.

— Остави ме, виж кое време е — промърмори сънено тя.

Двамата заспаха.

Жан-Пиер беше отседнал в хотел „Ийст гейт“ на Хай стрийт. На другия ден в галерията на колежа „Крайст Чърч“ щеше да се открие изложба с картини на студенти. Жан-Пиер открай време търсеше нови млади таланти, които да приобщи към галерия „Ламан“. Художественият свят в Лондон бе усвоил от галерия „Марлборо“ на Бонд стрийт, на две крачки от галерията на французина, колко прозорливо е да откупуваш платна на млади живописци и да си съпричастен към творческото им израстване. Сега обаче на Жан-Пиер не му беше до артистичното бъдеще на галерията — на карта беше заложено самото ѝ съществуване, а мълчаливият американец, който преподаваше в „Модлин“, му предоставяше възможност отново да си стъпи на краката. Той се върна в уютната хотелска стая и въпреки късния час се зачете в папката с намерението да разбере къде точно се вмести в картинната мозайка. Не смяташе да допуска да го засенчват двама англичани и един американец. През 1918 година баща му бе спасен край Рошфор именно от британците, през 1945 година пък американците го бяха измъкнали от военнопленническия лагер недалеч от Франкфурт. Нищо не можеше да попречи на Жан-Пиер да

се включи с всички сили в операцията. Той чете жълтата папка до среднощ: в ума му вече се избистряше план.

Джеймс успя да хване последния влак от Оксфорд и тръгна да търси празно купе, където да се запознае на спокойствие със синята папка. Беше притеснен — бе сигурен, че всеки от останалите трима ще предложи блестящ план, а той, както винаги досега, ще се яви на срещата след половин месец неподготвен. Никога през живота си не се беше чувствал притиснат до стената, бе получавал всичко с лекота, а сега със същата лекота го беше изгубил. Не виждаше нищо забавно и приятно в това да седи и да умува как да задигне част от баснословните печалби на Харви Меткаф. Но нямаше друг избор — изтръпваше от ужас при мисълта, че баща му ще научи как е ипотекирал фермата в Хампшир до последния гвоздей. Всъщност какво ли можеше да измисли само за половин месец? И откъде да започнеш? За разлика от останалите трима не умееше, нямаше професия и умения, които да предложи. Дано поне в работа влезеше сценичният му опит.

Блъсна се в кондуктора, който не се изненада при вида на билета му за първа класа. Джеймс така и не намери празно купе. Явно железниците бяха решили да излязат на печалба.

Винаги бе смятал, че ако няма празно купе, най-добре е да намери купе с хубаво момиче — този път му провървя. В едно от купетата пътуваше изумителна красавица, която, може да се каже, беше сама. С нея в купето седеше и застаряваща лелка, която четеше списание „Вог“ и не даваше признаци да се познава с момичето. Джеймс седна с гръб към локомотива — беше се примирил, че няма да прочете във влака папката за Меткаф. Четиримата се бяха зарекли да държат начинанието в пълна тайна, Стивън дори ги беше предупредил в никакъв случай да не четат папките в присъствието на друг. Джеймс се притесняваше, че на него ще му бъде най-трудно да си държи езика зад зъбите: беше общителен и не обичаше да се обременява с тайни. Пипна се по джоба на палтото, където бе пъхнал плика с папката, дадена му от Стивън Брамбли. „Колко е оправен! — възхити му се Джеймс. — И скандално умен.“ До следващата им среща сигурно щеше да разработи най-малко десетина хитроумни плана. Джеймс се

свърси и се вторачи в прозореца с надеждата да го осени някоя гениална идея. Но вместо това съгледа отражението на младата жена, седнала отсреща.

Беше с лъскава, гъста тъмнокестенява коса, тъничък прав нос и огромни светлокафяви очи, вперени в книгата върху коленете ѝ. Джеймс се запита дали наистина не го забелязва — явно да. Плъзна поглед надолу по нежната извивка на гърдите ѝ под пуловера от ангорска вълна. Поизви врат, за да види и краката на отражението. Ох, да го вземат мътните! Момичето беше с високи ботуши. Джеймс отново се взря в лицето. Развеселена, младата жена го гледаше. Той се смути и насочи вниманието си към другата пътничка в купето — негласната придружителка на момичето, заради която Джеймс не се престащаваше дори да заговори красивия профил.

Отчаян, той се вгледа в корицата на списание „Вог“ в ръцете на лелката. Още едно красиво момиче. Джеймс се взря по-внимателно. Не още едно, а същото хубаво момиче. Направо не повярва на очите си, но след като стрелна с поглед оригинала, се убеди, че не греша. Веднага след като „Вог“ бе оставен заради „Куин“, Джеймс се наведе напред и попита придружителката дали може да прегледа списанието.

— Будките за вестници и списания по гарите затварят все по-рано и по-рано — изтърси като последния глупак. — Не успях да си взема нищо за четене.

Лелката му го подаде неохотно.

Джеймс отгърна на втора страница. „Корица: Представете си, че и вие изглеждате така... вталена рокля от черна коприна, подчертана от шифонената кърпичка. Боа от щраусови пера. Тюрбан с цвете в тон с роклята. Моделът е дело на Зандра Роудс. Прическата на Ан е направена от Джейсън във фризьорския салон на Видал Сасун. Фотография: Личфийлд. Осветление: Хаселблад.“

Джеймс така и не успя да си представи, че изглежда така. Но ако не друго, то поне беше разбрал как се казва момичето — Ан. То отново вдигна глава и Джеймс му показва с езика на жестовете, че е видял снимката. Младата жена му се усмихна и пак се зачете в книгата.

На гара Рединг лелката слезе, отнасяйки със себе си и списанието. „Какво по-добро от това!“ — помисли си Джеймс. Донякъде притеснена, Ан отново вдигна очи и се усмихна обнадеждена на шепата пътници, които сновяха напред-назад по

коридора и търсеха свободни места. Колкото до Джеймс, той ги изгледа на кръв. Никой не влезе в купето. Джеймс беше спечелил първия рунд. Влакът потегли и той започна своя гамбит, в който според общоприетите представи беше доста добър.

— Моят стар приятел Патрик Личфийлд е направил невероятна снимка за корицата на „Вог“ — подметна уж между другото.

Ан Съмъртън вдигна очи. На живо беше дори по-хубава, отколкото на фотографията, за която говореше Джеймс. Стори му се неустойма с тъмната си коса, подстригана по последната мода, наложена от Видал Сасун, с големите светлокафяви очи и безупречната кожа. Беше с тъничка фигура, без каквато най-известните модели трудно ще си изкарват прехраната, същевременно обаче имаше излъчване, с каквото не можеха да се похвалят повечето ѝ колежки. Джеймс я гледаше като омагьосан — искаше му се тя да каже нещо.

Ан беше свикнала да я ухажват и да ѝ се натрапват, затова пък беше доста изненадана от репликата за лорд Личфийлд. Ако мъжът отсреща наистина му беше приятел, ако не друго, тя поне можеше да се държи мило с него. А и той бе толкова плах и притеснен, че ѝ стана симпатичен. Неведнъж и дважд Джеймс се бе правил на стеснителен и това неизменно се бе увенчавало с успех, сега обаче наистина се беше стегнал. Опита още веднъж.

— Сигурно е страшно интересно да работиш като модел.

„Какво ти интересно! По-идиотска професия не знам да има“ — помисли си. Защо не можеше просто да ѝ каже, че изглежда невероятно. Да ѝ предложи да си поговорят и ако след това пак я смята за неотразима, да продължат да си говорят. Но тия неща не ставаха така. Джеймс знаеше, че трябва да следва общоприетото.

— Понася се, ако договорите са добри — отвърна момичето, — но днес останах без душа. — Гласът ѝ беше нежен, с едва доловим отвъдокеански акцент, който се видя на Джеймс много привлекателен. — Цял ден се усмихвам — снимахме реклама за паста за зъби и фотографът все недоволстваше. Единственото хубаво е, че приключихме един ден по-рано. А вие откъде познавате Патрик?

— Навремето сме учили заедно в „Хароу“. Вършихме дивотии, но на него все му се разминаваше.

Ан се засмя — нежно и сърдечно. Мъжът отсреща явно наистина познаваше лорд Личфийлд.

— А сега виждате ли се?

— От дъжд на вятър по приемите. Той често ли ви снима?

— Не — каза Ан. — Само веднъж — за корицата на „Вог“.

Така, улисани в сладки приказки, не забелязаха кога са изминали пътя от Рединг до Лондон — стори им се миг. Докато вървеше до Ан по перона на гара Падингтън, Джеймс се престаши да ѝ предложи:

— Може ли да ви закарам до вас? Оставил съм колата зад ъгъла, на Крейвън стрийт.

Ан прие — тъкмо нямаше да търси посред нощ такси.

Джеймс я откара с алфа ромеото. Вече беше решил, че не може и занапред да се вози на такъв луксозен автомобил — цените на бензина непрекъснато се повишаваха, а неговите пари се топяха като лански сняг. През целия път не спря да дърдори весело. Оказа се, че момичето живее в жилищен блок в Чейни Роу с изглед към Темза. За изненада на Ан Джеймс само я остави пред входа и ѝ пожела лека нощ. Не ѝ поиска дори телефонния номер, знаеше само малкото ѝ име. „Жалко“ — помисли си тя, докато затваряше входната врата. Беше ѝ дошло до гуша от мъжете, които по един или друг начин бяха свързани с рекламната дейност и смятаха, че щом се снимат по бельо, манекенките трябва да им угаждат на всяка прищявка. Мъжът от влака беше къде-къде по-мил, различаваше се от тях.

Джеймс обаче знаеше какво прави. Отдавна беше установил, че жените се чувстват поласкани, ако ги потърсиш точно когато го очакват най-малко. В тактиката му влизаше да остави у жената, на която е хвърлил око, впечатлението, че няма да го види никога повече, особено пък ако първата среща е минала добре. Прибра се на Кингс Роуд и седна да обмисли нещата. За разлика от Стивън, Робин и Жан-Пиер още не му беше хрумнало как да разгромят Харви Меткаф. Затова пък в главата му вече зрееха планове за Ан.

На другата сутрин, още щом стана, Стивън отново се зае да проучва нещата. Като начало реши да се запознае как точно се управлява университетът. Отскочи до ректората, който се помещаваше в сграда „Кларъндън“, и захвана да разпитва надълго и нашироко госпожица Смолуд, секретарката на ректора. Тя остана твърде озадачена. Оттам се отби в секретариата на университета, където също

обсипа служителките с какви ли не въпроси. Надвечер отиде в Бодлиановата библиотека, където си преписа някои членове от правилника на университета. През следващия половин месец посети и шивашко ателие „Шепърд и Удуърд“ и прекара цял ден в театър „Шелдън“^[1], където присъства на кратката церемония по връчването на дипломите на неколцина студенти, получили бакалавърска степен. Запозна се и с разпределението на помещенията в „Рандолф“, най-големия хотел в Оксфорд. Дълго обикаля из етажите и накрая дори директорът взе да го поглежда под вежди, ето защо Стивън си тръгна — да не буди повече подозрения. Накрая се върна в „Кларъндън“, за да се срещне с финансовия директор на Оксфордския университет, а след това и да разгледа сградата заедно с портиера, който да му бъде нещо като екскурзовод. Стивън го предупреди, че на ежегодния празник на Оксфордския университет очаква гост — американец, когото ще разведе, но не спомена нищо конкретно.

— Няма да е лесно... — взе да увърта портиерът.

Стивън сгъна внимателно и бавно банкнота от една лира стерлинга и му я подаде.

— Но все ще измислим нещо, драги ми господине.

Между обиколките из университетското градче Стивън често сядаше на големия кожен фотьойл, за да помисли на спокойствие, и още по-често пишеше нещо на бюрото. След половин месец планът му бе уточнен до най-малките подробности и Стивън бе готов да запознае с него останалите трима. Както би се изразил Харви Меткаф, бе задвижил нещата и смяташе да ги доведе до успешен край.

След вечерята в Оксфорд Робин стана рано и по време на закуската се постара да избегне неудобните въпроси на жена си за предната вечер. Веднага щом успя да се измъкне, пое към Лондон — в кабинета на Харли стрийт го посрещна оправната медицинска сестра госпожица Мийкъл, която вършеше и секретарската работа.

Елспет Мийкъл беше предана до смърт, кисела шотландка, която възприемаше работата в кабинета като призванието на своя живот. Всички виждаха, че е готова и да убие заради Робин — не че тя го наричаше така дори наум.

— През следващия половин месец, госпожице Мийкъл, ще приемам възможно най-малко пациенти.

— Както кажете, доктор Оукли — отвърна жената.

— Предстои ми да проведе едно изследване и не искам да ме прекъсват, докато съм сам в кабинета.

Госпожица Мийкъл остана доста изненадана. Винаги беше смятала, че доктор Оукли е прекрасен лекар, но никога досега не го беше виждала да се увлича от изследователска дейност. Отиде безшумно с белите си обувчици да доведе първите прациящи от здраве пациентки на доктора.

Робин ги претупа надве-натри и ги отпрати непочтително бързо. Този ден мина без обяд и в ранния следобед се обади в една от болниците в Бостън, разговаря по телефона и с един от най-прочутите гастроентеролози, когото познаваше от стажа в Кеймбридж. Сетне натисна звънеца и повика госпожица Мийкъл.

— Идете, госпожице Мийкъл, в книжарницата на Х. К. Луис и ми вземете две книги. Трябват ми последното издание на „Клинична токсикология“ на Полсън и Татърсол и учебникът на Хардинг Рейн за пикочния мехур и коремната кухина.

— Веднага отивам, докторе — отвърна жената без следа от раздразнение, задето ѝ е попречил да си изяде сандвича, който си носеше за обяд.

Книгите бяха на писалището му още преди Робин да е приключил с телефонните разговори и той тутакси зачете най-внимателно цели раздели в тях. На другия ден каза на медицинската сестра, че няма да приеме пациентите, записали си часове за сутринта, и отиде в болница „Сейнт Томас“, да погледа двама свои колеги от университета. Ставаше все по-убеден, че планът, който е разработил, ще се увенчае с успех. Върна се на Харли стрийт и точно както навремето, като студент, си нахвърли бележки за работата на лекарите, които беше наблюдавал сутринта. По едно време спря и се помъчи да си спомни как точно се бе изразил Стивън: „Мислете като Харви Меткаф. За пръв път през живота си мислете не като предпазливи професионалисти, а както би мислил един предприемчив авантюрист“.

Малко по малко Робин се настройваше на вълната на Харви Меткаф и когато отново се съберяха с американеца, французина и

лорда, щеше да им покаже на какво е способен. Но дали те щяха да одобряват плана му? Вече изгаряше от нетърпение да се види с тях.

Жан-Пиер се прибра от Оксфорд на другата сутрин. Никой от младите художници не му беше направил особено впечатление, макар че натюрмортът на Брайън Дейвис му се бе сторил многообещаващ и той си каза, че не бива да изпуска от поглед по-нататъшното му творчество. Щом се върна в Лондон, и французинът, подобно на Робин и Стивън, се зае да проучва нещата. Още в хотел „Ийст гейт“ му беше хрумнало нещо. Чрез многобройните си познати в художествения свят провери какви по-значими платна на импресионистите са купувани и продавани през последните два десет години и си направи списък на картините, които според специалистите още бяха на пазара. След това се свърза с човека, който имаше възможности да задейства неговия план. За късмет Дейвид Стайн — мъжът, от чиято помощ Жан-Пиер се нуждаеше най-много, беше в Англия и обеща да се срещнат, дали обаче щеше да се включи в осъществяването на замисъла?

Стайн дойде привечер на другия ден и прекара два часа с французина в тесния му кабинет в сутерена на галерия „Ламан“. След като го изпрати, Жан-Пиер се подсмихна самодоволно. Прекара половин ден в германското посолство на Белгрейв Скуеър, после звънна на доктор Вормит в Пруския културен дом в Берлин, свърза се и с някоя си госпожа Телеген в Хага и получи от тях нужните сведения. Дори Меткаф би го похвалил за усърдието и изобретателността. Този път французинът наистина нямаше да се посрами пред американеца и англичанина — и двамата щяха да ахнат, щом чуеха плана му.

Когато на сутринта Джеймс се събуди, последното, което го занимаваше, бе как да изиграе Харви Меткаф. Мислите му бяха изцяло погълнати от по-важни неща. Той звънна на Патрик Личфийлд вкъщи.

— Патрик?

— Да — изпелтечи сънен глас.

— Джеймс Бригсби.

— А, ти ли си, Джеймс, здравей. Не съм те виждал отдавна. Защо ме будиш по никое време?

— Десет часът е, Патрик.

— Така ли? Снощи бях на бала на Баркли Скуеър, легнал съм в четири след полунощ. С какво мога да ти услужа?

— Снимал си за корицата на „Вог“ момиче на име Ан.

— Да, Ан Съмъртън — каза, без да се колебае, Патрик. — Намерих я чрез агенция „Стакпул“.

— Що за човек е?

— Нямам представа — отвърна Патрик. — Лично на мен ми се видя невероятно симпатична, но тя реши, че не съм неин тип.

— Явно има вкус жената. Хайде, Патрик, лягай да си доспиш.

Джеймс затвори.

Ан Съмъртън я нямаше в телефонния указател. Значи първият вариант отпаднаше. Той продължи да се излежава и да се почесва по наболата четина, когато, не щеш ли, очите му блеснаха победоносно. Пак разгърна указателя и откри номера, който му трябваше. Набра го.

— Агенция „Стакпул“.

— Търся директора.

— Кой се обажда?

— Лорд Бригсби.

— Изчакайте да ви свържа, милорд.

Джеймс чу как телефонът изтрака, после гръмна гласът на директора.

— Добро утро, милорд. На телефона е Майкъл Стакпул. Мога ли да ви бъда полезен с нещо?

— Надявам се, господин Стакпул. В последния момент ме подведоха и сега търся модел за откриването на антиквариат — трябва ми по-представително момиче. Нали се сещате?

После Джеймс описа Ан, но се постара да остави впечатлението, че не я познава.

— В каталога има две момичета, които отговарят на изискванията ви, милорд — рече Стакпул. — Полин Стоун и Ан Съмъртън. За беда Полин е в Бирмингам, днес ще представят новия автомобил марка „Алегро“, а Ан е в Оксфорд, приключва със снимките на реклама за паста за зъби.

— Момичето ми трябва за днес — завайка се Джеймс. Беше му на устата да съобщи на Стакпул, че Ан вече се е прибрала в Лондон. — Ако случайно се окаже, че някоя от двете се е освободила, нали ще ми звъннете на 735-72-27?

Затвори, донейде разочарован. Реши, че ако днес с Ан не се получи нищо, може да започне да мисли как да се включи в отмъщението срещу Харви Меткаф. Тъкмо вече се беше примирил със съдбата си, когато телефонът иззвъня. Някакъв писклив висок глас му съобщи:

— Обаждам се от агенция „Стакпул“. Господин Стакпул би искал да разговаря с лорд Бригсби.

— На телефона — отвърна Джеймс.

— Изчакайте да ви свържа, милорд.

— Лорд Бригсби?

— Слушам ви.

— Безпокои ви Стакпул. Оказва се, че днес Ан Съмъртън е свободна. Кога да дойде в антиквариата?

— А, така ли? — възкликна Джеймс, трябваше му известно време, за да се покопити от изненадата. — Магазинът се намира на Баркли стрийт, до ресторант „Емприс“. Казва се антиквариат „Албемарл“. Сигурно е най-добре да се срещнем отпред в един без петнайсет.

— Ама разбира се, милорд. Ако не ви потърся до десет минути, значи уговорката остава. Нали ще бъдете така любезен да ни уведомите дали момичето отговаря на изискванията ви? Обикновено държим клиентите да минат през агенцията, но за вас ще направим изключение.

— Признателен съм ви — отвърна Джеймс и затвори, много доволен от себе си.

Застана от западната страна на Баркли стрийт, при входа на хотел „Мейфеър“, за да не изпусне Ан. Ставаше ли дума за работа, младата жена винаги беше точна — в един без дваисет се появи откъм Пикадили. Полата ѝ беше с модната дължина, но Джеймс успя да забележи, че краката ѝ са стройни и изваяни, както и тялото ѝ. Ан спря пред ресторант „Емприс“ и объркана, погледна първо надясно, към Бразилския търговски център, а после и наляво, към магазина на „Ролс-ройс“ на Х. Р. Оуен.

Ухилен до уши, Джеймс прекоси улицата.

— Добро утро — подметна нехайно.

— О, здравейте! — възкликна Ан. — Какво съвпадение!

— Какво търсите тук сам-сама? Виждате ми се объркана — рече Джеймс.

— Опитвам се да открия някакъв магазин, казва се „Албемарл“. Случайно да знаете къде се намира? Сигурно съм сбъркала улицата. Може би дори познавате собственика — лорд Бригсби. Както вече разбрах, си дружите с титулувани особи.

Джеймс се усмихна.

— Аз съм лорд Бригсби.

Ана се изненада и избухна в смях. Разбра какво е направил Джеймс и се почувства поласкана.

Обядваха заедно в „Емприс“, любимото заведение на Джеймс в Лондон. Той обясни на Ан, че това е бил любимият ресторант и на лорд Кларъндън.

— „О, тук милионерите са малко по-дебели, а любовниците им — малко по-тънки, отколкото във всички други ресторанти в града“, е казал лордът навремето.

Всичко мина по вода и Джеймс трябваше да си признае, че Ан е най-хубавото нещо, случвало му се от доста време насам. След обяда тя попита къде агенцията да прати сметката.

— При онова, което съм намислил за бъдещето, по-добре да се подготвят за огромен гаден дълг — отвърна Джеймс.

---

[1] Там се помещава съветът на Оксфордския университет, провеждат се тържествени събрания и се връчват дипломите на завършващите. Построен е със средства, дарени от архиепископа на Кентърбъри Г. Шелдън. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Стивън стисна радушно, по американски, ръката на Джеймс и му поднесе голямо уиски с лед. „Божичко, помни всичко“ — помисли лордът и отпи от уискито — да се поотпусне и да си вдъхне смелост, после отиде при Робин и Жан-Пиер. Макар и негласно, се бяха споразумели да не изричат името на Харви Меткаф. Хванали под мишница папките, тримата подеха общ разговор, докато Стивън не ги покани на масата. Този път домакинът не се беше възползвал от уменията на главния готвач и на иконома, нито от услугите на сервитьорите в колежа. На масата имаше само старателно подредени сандвичи, бира и кафе.

— Това е работна вечеря — каза твърдо Стивън — и тъй като Харви Меткаф ще плаща сметката, реших да поспестя от гостоприемството. Само ще си усложним излишно задачата, ако на всяка сбирка вечеряме за стотици долари.

Другите трима седяха, без да продумват, докато Стивън вадеше листовите с гъсто написан на машина текст.

— Ще започна с обща забележка — подхвана той. — Постарах се да разбера къде точно ще се намира Харви Меткаф през следващите няколко месеца. Както личи, всяко лято той посещава едни и същи светски прояви и спортни състезания. Повечето подробности вече са изложени надълго и нашироко в папките, с които разполагате. Последното, до което успях да се добера, е описано върху този лист, който трябва да добавите към папките като страница 38-а. На него пише:

Харви Меткаф ще пристигне в Англия сутринта на 21 юни с пътническият кораб „Кралица Елизабет II“, който ще хвърли котва в Саутхамптън. Вече си е запазил за пътуването апартамент „Графалгар“ на кораба и е наел от „Гай Салмън“ ролс-ройс, който да го откара в „Кларидж“.

Ще отседне за половин месец в кралския апартамент, отсега има запазени билети за всички дни от тенис турнира в Уимбълдън. След финала ще замине със самолет за Монте Карло и ще прекара още половин месец на яхтата си „Вестител“. После ще се върне в Лондон и отново ще отседне в „Кларидж“, за да гледа кобилката си Розали, която ще участва в конните надбягвания на хиподрума „Аскот“. Има лежа за всичките пет дни на надбягванията. Връща се в Америка на 29 юли с полет номер 009 на „Пан Американ“, самолетът му излита от лондонското летище „Хийтроу“ и каца в 11:15 на международно летище „Логан“ в Бостън.

Останалите трима приложиха към папките си страница 38-а, за пореден път възхитени от Стивън, който бе провел такова подробно разследване. На Джеймс обаче вече му прилявяше, и то не от прекрасните сандвичи със сьомга.

— Сега трябва да решим кой къде ще осъществи плана си, докато Меткаф бъде в Европа — каза Стивън. — Ти, Робин, кой град предпочиташ?

— Монте Карло — отвърна лекарят, без изобщо да се колебае. — Смятам да притисна тоя мръсник на чужда територия.

— Някой друг иска ли Монте Карло?

Всички продължиха да мълчат.

— А ти, Жан-Пиер, коя част от престоя на Меткаф си си харесал?

— Двете седмици в Уимбълдън.

— Други предложения?

И този път останалите замълчаха. Стивън продължи:

— Лично аз предпочитам петте дена на хиподрума „Аскот“ и краткия период, преди нашият човек да се върне в Америка. Ти какво ще кажеш, Джеймс?

— На мен ми е все едно — отговори той доста плахо.

— Добре тогава — каза Стивън.

Всички без Джеймс се палеха все повече по начинанието, с което се бяха заели.

— А сега разходите. Носите ли чековете за 10 000 долара? Според мен е по-удобно да водим сметките в щатски долари, паричната единица, с която борави и Харви Меткаф.

Другите трима му връчиха чековете. „Този път поне няма да се посрамя“ — каза си Джеймс.

— Какво сме похарчили дотук?

Всеки подаде на Стивън лист хартия и той се зае да пресмята сумите на малката си сметачна машинка, последен модел, чиито цифри проблясваха в червено в слабо осветената стая.

— Акциите ни струват 1 000 000 долара. Досега сме похарчили за начинанието 142 долара, значи господин Меткаф ни дължи общо 1 000 142 щатски долара. Нито пени повече или по-малко — повтори той. — А сега да видим кой какъв план предлага. Ще ги разгледаме по реда на осъществяването — натърти домакинът. — Жан-Пиер, Робин, аз и накрая Джеймс. Имаш думата, Жан-Пиер.

Французинът отвори голям плик и извади четири комплекта документи. Беше решен да докаже, че не пада по-долу нито от Стивън, нито дори от Харви Меткаф. Раздаде на присъстващите снимки и пътни карти на Уест Енд и Мейфеър^[1]. Всяка улица беше отбелязана с цифричка, която обозначаваше колко минути трябва, за да минеш пеш от единия до другия ѝ край. Жан-Пиер изложи най-подробно своя план, като започна от решаващата среща, която е провел с Дейвид Стайн, и завърши с ролите, които останалите трябваше да изпълнят.

— Всички ще ми трябва в един ден. Робин ще бъде журналистът, Джеймс — човекът от „Сотби“, а Стивън ще се вживее в ролята на купувача. Тренирай да говориш английски с немски акцент. Нужни са ми и два билета за всички срещи от тенис турнира в Уимбълдън, които ще се проведат на централния корт. Местата трябва да са точно срещу ложата на Харви Меткаф. — Жан-Пиер си погледна бележките. — Точно така, срещу седемнайсета лежа. Можеш ли да го уредиш, Джеймс?

— Разбира се. Утре сутрин ще поговоря с Майк Гибсън, съдията към клуба.

— Чудесно. И накрая трябва да се научите да боравите с тия малки джаджи. Казват се мобилни телефони, запазена търговска марка на фирмата за битова радиотехника „Пай“, не забравяйте, че е незаконно да ги използваме и притежаваме.

Жан-Пиер извади четири малки радиостанции и подаде три от тях на Стивън.

— Някакви въпроси?

Всички зашушукаха одобрително. Французинът беше изпилал всичко до най-малките подробности,

— Моите поздравления! — възкликна Стивън. — Това би трябвало да ни даде добър първоначален тласък. А сега да чуем теб, Робин!

Лекарят разказа на какво е посветил последния половин месец. Описа как се е срещнал с гастроентеролога и как лекарствата срещу повишен холестерин могат да се превърнат в отрова.

— Тази част от плана е трудно осъществима — трябва да проявим търпение и да изчакаме сгоден момент. Но след като Меткаф отиде в Монте Карло, трябва да сме готови да пристъпим към действие.

— Къде ще отседнем, докато сме в Монте Карло? — попита Джеймс. — Обикновено си взимам стая в „Метропол“. Нека не ходим там.

— Не се притеснявай, Джеймс, за дните от 29 юни до 4 юли съм направил резервации в хотел „Париж“. Преди това обаче трябва да присъствате на няколко от стажантските семинари в болница „Сейнт Томас“.

Всички си погледнаха бележниците и се разбраха кога да се срещнат отново.

— Приготвил съм за всеки от вас по един екземпляр на „Кратък курс по медицина“ на Хюстън. Задължително прочетете разделите за дълбоките рани и тежките контузии. Не искам, когато облечете белите престилки, да се чувствате като в небрано лозе. Ти, Стивън, ще дойдеш по другата седмица в кабинета ми на Харли стрийт за ускорен медицински курс, защото трябва да си напълно убедителен в ролята си на лекар.

Робин беше предпочел американеца, защото смяташе, че за краткото време, с което разполагат, като учен той ще усвои възможно най-много.

— През следващия месец ти, Жан-Пиер, ще ходиш всяка вечер в някое от казината, за да усвоиш правилата на бакарата и блекджека, а също как да играеш няколко часа подред, без да губиш. Ще ти бъде по-

лесно, ако се запознаеш с „Енциклопедия на хазарта“ на Питър Арнолд, ще я намериш в „Хачардс“. Ти, Джеймс, трябва да се научиш да караш по време на задръстванията малък микробус, освен това другата седмица намини на Харли стрийт, за да направим всички заедно нещо като суха тренировка.

Останалите го гледаха с широко отворени очи. Справеха ли се с това, щяха да преодолеят всичко друго. Робин долови тревогата, изписала се върху лицата им.

— Не се притеснявайте, от хилядолетия моят занаят се упражнява главно от знахари, пък и хората не спорят, ако имат срещу себе си добре подготвен човек, а ти, Стивън, ще бъдеш подготвен.

Американецът кимна. Учените също са наивни. Нали тъкмо от лековерие четиримата се бяха хванали в капана на „Проспекта Ойл“!

— Не забравяйте — допълни Робин — и какво е написал Стивън долу на трийсет и трета страница от папките... „През цялото време трябва да мислим като Харви Меткаф“.

Робин уточни още някои подробности от плана и как да ги осъществят. После цели двацет и осем минути отговаря на доста предизвикателните въпроси на останалите. Накрая Жан-Пиер поомекна.

— Мислех си, че никой от вас няма да предложи план, който да е по-добър от моя, но твоят, Робин, наистина е блестящ. Ако изчислим добре времето, единственото, което ни трябва, е мъничко късмет.

Наближаваше редът на Джеймс и той не криеше притеснението си. Вече съжаляваше, че изобщо се е съгласил да дойде първия път на вечерята и е подканил другите да приемат предизвикателството, отправено им от Стивън. Добре поне че задачите, с които го бяха натоварили по първите два плана, бяха напълно по силите му.

— Е, господа — намеси се Стивън, — и двамата се оказахте на висотата на задачата, но моите предложения ще ви изправят пред още по-големи предизвикателства.

Захвана да им обяснява с какво се е увенчало проучването, което е провел през последните две седмици, и в какво се състои неговият план. Всички се чувстваха едва ли не студенти, които слушат именит професор. Стивън говореше като университетски преподавател, но не нарочно, а защото бе свикнал и му се беше превърнало в навик, от който не можеше да се отърве и в личен разговор. Извади програмата

на пролетния семестър в Оксфордския университет, обясни и ролята на ректора, заместник-ректора, главния секретар и финансовия директор. Подобно на Жан-Пиер, и той предостави на всички карти, този път на Оксфорд. Най-старателно беше отбелязал как се стига от театър „Шелдън“ до колежа „Линкълн“ и оттам — до хотел „Рандолф“, беше съставил и втори, резервен план, в случай че въпреки еднопосочните улици Харви Меткаф настоява да се придвижва със своя автомобил.

— Ти, Робин, трябва да се запознаеш какво точно прави заместник-ректорът на ежегодния празник на Оксфордския университет. Не е като в Кеймбридж — двата университета си приличат, но имат и различия. Трябва да си наясно по кой път ще тръгне на празника и какви са навиците му. Уредил съм в последния ден да разполагаш със стая в колежа „Линкълн“. Ти, Жан-Пиер, трябва да се запознаеш най-подробно със задълженията на главния секретар в Оксфордския университет и да знаеш втория маршрут, отбелязан върху картата, така че пътищата ви с Робин да не се кръстосват. Ти, Джеймс, проучи какви са отговорностите на финансовия директор, къде се намира кабинетът му, с кои банки работи и как се осребряват чековете. Трябва да знаеш и по кой път ще мине на празника, все едно се намиращ в имението на баща си. Моята задача този ден ще бъде най-лесна — ще се вживея в ролята на самия себе си, различно ще бъде само името. Трябва да усвоите и как е правилно да се обръщате един към друг, а през деветата седмица от пролетния семестър, във вторник, когато в университета е сравнително спокойно, ще направим генерална репетиция. Имате ли въпроси?

Възцари се тишина, но това бе тишината на уважението. И тримата виждаха, че планът на Стивън изисква всичко да бъде изчислено до последната секунда и че трябва да го повторят няколко пъти, докато го усвоят и се застраховат срещу непредвидени обстоятелства. Но ако бъдеха убедителни, нямаше как да се провалят.

— Колкото до плана ми за хиподрума „Аскот“, той е съвсем прост. Единственото, което искам, е Жан-Пиер и Джеймс да проникнат в ложите на членовете на Клуба^[2]. Необходими са ми два билета, разчитам да ги осигуриш ти, Джеймс.

— Искаш да кажеш да осигурия членски значки, Стивън — поправи го лордът.

— Това ли искам да кажа? — възкликна Стивън. — Някой трябва да прати и телеграмата от Лондон. Вероятно ти, Робин.

— Дадено — съгласи се лекарят.

Близо час задаваха какви ли не въпроси, за да се запознаят с плана не по-зле от Стивън.

Джеймс обаче не попита нищо и беше разсеян, искаше му се земята да се отвори и да го погълне. Вече съжаляваше дори че се е запознал с Ан, макар че какво ли му беше виновна тя! Всъщност изгаряше от нетърпение да я види отново. Но какво ли щеше да каже, когато останалите...

— Джеймс, събуди се — тросна се Стивън. — Всички чакаме.

В него се бяха вторачили три чифта очи. Другите трима бяха извадили асото кари, купи и спатии. Дали той не държеше коза? Притеснен, лордът си наля поредното уиски.

— Ах, надут пуюк такъв, не можеш да предложиш нищо, нали? — подметна ядно Жан-Пиер.

— Да ви призная, мислих много, но така и не ми хрумна нищо.

— За нищо не ставаш, наистина за нищо — ядоса се и Робин.

Джеймс запелтечи безпомощно нещо. Стивън го прекъсна.

— Чуй ме внимателно, Джеймс. Ще се срещнем отново тук след три седмици. Дотогава да си се запознал най-подробно с нашите планове. Една-едничка грешка и всичко отива на кино. Ясно ли е?

Джеймс кимна — ако не друго, бе решен поне да не подвежда останалите.

— И не само това. Подготви план, който да обсъдим — продължи рязко Стивън. — Разбра ли?

— Да — промърмори умърлушен лордът.

— Други въпроси? — попита математикът.

Въпроси нямаше.

— Добре тогава. Нека повторим отново трите плана. — Останалите понечиха да възразят, ала Стивън не им обърна внимание. — Не забравяйте, тръгнали сме срещу човек, който не е свикнал да губи. Няма да разполагаме с втора възможност.

Близо час и половина те повтаряха от начало до край всеки от трите плана — според последователността на изпълнението им. Първо Жан-Пиер по време на тенис турнира в Уимбълдън, който

продължаваше половин месец, после Робин в Монте Карло, накрая Стивън по време и след конните надбягвания на хиподрума „Аскот“.

Вече беше късно, когато, капнали от умора, те станаха да си вървят. Сънени, се разотидоха — до следващата им среща всеки имаше да върши доста неща. Тръгнаха си всеки сам, ала другия петък щяха да се видят отново в една от операционните на болница „Сейнт Томас“.

---

[1] Скъпи квартали в Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Става въпрос за Общонаглийския частен спортен клуб по тенис и крокет, към който са кортовете в Уимбълдън. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

И за четиримата следващите три седмици се оказаха много вълнуващи. Всеки трябваше да се запознае най-старателно с плановете на останалите, както и да уточни до последните подробности плана, който е разработил. В петък се събраха за първото от многото занятия на стажантските курсове в болница „Сейнт Томас“ и всичко щеше да мине по вода, ако не се беше оказало, че Джеймс се страхува да гледа не само кръв, но и скалпели. Ако не друго, това поне го оправдаваше, задето отново не е измислил нищо.

Следващата седмица и четиримата нямаха и миг свободно време. Стивън ходеше на Харли стрийт — за ускорен курс по една от медицинските специалности, която той усвояваше със завидна лекота.

Часове наред Джеймс обикаляше с очукания микробус задръстените с автомобили улици от болница „Сейнт Томас“ до Харли стрийт и се готвеше за последното изпитание в Монте Карло, което според него бе значително по-леко. Прекара една седмица и в Оксфорд, за да се запознае с работата на финансовия директор на университета — господин Кастън, и да разбере по кои точно улици минава той.

След като чака две денонощия и се изръси с двайсет и пет долара — за сметка на господин Меткаф, Жан-Пиер се сдобил с членска карта за „Клермонт“, най-изисканото казино в Лондон, а после всяка вечер започнал да ходи и да наблюдава как богатите и ленивите играят бакара и блекджек и залозите понякога скачат на цели хиляда долара. След три седмици гледане се престрашил да отиде в казино „Голдън Нъджит“, където залозите рядко надхвърляха пет долара. До края на месеца игра хазарт в продължение на петдесет и шест часа, но тъй предпазливо, че не бе загубил, кажи-речи, нищо.

Джеймс се притесняваше главно за едно — че не е допринесъл с нищо. Колкото повече умуваше какво да предложи, толкова повече главата му не раждаше нищо. Мислеше за това и докато профучаваше на висока скорост през Лондон. Една вечер, след като върнал микробуса на фирмата, от която го беше наел — „Карни“ на Лотс Роуд в Челси, се

качи на алфа ромеото и пое към жилището на Ан край Темза — дали да не си изплачеше болката пред нея?

Тя се беше постарала да сготви на Джеймс. Знаеше, че той не само цени добрата кухня, но и винаги я е възприемал като нещо, което се разбира от само себе си. Гаспачото ухаеше апетитно, соф au vin^[1] щеше да стане всеки момент. Напоследък Ан избягваше ангажиментите извън Лондон — не искаше да се разделя за дълго с Джеймс. Съзнаваше, че от доста време той е първият мъж, с когото ѝ е приятно да се люби, поне досега не ѝ правеше номера.

Джеймс донесе бутилка вино „Бон Монте Руж“, реколта 1971 година, въпреки че запасите във винарската му изба бързо се изчерпваха. Надяваше се плановите им да се увенчаят с успех. Всъщност как ли щеше да поиска дял от плячката, при положение че не бе помогнал с нищо?

Ан беше невероятно красива. Беше облечена в дълга черна рокля от мек плат, под която изпъкваше всяка извивка на тялото ѝ. Не беше гримирана и не носеше накити, гъстата ѝ коса блестеше на светлината на свещите. Беше надминала себе си с вечерята. Джеймс вече желаше неудържимо Ан. Тя изглеждаше притеснена и разля силното кафе, докато го наливаше в малките чашки. Какво ли ѝ се въртеше в главата? Джеймс не искаше да ѝ додоява с досадни въпроси. Бе свикнал да са влюбени в него, а не да е влюбен той. Непрекъснато го преследваха някакви девойчета, при вида на които в хладната утринна светлина го побиваха тръпки. Виж, Ан беше друго. На Джеймс му се искаше да бъде с нея, да я прегръща и люби. И най-вече искаше да я чувства до себе си и на сутринта.

Ан разчисти масата, като избягваше погледа на Джеймс, после двамата си наляха бренди и пуснаха „Чудесно се оправям и без теб“ на Лина Хорн. Загледана в огъня в камината, Ан обхвана с ръце коленете си и се сгуши на пода, в нозете на Джеймс. Той я помилва плахо по косата. Младата жена продължи да седи, без да се помръдва, после обаче отпусна глава назад, пресегна се и придърпа Джеймс към себе си. Той начаса откликна — наведе се, долепи устни до страната и носа ѝ, обгърна лицето ѝ с длани и прокара нежно пръсти по ушите и вратлето ѝ. Ан му се усмихна — кожата ѝ ухаеше едва доловимо на жасмин, а отворените ѝ устни проблясваха в светлината на огъня. Джеймс я целуна, плъзна ръка по тялото ѝ — изваяно и гладко,

замилва я по гърдите, после се премести, седна до нея и я притисна до себе си. Без да проронва и дума, протегна ръка, смъкна ципа и видя как роклята се свлича на пода. Все така вторачен в очите ѝ, се изправи и бързо се съблече. Младата жена го погледна, както той стоеше гол пред нея, и се усмихна свенливо.

— Джеймс, скъпи! — пророни едва чуто.

След като се любиха, но не като любовници, а като влюбени, Ан отпусна глава върху рамото на Джеймс и плъзна пръст по косъмчетата върху гърдите му.

— Какво има, Джеймс? Вярно, доста скована съм, но с времето...

— Беше прелестна. Направо съвършена, Бог ми е свидетел. Ти нямаш никаква вина... Трябва да ти кажа нещо, Ан, затова се отпусни и ме изслушай.

— Женен си.

— Не, не съм женен, много по-страшно е. — Известно време Джеймс лежа, без да продумва, после запали цигара и всмукна тютюневия дим. Има случаи в живота, когато благодарение на обстоятелствата ти е по-леко да си изплачеш душата. Думите сами напиреха да излязат. — Ан, скъпа, вложих като последния глупак доста голяма сума във фирма на банда мошеници, които ми задигнаха парите. Дори не съм казал на родителите си — ако разберат, ще се разстроят ужасно. За добро или за лошо се хванах с трима мъже, забъркали се в същата каша като мен, и сега се опитваме да си върнем парите. Свестни момчета са, много изобретателни, аз обаче така и не се сещам с какво да помогна. Не съм на себе си — освен притеснението, че съм хвърлил на вятъра 150 000 лири стерлинги, сега трябва и да измисля нещо. Добре че си ти, инак през последния месец щях да полудея.

— Повтори го отначало, Джеймс, но този път по-бавно — помоли Ан.

Така Джеймс ѝ разказа всичко от игла до конец за „Проспекта Ойл“. Започна от това как се е запознал в „Анабел“ с Дейвид Кеслър, сетне обясни и как е получил покана за вечеря у Стивън Бradли в колежа „Модлин“ и накрая — защо кара като луд в най-натовареното

движение някакъв очукан микробус. Единствената подробност, която премълча, беше името на жертвата, която бяха взели на мушка — така му се струваше, че не престъпва докрай обета за мълчание, който е дал пред останалите трима.

Ан въздъхна тежко.

— И аз не знам какво да кажа. Направо невероятно. Толкова невероятно, че вярвам на всичко до последната думица.

— Поолекна ми, след като си изплаках болката, но ще бъде ужасно, ако останалите научат, че съм се разбъбрил.

— Знаеш, Джеймс, че ще мълча като гроб. Но ми е много мъчно, че си загазил така. Позволи ми да помисля — може пък да ми хрумне нещо. Защо да не работим заедно, без да казваш на другите?

Джеймс се почувства значително по-добре.

Ан го замилва по вътрешната страна на бедрото. След двадесетина минути двамата се унесоха блажено и засънуваха как да му го върнат тъпкано на Харви Меткаф.

---

[1] Петел с вино (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

В Линкълн, щата Масачузетс, Харви Меткаф се зае с подготовката на поредното си пътуване до Европа — ходеше там всяка година. Смяташе да се позабавлява на воля, без да жали парите. Щеше да прехвърли от сметките си в Цюрих известна сума в банка „Барклис“ на Ломбард стрийт, та да купи от конюшня в Ирландия още един жребец, с който да попълни конезавода си в Кентъки. Арлин бе решила този път да не ходи с мъжа си — беше й много скучно на хиподрума „Аскот“, да не говорим пък за Монте Карло. Така получаваше възможност и да поостане малко във Върмонт при болнавата си майка, която и досега не искаше и не искаше да приеме своя преуспял зет.

Харви звънна на секретарката си — госпожица Фиш, за да провери дали всичко около пътуването е уредено. Както винаги, беше излишно да проверява, но какво да се прави, навик. Госпожица Фиш работеше при него вече двайсет и пет години, още от деня, когато Меткаф беше купил „Линкълн Тръст“. Веднага след появата му почти всички стари достопочтени служители бяха напуснали, но госпожица Фиш бе останала, понеже таеше в непривлекателната си гръд неотслабващата надежда някой ден да се омъжи за Харви. Когато на хоризонта се появи Арлин, госпожица Фиш вече се бе наложила като кадърна съучастница, на която може да се разчита във всичко и без която Харви надали щеше да се оправи. Плащаше й от щедро по щедро, затова и с времето госпожица Фиш волю-неволю преглътна огорчението, че друга е станала госпожа Меткаф, и продължи да работи при него.

Секретарката вече бе купила билет за краткия полет до Ню Йорк, беше платила и за апартамент „Трафалгар“ на кораба „Кралица Елизабет II“. Пътуването през Атлантическия океан бе вероятно единственото време, когато Харви се откъсваше от телефона и телекса. Служителите в банката бяха получили указания да се свързват само в краен случай с големия презокеански пътнически кораб. След като Харви пристигнеше в Саутхамптън, там щеше да го чака обичайният

ролс-ройс, за да го откара до Лондон, до апартамента в „Кларидж“, според Харви последният английски хотел — наред с „Конот“ и „Браунс“, където благодарение на парите можеше да се докосне до, както го наричаше, *класата*.

Харви се качи на самолета за Ню Йорк в прекрасно настроение, отпусна се и изпи два „Манхатън“-а^[1]. На кораба всичко беше както винаги безупречно. Първата вечер капитанът, Питър Джаксън, винаги канеше пътниците, наели апартамент „Трафалгар“ или „Кралица Ана“, на своята маса. Но това едва ли можеше да мине за нечувана щедрост от страна на корабоплавателна компания „Кюнард“ — все пак една нощ във въпросните апартаменти струваше 1250 щатски долара. В такива случаи обаче Харви се стараяше да се държи безукорно, макар че повечето странични наблюдатели го смятаха за доста недоद्याлан.

Един от стюардите — италианец — беше натоварен да се погрижи за развлеченията на Харви, за предпочитане под формата на висока едрогърдеста блондинка. Таксата за една нощ обикновено възлизаше на двеста долара, италианецът обаче смяташе да вземе от Харви двеста и петдесет — защо не! С ръста си от метър и шейсет и осем и своето тегло — цели сто и три килограма! — богаташът почти не можеше да се надява да свали в дискотеката някое младо гадже, а след като пийнеше и хапнеше, дори и да се охарчеше със същата сума, шансовете някой да му прави компания клоняха към нулата. Мъже в положението на Харви нямат време за такива провали и смятат, че всичко в тоя живот си има цена. Тъй като пътуването траеше само пет дни, стюардът успя да запълни докрай времето на Харви — пак добре, че не се беше записал за някоя от триседмичните екскурзии из Средиземно море!

През деня Харви гледаше да навакса и да прочете най-новите романи, за които му бяха казали, че не бива да пропуска, а също да поспортува — сутрин плуваше, а следобед, колкото и да му беше неприятно, ходеше във фитнес залата. Беше се зарекъл по време на пътуването с кораба да смъкне поне четири килограма, за жалост обаче после, още преди да се е прибрал в Щатите, щеше да ги качи отново в хотел „Кларидж“. Имаше късмета негов шивач да е Бърнард Уедърил от Доувър стрийт в Мейфеър, който притежаваше едва ли не гениалното умение да скроява костюмите така, че Харви да изглежда добре сложен и да не му личи, че е толкова пълен. Но при триста лири

стерлинги за костюм това бе най-малкото, което човек можеше да очаква.

Към края на петте дни в открито море Харви вече не го свърташе на кораба и той очакваше с нетърпение да слезе на сушата. Жените, спортуването и чистият въздух го бяха освежили, той бе смъкнал цели пет килограма. Харви смяташе, че ги е свалил главно предната нощ, която беше прекарал с млада индийка и след която му се струваше, че „Кама Сутра“ е едва ли не детска книжка.

Едно от предимствата да си богат е, че някой друг ти върши неприятната работа. Харви вече не помнеше кога за последно сам си е редил и разопаковал куфарите и щом корабът хвърли котва в Саутхамптън, той не се изненада, че багажът му вече е прибран и готов за митницата — след стодоларовата банкнота, която бе дал на главния стюард, сякаш от всички посоки бяха наизскачали мъже в бели куртки.

Харви обичаше да слиза в Саутхамптън. Англичаните му допадаха, макар че той едва ли някога щеше да ги разбере. Все му се струваше, че си умират останалият свят да ги тъпче и мачка. След Втората световна война бяха преотстъпили колониалната си мощ с лекота, с каквато никой американски предприемач не би се разделил с управителния си съвет. Харви се бе отказал да се опитва да разбере как всъщност се прави бизнес във Великобритания, особено след девалвацията на лирата стерлинга от 1967 година. Тогава всеки новоизлюпен спекулант по белия свят се беше възползвал от изтеклата поверителна информация. Още във вторник сутрин Харви знаеше, че след пет вечерта в петък, гринуичко време, когато Английската банка затваряше до понеделник, Харолд Уилсън ще обяви девалвация на лирата. В четвъртък го знаеха дори дребните служители в „Линкълн Тръст“. Нищо чудно, че през следващите няколко дни Старата дама от Треднийдъл стрийт^[2] беше ограбена и поругана: изгуби някъде към милиард и половина лири стерлинги. Харви открай време смяташе, че стига да започнат да мислят с главите си и си оправят данъчната система, британците ще се превърнат в най-богатата държава на света, вместо, както пишеше в „Икономист“, да бъдат страна, която арабите можеха да купят с тримесечните си приходи от продажбата на петрол. Но докато флиртуваха със социализма и продължаваха да живеят с *folie de grandeur*^[3], те бяха обречени малко по малко да отстъпват на все по-заден план. Въпреки всичко обаче Харви си ги харесваше.

Слезе целеустремено по мостика. Дори по време на почивка не умееше да се отпуска. Криво-ляво бе в състояние да издържи четири дни далеч от света, но ако го оставеха по-дълго на „Кралица Елизабет II“, като нищо щеше да почне да се пазари да купи корабоплавателна компания „Кюнард“. Навремето се бе запознал на хиподрума „Аскот“ с председателя на управителния съвет на „Кюнард“ — Вик Матюс, и бе изумен да го чуе как повтаря с какъв престиж и добро име се ползвала компанията. Беше очаквал Матюс да се похвали с балансовия отчет. Не че не го интересувахе и престижът, но предпочиташе хората първо да научат с колко пари разполага.

Мина както винаги бързо през митническата проверка. Когато идваше в Европа, обикновено нямаше какво да декларира и след като провериха два от куфарите му марка „Гучи“, митничарите решиха, че няма смисъл да гледат другите седем. Шофьорът отвори вратата на белия ролс-ройс. Автомобилът прекоси за нищо време Хампшир и само след два часа бяха в Лондон, така че Харви щеше да успее и да си почине преди вечеря.

Щом ролс-ройсът приближи входа на хотел „Кларидж“, главният портиер Албърт се изпъна като струна и изкозирува. Познаваше Харви от предишните му отсядания при тях и знаеше, че както обикновено, американецът идва за турнира в Уимбълдън и за конните надбягвания на „Аскот“. Албърт със сигурност щеше да получава бакшиш от петдесет пенса всеки път, щом отвореше вратата на белия ролс-ройс. Харви не правеше разлика между монетите от петдесет и от десет пенса, за портиера обаче разликата си беше съществена, откакто във Великобритания бе въведена десетичната парична система. И не само това — богатият му даваше и по пет лири стерлинги, ако турнирът в Уимбълдън се спечелеше от негов сънародник. Американците задължително достигаха до финала, затова Албърт винаги залагаше на втория финалист, така че, дори и той да паднеше, портиерът пак печелеше. И Харви, и Албърт си бяха комарджии по душа, само залозите и печалбите бяха различни.

Портиерът прати пиколото да отнесе багажа в кралския апартамент, в който от началото на годината вече бяха отсядали царят на Гърция Константин, принцесата на Монако Грейс и етиопският император Хайле Селасие — всички с много повече основания от Харви. Въпреки това той бе на мнение, че на него му се полага в по-

голяма степен, отколкото на тях, да кара годишния си отпуск в „Кларидж“.

Кралският апартамент там се намира на първия етаж и до него се стига по красива вита стълба, свързваща първия и партерния етаж, или с огромен асансьор, където има дори стол. Харви винаги се качваше с асансьора и слизаше по стълбата. Смяташе, че така се движи повече. Самият апартамент се състои от четири помещения: от стаичка с гардероби, където гостите се обличат, спалня, баня и изискана всекидневна с изглед към Брук стрийт. Обзавеждането и картините създават впечатлението, че си се озовал в Англия от времето на кралица Виктория. Телефонът и телевизорът обаче разсейват илюзията. Всекидневната е огромна, в нея отседналите в хотела държавни глави преспокойно могат да дават и приеми. Само преди седмица Хенри Кисинджър бе посрещнал в апартамента Харолд Уилсън. При тази мисъл на Харви му стана много приятно. Какво повече можеше да иска от живота!

Взе си душ, преоблече се и прегледа набързо получената за него поща и телексите от банката — нищо необичайно. Подремна малко и слезе да вечеря в основния ресторант.

В огромното фоайе както винаги свиреше струнен квартет — да си речеш, че четиримата музиканти са бежанци от Унгария, останали без работа. Харви дори ги познаваше в лице. Беше навлязъл във възраст, когато не обичаше промените — управата на „Кларидж“ явно отчиташе това, все пак средната възраст на гостите беше над петдесет години. Оберкелнерът Франсоа отведе Харви на масата, където той седеше обикновено.

Поръча си коктейл от скариди, средно препечена пържола и бутилка „Мутон Каде“. После се наведе над количката с десертите и докато ги разглеждаше, така и не забеляза четиримата млади мъже, които се хранеха в нишата в дъното на ресторанта.

Стивън, Робин, Жан-Пиер и Джеймс виждаха прекрасно Харви Меткаф. Той обаче трябваше да се дръпне малко назад и да се наведе, за да ги зърне.

— Представях си го другояче — отбеляза Стивън.

— Понапълнял е, откакто са му правили снимките, които ни показва — вметна Жан-Пиер.

— След всичките приготовления ми е трудно да повярвам, че той изобщо стои пред нас — каза Робин.

— Стои си от плът и кръв, съвсем истински и с един милион в зелено по-богат, след като ни изигра — рече французинът.

Джеймс си мълчеше. Още беше в немилост заради безплодните си усилия и оправданията от последната сбирка, макар че останалите трима не можеха да си кривят душата и трябваше да признаят, че с него всички врати са им отворени. „Кларидж“ не правеше изключение.

— Утре започва „Уимбълдън“ — каза Жан-Пиер. — Кой ли ще спечели първия рунд?

— Ти, разбира се — увери го Джеймс с надеждата да го умилюва да не се заяжда непрекъснато с него, задето не е предложил никакъв план.

— Човек може да спечели първия рунд, Джеймс, само ако го допуснат до състезанието.

Лордът отново се умълча.

— Като го гледам каква лоена топка е, май ще се наложи да се откажем от твоя план, Робин — вметна Стивън.

— Нищо чудно дотогава да умре от цироза на черния дроб — отговори лекарят. — Сега, след като го видя, Стивън, как мислиш, ще се получи ли нещо в Оксфорд?

— Още не мога да кажа. Ще знам, когато на хиподрума „Аскот“ хвана бика за рогата. Искам да го чуя как говори, да го понаблюдавам в обичайна за него среда, да усетя що за птица е. Няма как да го направя от другия край на ресторанта.

— Надали ще ти се наложи да чакаш дълго. Утре по това време или ще знаем всичко, което ни интересува, или ще трием наровите в полицейския участък на Уест Енд — каза Робин.

— А, без тия! Не ми е по джоба да си плащам гаранцията — извика Жан-Пиер.

Харви изпи на един дъх цяла чаша „Реми Мартен“ и след като пяхна на обертелнера нова шумоляща банкнота, стана от масата.

— Ах, негодникът му с негодник! — изсумтя възмутен Жан-Пиер. — Отвратително е, че ни задигна парите, но още по-отвратително е да го гледаме как ги харчи.

Четиримата бяха постигнали целта си и се намериха да си ходят. Стивън плати сметката и най-прилежно добави сумата към разходите, които смятаха да предявят на Харви Меткаф. После излязоха от хотела поотделно, като внимаваха да не бият на очи, нещо, непостижимо за Джеймс — всички келнери и портиери държаха много да му пожелаят: — Лека нощ, милорд.

Харви излезе да се поразходи по Баркли Скуеър и дори не забеляза стройния младеж, който, за да не го видят, се шмугна във входа на цветарския магазин „Мойзис Стивънс“. Както обикновено и този път Харви не се стърпя и попита един полицаи как да стигне до Бъкингхамския дворец колкото да сравни отношението му с начина, по който се държаха нюйоркските ченгета — тия келеши вечно дъвчеха дъвка, подпираха се по стълбовете на уличното осветление и се перчеха с кобура върху хълбока си. Както е казал Лени Брус, след като са го изгонили от Англия: „Вашите свине са много по-симпатични от нашите свине“. Да, на Харви му харесваше в Англия.

Върна се в „Кларидж“ някъде в единайсет и четвърт, взе си душ и си легна в огромното легло — стана му приятно да усеща с кожата си чистите чаршафи. В „Кларидж“ за него нямаше да има жени, а ако имаше, това щеше да е последният път, когато по време на турнира в Уимбълдън или на надбягванията на „Аскот“ отсяда в кралския апартамент. Стаята се поразклати, но така щеше да бъде още няколко нощи след петте дни на презокеанския кораб. Въпреки това Харви заспа бързо — нищо не смущаваше ума му.

---

[1] Коктейл от уиски и сладък вермут. — Б.пр. ↑

[2] Така презрително наричат Английската банка — от името на улицата, където се намира. — Б.пр. ↑

[3] Мания за величие (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Стана в седем и половина, навик, с който не можеше да се пребори, затова пък си позволи отпускарския разкош да закуси в леглото. Десет минути след като звънна на „Обслужване по стаите“, келнерът дойде заедно с количката, където бяха подредени половинка грейпфрут, бекон с яйца, препечени филийки, силно кафе, над което се виеше пара, броят на „Уолстрийт Джърнъл“ от предния ден и сутрешните издания на „Таймс“, „Файненшъл Таймс“ и „Интернешънъл Хералд Трибюн“.

Харви не бе сигурен дали би могъл да издържи в Европа без „Интернешънъл Хералд Трибюн“, наричан галовно „Триб“. Нямаше друг такъв вестник — издаваше се в Париж и се притежаваше едновременно от „Ню Йорк Таймс“ и „Вашингтон Поуст“. Макар и да излиза само в едно издание на ден с тираж 120 000 бройки, вестникът отива в печатницата едва след затварянето на Нюйоркската фондова борса. Така, дори и да се събуди в Европа, американецът винаги е в течение на нещата. Когато през 1966 година „Ню Йорк Хералд Трибюн“ бе спрял от печат, Харви беше сред хората, посъветвали Джон Х. Уитни да продължи да издава в Европа „Интернешънъл Хералд Трибюн“. За пореден път се беше оказал прав в преценката си. Малко по малко „Интернешънъл Хералд Трибюн“ измести и погълна своя закъсал конкурент — „Ню Йорк Таймс“, който в Европа никога не се беше радвал на високи тиражи. От тогава насетне вестникът набирал все по-голяма мощ.

Харви плъзна набито око върху страниците с котировките на фондовата борса в „Уолстрийт Джърнъл“ и „Файненшъл Таймс“. Банката му държеше твърде малко акции, защото подобно на Джим Слейтър в Англия и Харви подозираше, че индексът „Дау Джоунс“ ще се срине, беше разпродад ценните книжа и бе запазил само известен брой акции за южноафриканско злато и пакети акции, които бе подбрал добре въз основа на изтекла поверителна информация. Единствените парични сделки, които при този неустойчив пазар си

беше позволил, бе да се отърве от наличните американски долари и с тях да закупи злато — така се възползва от падането на курса на долара и от покачването на котировките на златото. Във Вашингтон вече бе плъзнала мълвата, че министърът на финансите Джордж Шулц е посъветвал американския президент в края на тази или началото на следващата година да позволи на американците да търгуват на свободния пазар със злато. Харви купуваше благородния метал вече от петнайсет години: единственото, което президентът щеше да направи, бе да го спре да нарушава закона. Според Харви в мига, когато американците получеха правото да купуват злато, сапуненият мехур щеше да се спуска, а котировките на златото — да се сринат; големите пари щяха да паднат по времето, когато спекулантите очакваха цената да се покачи, а Харви смяташе да се отърве от своето злато още преди да освободят търговията. Според него печалбите щяха да секнат в мига, когато президентът узаконеше сделките с благородния метал.

Той провери и котировките на Чикагската стокова борса. Предната година беше направил голям удар с медта благодарение на поверителната информация, предоставена му от посланика на една африканска държава. Посланикът всъщност се беше раздрънkal пред доста хора. Харви не се изненада, когато след време прочете, че той е отзован в родината си, където са му теглили куршума.

Не устоя на изкушението и провери и котировките на акциите на „Проспекта Ойл“, достигнали най-ниското си равнище — 1/8 от щатския долар: сделки с акциите не се сключваха, понеже имаше само предлагане, но не и търсене. Сега акциите всъщност си бяха ненужни хартийки. Харви се подсмихна ехидно и отгърна спортната страница на „Таймс“.

В статията си за предстоящия тенис турнир в Уимбълдън Рекс Белами посочваше като фаворит Джон Нюкъм, но предупреждаваше, че на Нюкъм ще му бъде доста трудно да надделее над новоизгрялата звезда — американеца Джими Конърс, който току-що беше спечелил откритото първенство по тенис на корт на Италия. Британският печат пък беше за трийсет и девет годишния Кен Роузол. Харви още помнеше оспорвания финал между Роузол и Дробни през 1954 година, играл се в цели петдесет и осем гейма. Като повечето зрители и той беше за трийсет и три годишния Дробни, който след три часа игра накрая все пак надделя с тринайсет на единайсет, четири на шест, шест

на два и девет на седем гейма в отделните сетове. Харви искаше този път историята да не се повтори и Роузол да победи, макар и да съзнаваше, че през десетте години, откакто в турнира в Уимбълдън не участваха професионалисти, нашумелият австралиец е изгубил почти всичките си шансове. Въпреки това Харви не виждаше причини да не се позабавлява добре през този половин месец — дори и Роузол да се провалеше, пак беше възможно някой американец да грабне победата.

Докато закусваше, прегледа набързо и културните страници, после струпавестниците на пода. Вдъхващото спокойствие обзавеждане в стил английски ампири, безупречното обслужване и кралският апартамент не бяха в състояние да променят навиците му. Той зашляпа на бос крак към банята — да се избърсне и да си вземе душ. Арлин току му натякваше, че всички правели обратно — първо се къпели и след това закусвали. Той обаче ѝ напомняше, че всички можело и да правят обратното, но я докъде са стигнали!

Първата сутрин от тенис турнира в Уимбълдън Харви обикновено ходеше да разгледа Лятното изложение в Кралската академия на Пикадили. После обикаляше най-големите галерии в Уест Енд: „Агню“, „Тутс“, „Марлборо“, „Уайлдънстайн“, които бяха само на две крачки от хотел „Кларидж“. Тази сутрин нямаше да прави изключение. Харви може да беше всякакъв, но си имаше строго установени навици, нещо, което четиримата млади мъже, съюзили се срещу него, щяха да установят много скоро.

След като се облече и скастри камериерките, че не са заредили барчето с достатъчно уиски, отиде долу по стълбището, излезе през въртящата се врата на Дейвис стрийт и тръгна пеш към Баркли Скуеър. Така и не забеляза на отсрещния тротоар усърдния младеж с радиостанцията.

— Напусна хотела през входа откъм Дейвис стрийт — пошушна Стивън в радиостанцията — и се отправи към теб, Джеймс.

— Ще го поема, Стивън, след като дойде на Баркли Скуеър. Чуваш ли ме, Робин?

— Да.

— Ще ти съобщя веднага щом го видя. Ти стой в Кралската академия.

— Дадено — отвърна Робин.

Харви заобиколи по Баркли Скуеър, излезе на Пикадили и мина под колоните на Бърлингтън Хаус^[1]. За беда се наложи да се нареди на дългата опашка, която пъплеше бавно-бавно покрай Астрономическото дружество и Дружеството на антикварите. Не забеляза и втория младеж, който стоеше точно срещу входа на Химическото дружество, зачетен в брой на „Химията във Великобритания“. Накрая се добра до застланото с червен килим преддверие на Кралската академия. Подаде на касиерката пет лири стерлинги за билет за целия Сезон^[2], понеже знаеше, че със сигурност ще идва тук още поне три-четири пъти. До обяд разгледа 1182 платна, никое от които не бе показвано по света преди откриването — такива бяха строгите правила на Академията. Въпреки това Организационният комитет бе избирал измежду повече от пет хиляди картини.

В деня на откриването предния месец Харви беше откупил чрез свой човек един акварел на Алфред Даниълс, на който бе изобразена Камарата на общините и който струваше триста и петдесет лири стерлинги, и две маслени платна — английски пасторални сцени, на Бърнард Дънстан, всяко по сто дваайсет и пет лири. Според Харви Лятното изложение си оставаше най-стойностното в света. Дори и да решише да не задържи всички картини за себе си, те ставаха за прекрасен подарък, след като се върнеше в Щатите. Акварелът на Даниълс му напомняше едно платно на Лаури, което преди двайсетина години бе купил за осемдесет лири стерлинги и което се бе оказало поредното му далновидно вложение.

Нарочно обиколи всички картини на Бърнард Дънстан, включени в изложението. Така си и знаеше — бяха продадени до последната. Дънстан бе сред художниците, чиито творби се разграбваха като топъл хляб броени минути след откриването. Макар и Харви да не беше присъствал онзи първи ден, бе уредил да закупят от негово име всичко, каквото иска. Беше казал на своя човек да е сред първите на опашката, той беше купил каталог и бе отбелязал живописците, за чиито картини бе сигурен, че Харви ще продаде с лекота, ако е сбъркал в преценката си, или ще задържи, ако се е оказал прав.

Веднага след откриването точно в десет сутринта човекът на Харви беше отишъл на гишетото за откупки и бе платил пет-шест платна, които беше отбелязал в каталога и които още не бе виждал

никой, освен членовете на Академията. Харви огледа едно по едно произведенията, с които чрез подставеното лице се беше сдобил. Този път на драго сърце щеше да ги задържи всичките. Ако случайно някоя от творбите не се вписваше в колекцията му, той обикновено я връщаше за препродажба и в случай че никой не проявеше интерес, обещавахе да си я прибере. Но за двайсет години се беше сдобил по този начин с над сто картини и бе върнал някъде към десетина, за които винаги се бе намирал купувач. Имаше си подход за всичко.

В един часа на обяд, след прекрасната заран в Кралската академия, той си тръгна много доволен от изложението. Отпред го чакаше белият ролс-ройс.

— Уимбълдън.

— Мамка му!

— Моля? — завайка се Стивън.

— Казах — мамка му! Она отпраши към Уимбълдън, днешният ден отиде на кино — рече Робин.

Това означаваше, че Харви ще се прибере в „Кларидж“ най-рано към седем-осем вечерта. Имаха си график кой кога ще го следи, затова Робин се върна при роувъра, който беше оставил на платения паркинг на Сейнт Джеймс Скуеър, и се отправи към Уимбълдън. Джеймс беше осигурил за всички дни от тенис турнира по два билета точно срещу ложата на Харви Меткаф.

Робин пристигна в Уимбълдън няколко минути след Харви и зае мястото си на централния корт — сля се с морето от лица, така че да не бие на очи и да не го забележат. Всички вече очакваха с нетърпение началото на първата среща. От година на година Уимбълдън ставаше все по-популярен и сега на централния корт нямаше къде игла да падне. В кралската ложа седяха принцеса Александра и министър-председателят, които очакваха появата на гладиаторите. Върху малкото зелено табло в южния край на корта бяха изписани имената на Кодеш и Стюарт, съдията седна на високия стол наред корта, точно над мрежата. Тълпата започна да ръкопляска, когато, понесли по четири ракети всеки, се появиха тенисистите, облечени в бяло. На турнира в Уимбълдън е забранено екипите на участниците да са в друг цвят,

освен в бяло, макар че напоследък разрешаваха кантовете по поличките на жените да са цветни.

Робин следеше захласнат първата среща от турнира между чеха Кодеш и неизвестния тенисист от Щатите, който доста поизпоти шампиона, преди той да се наложи с шест на три, шест на четири и девет на седем. Робин съжали, че Харви е решил да си тръгне насред интересната среща на двойки. „Дългът ме зове“ — рече си и подкара на безопасно разстояние след ролс-ройса, който се отправи към „Кларидж“. Щом пристигна в хотела, Робин звънна в жилището на Джеймс, което бяха превърнали в нещо като щабквартира, и съобщи на Стивън как вървят нещата.

— Мисля, че за днес можем да приключваме — отвърна математикът. — Утре ще опитаме отново. Сутринта пулсът на клетия Жан-Пиер беше сто и петдесет на минута. Не знам дали ще издържи още няколко дни на фалшиви тревоги.

На другата заран Харви излезе от „Кларидж“ и отиде през Баркли Скуеър на Брутън стрийт, а после на Бонд стрийт, където спря на някакви си петдесетина метра от галерията на Жан-Пиер. Но вместо да продължи на запад, свърна на изток и хлътна в галерия „Агню“, където имаше среща със сър Джефри Агню, директор на семейната фирма — искаше да разбере от него какво ново-вехто на пазара с картини на импресионистите. Сър Джефри бързаше за друга среща и успя да му отдели по-малко само няколко минути. Не можел да му предложи нищо стойностно.

Не след дълго Харви си тръгна от галерията, стиснал малка утешителна награда — фигурка на Роден, дреболия за някакви си осемстотин лири стерлинги.

— Излиза — съобщи Робин — и поема в правилната посока.

Жан-Пиер затаи дъх, но Харви спря отново, този път, за да се отбие в галерия „Марлборо“ и да разгледа последната засега изложба на Барбара Хепуърт. Повече от час се наслаждава на прелестните й творби, но реши, че цените са възмутителни. Само преди десет години беше купил две платна на художничката едва за осемстотин лири стерлинги едната. А сега „Марлборо“ искаше на картина между седем

и десет хиляди лири. Харви си тръгна и продължи нататък по Бонд стрийт.

— Жан-Пиер!

— Да — отвърна припряно французинът.

— Стигна ъгъла на Кондит стрийт, само на петдесет метра е от вратата на своята галерия.

Жан-Пиер приготви витрината и махна акварела на Греъм Съдърланд, на който бяха изобразени Темза и лодкар.

— Копелдакът му с копелдак зави наляво — съобщи Джеймс, който стоеше на пост точно срещу галерията. — Тръгна по десния тротоар на Брутън стрийт.

Жан-Пиер върна картината на Съдърланд върху статива на витрината и се запъти към тоалетната, като си мърмореше едва чуто:

— Не мога да се оправям с двама лайнари наведнъж.

През това време Харви хлътна във вход на Брутън стрийт, който не беше с нищо на очи, и се качи по стълбището в „Тутс“ с надеждата, че все ще открие нещо в тази галерия, прочута с изложените в нея картини на импресионисти. Едно платно на Клее, едно на Пикасо, и две на Салвадор Дали, все художници, които не го интересуваха. Картината на Клее беше нарисувана много майсторски, но пак не можеше да се мери с творбата на художника, която Харви бе окачил в трапезарията си в Линкълн, щата Масачузетс. Пък и тази тук надали щеше да се впише в обзавеждането на Арлин. Директорът на галерията — Николас Тут, обеща да поогледа и ако открие нещо интересно, да звънне на Харви в „Кларидж“.

— Пак излезе на улицата, но според мен се връща в хотела.

Джеймс започна едва ли не да внушава от разстояние на Меткаф да тръгне в обратната посока, към галерията на Жан-Пиер, той обаче продължи с решителна крачка към Баркли Скуеър, като пътем се отби само в галерия „О’Хана“. Главният портиер Албърт му беше казал, че на витрината ѝ е изложена картина на Реноар — и тя наистина беше там. Но беше недовършена — това или бяха само ескизи, или художникът не я беше харесал и я беше зарязал по средата. На Харви му беше любопитно каква ли е цената и затова влезе вътре.

— 30 000 лири стерлинги — отвърна продавачката нехайно, сякаш ставаше дума за десетина долара.

Харви подсвирна през раздалечените си предни зъби. Все не можеше да се начуди как се получава така, че не особено добра картина на прочут художник върви по 30 000 лири стерлинги, а великолепна творба на някой неутвърден живописец се продава за неколкостотин долара. Благодарни на жената и си тръгна.

— За мен беше удоволствие, господин Меткаф.

Харви се чувстваше поласкан, ако някой помнеше името му. Всъщност то оставаше да не го помнят — миналата година се бе изръсил в същата галерия с цели 62 000 лири стерлинги за картина на Моне.

— Със сигурност се прибира в хотела — съобщи Джеймс.

Харви остана в „Кларидж“ само няколко минути, колкото да си вземе специално приготвения за него студен обяд от сандвичи с черен хайвер, телешко, шунка и сирене и шоколадовия сладкиш, който да изяде по-късно, на кортовете в Уимбълдън.

Джеймс беше следващият в графика за дежурства на тенис турнира и реши да заведе и Ан. Защо пък да не вземе и нея — тя знаеше истината! Днес играеха жените, среща имаше Били Джийн Кинг, преливащата от жизненост шампионка на Щатите — тя щеше да играе срещу никому неизвестната американка Кати Мей, която явно си умираше от притеснение. Били Джийн не бе посрещната както подобава на таланта ѝ, но тя, който знае защо, така и не се беше превърнала в любимка на публиката тук. Харви беше в компанията на някакъв мъж — Джеймс реши, че прилича на човек от Централна Европа.

— Коя е жертвата ти? — попита Ан.

— Седи, кажи-речи, точно срещу нас, говори с мъж в светлосив костюм, който прилича на държавен служител от Европейската икономическа общност.

— Онзи, ниският и дебелият ли? — рече младата жена.

— Да — отвърна Джеймс.

Каквото и да каза след това Ан, думите ѝ бяха заглушени от съдията, оповестил началото на срещата. Всички насочиха вниманието си към Били Джийн. Беше точно два часа следобед.

— Признателен съм ти, Харви, че ме покани в Уимбълдън — подхвана Йорг Бирер. — Напоследък все не ми остава време за почивка. Тъкмо реша да се откъсна за малко, и някъде по света избухва паника.

— Щом се чувстваш преуморен, значи ти е време да се пенсионираш — каза Харви.

— Няма кой да ме замести — оплака се Бирер. — Директор съм на банката вече десет години и се оказа, че е най-трудно да намеря човек, който да поеме работата от мен.

— Гейм за Кинг. Кинг води в първия сет с един на нула гейма.

— Е, Харви, познавам те достатъчно добре, за да си въобразявам, че си ме поканил само да се поразведря.

— Бива ли да си такъв черногледец, Йорг!

— В моята професия това е наложително.

— Просто исках да проверя какво става с трите ми сметки и да те уведомя за плановете си през следващите няколко месеца.

— Гейм за Кинг. В първия сет Кинг води с два на нула гейма.

— В първата, официалната ти сметка има няколко хиляди долара. Колкото до поименната ти текуща сметка... — На това място Бирер разгъна листче обикновена хартия, изписано с четливи цифри. — Там си на червено с 3 726 000 долара, но притежаваш 37 000 унции злато при пазарна цена към днешна дата 135 долара унцията.

— Какво ще ме посъветваш за златото?

— Не го продавай, Харви. Продължавам да смятам, че вашият президент или ще обяви нов златен стандарт, или някъде през следващата година ще разреши на сънародниците ти да купуват свободно злато.

— И аз съм на същото мнение, но пак съм убеден, че трябва да продадем златото няколко седмици преди освобождаването на търговията. Имам си цяла теория.

— Дано, както винаги, си прав, Харви.

— Гейм за Кинг. Кинг води в първия сет с три на нула гейма.

— Колко ще ми вземете за сумата, с която съм на червено?

— 1 1/2 на сто над ставката по междубанковите операции, която сега е 13,25, тоест наказателната ти лихва ще бъде 14,75 на сто годишно, докато котировките на златото се покачват с близо 70 на сто

на година. Няма да е така вечно, но още няколко месеца цената ще продължи да се вдига.

— Добре тогава — каза Харви, — дръж така до първи ноември, пък после ще видим. Както винаги, ще ти пратя закодиран телекс. Направо се чудя какво щеше да прави светът без швейцарците.

— Все пак си отваряй очите на четири, Харви. Знаеш ли, че в нашата полиция специалистите по банкови измами са повече, отколкото по убийства?

— Ти, Йорг, внимавай за твоите неща, аз ще имам грижа за моите. На куково лято ще ме спипат вашите бюрократи в Цюрих с техните мижави заплатици. Не им стиска. А сега си яж обяда и гледай срещата. После ще поговорим и за третата сметка.

— Гейм за Кинг. В първия сет Кинг води с четири на нула гейма.

— Както гледам, тенисът не им е особено интересен — отбеляза Ан. — Погълнати са от разговора си.

— Онова приятелче сигурно се опитва да спазари Уимбълдън — засмя се Джеймс. — Лошото е, че като го гледаш всеки ден, започваш да го уважаваш. Никога досега не съм виждал по-организиран човек. Щом е такъв по време на почивка, какъв ли е, докато работи?

— Направо не си представям — отвърна Ан.

— Гейм за госпожица Мей. В първия сет Кинг води с четири на един гейма.

— Нищо чудно, че е толкова дебел. Погледни го само как лапа сладкиша. — Джеймс вдигна бинокъла марка „Цайс“. — Покрай това се сетих да те питам, скъпа, какво си ни донесла за обяд?

Ан бръкна в кошницата и му подаде сандвич с франзела. Самата тя се задоволи със стрък целина.

— Надебеляла съм — оплака се младата жена. — Така и няма да се вместя в зимните тоалети, които трябва да представя следващата седмица. — Тя докосна Джеймс по коляното и му се усмихна. — Сигурно дебелея, защото съм щастлива.

— Е, тогава не бъди толкова щастлива. Предпочитам те слабичка.

— Гейм за Кинг. В първия сет Кинг води с пет на един гейма.

— Кинг ще победи лесно — отбеляза Джеймс. — Но в първата среща от турнира обикновено е така. Хората идват колкото да видят

дали шампионката е във форма, а мен ако питаш, тази година едва ли ще се намери някой, който да я бие. Все пак Кинг се е нацелила да чупи рекорда на Хелън Муди, която цели осем пъти е печелила турнира в Уимбълдън.

— Гейм и сет за Кинг. Шест на един гейма в първия сет. Кинг води с един на нула сета. Нови топки, ако обичате. Сервис за госпожица Мей.

— Цял ден ли ще го следим? — попита Ан.

— Не, трябва само да се убедим, че се е прибрал в хотела и не си е променил най-неочаквано плановете. Ако го изтървем, когато мине покрай галерията на Жан-Пиер, може и да не ни се отвори друг случай.

— А какво ще правите, ако промени плановете си?

— Един бог, по-точно, един Стивън знае... той командва парада.

— Гейм за Кинг. Във втория сет Кинг води с един на нула гейма.

— Клетата госпожица Мей, и на нея, както и на теб, не ѝ върви.

А какво става с плана на Жан-Пиер?

— Нищо. Меткаф така и не мина покрай галерията му. Днес беше само на трийсетина метра от витрината, но тръгна в обратната посока. Горкият Жан-Пиер, размина се на косъм с инфаркта. Но за утре имаме по-големи надежди. Дотук Харви разгледа Пикадили и горния край на Бонд стрийт, а ако знаем със сигурност нещо за Харви Меткаф, то е, че заеме ли се с нещо, го върши като хората. Така че рано или късно със сигурност ще мине и през нашата територия.

— Трябвало е всички да си направите застраховка „Живот“ за един милион долара, които, ако някой от вас получи сърдечен удар, да си поделят останалите трима. Така щяхте да си върнете парите.

— Хич не ми е до смях, Ан. Тоя негодник ми лази по нервите. Не стига, че го следя, ами трябва да опитвам да отгатна и какво ще му хрумне да направи.

— Гейм за госпожа Кинг. Във втория сет Кинг води с два на нула гейма.

— Ами твоят план?

— Какво моят план? Нямам такъв. Пък и сега, откакто осъществяваме плановете на останалите, нямам и миг свободно време, за да се съсредоточа и да помисля.

— Дали да не взема да го съблазня?

— Добре си се сетила, но наистина трябва да си някакво чудо нечувано, та той да се изръси за теб със 100 000 долара, при положение че пред „Хилтън“ или „Шепърд Маркет“ ще си намери жена само за трийсет лири стерлинги. Едно знаем със сигурност: той не си хвърля парите на вятъра. При тарифа трийсет лири стерлинги на нощ трябва да минат близо петнайсет години, докато си върна моя дял, а не съм убеден, че на другите им се чака толкова дълго. Мен ако питаш, не искат да чакат и петнайсет дни.

— Все ще измислим нещо, не се притеснявай — започна да го успокоява Ан.

— Гейм за госпожица Мей. Кинг води с един сет, а във втория — с два на един гейма.

— Бре, бре, госпожица Мей успя да измъкне още един гейм! Обядът е чудесен, Харви.

— В „Кларидж“ си знаят работата — отвърна Харви, — пък и е за предпочитане да хапнем тук, отколкото да се блъскаме в навалищата в ресторанта, където дори няма да можем да гледаме срещата.

— Били Джийн направо попиля клетото момиче.

— Знаех си, че ще стане така — каза Харви. — А сега, Йорг, да се заемем с втората текуща сметка.

Отново се появи листчето обикновена хартия, запълнено с цифри. Тъкмо заради тази дискретност на швейцарците половината свят, като се почне от държавните глави и се стигне до арабските шейхове, им поверява парите си. Системата работи безотказно, за какво да ходиш другаде? Няколко секунди Бирер проучваше цифрите.

— На първи април — само ти, Харви, би избрал такава дата, — си превел 7 486 000 щатски долара във втората сметка, в която вече е имало 2 781 428 долара. На втори април, както ни нареди, сме превели един милион долара в банка „Минас Жераис“, на името на господин Силвърман и господин Елиот. Платили сме на „Рединг и Бейтс“ 420 000 долара наем за сондата и още няколко сметки, възлизащи на 104 112 долара, така към днешна дата разполагаш по тази сметка с 8 753 316 щатски долара.

— Гейм за Кинг. Във втория сет Кинг води с три на един гейма, а в срещата — с един на нула сета.

— Чудесно — отбеляза Харви.

— Кое е чудесно, тенисът или парите? — попита Бирер.

— И двете. Но да си дойдем на думата, Йорг. През следващия месец и половина вероятно ще ми трябват към два милиона долара. Смятам да купя в Лондон една-две картини. Видях нещо на Клее, което ми хвана окото, остава ми и да обиколя още няколко галерии. Миналата година, само да знаех, че ще направим такъв удар с „Проспекта Ойл“, нямаше да се колебая и щях да наддавам в „Сотби Парк Бърнет“, докато му взема на Арманд Хамър оня Ван Гог. Трябват ми и пари в брой, защото на търга на породисти коне в Аскот мисля да купя няколко жребци. Конезаводът ми се е поопразнил, а най-голямата ми амбиция е някой от моите коне да победи на надбягванията на хиподрума „Аскот“. Както знаеш, досега най-доброто ни представяне е трето място, а мен това не ме задоволява. Тази година съм записал за участие Розали, най-добрата ми кобилка от години. Ако изгубя, ще се наложи да подменя конете във фермата, макар и да съм сигурен, че този път ще грабнем победата.

— Гейм за Кинг. Кинг води с четири на един гейма и с един на нула сета.

— Както е тръгнало, същото смята да направи и госпожа Кинг — отбеляза Бирер. — Ще предупредя главния касиер, че следващите няколко седмици ще теглиш големи суми в брой.

— Колкото до остатъка, не искам парите да седят в банката и да не носят печалба, затова още няколко месеца купувай злато, но внимателно, така по Нова година ще направим голям удар. Ако случайно котировките почнат да падат, ще ти звънна в Цюрих. Всяка вечер преди затваряне на борсата проверявай дневния баланс на най-стабилните банки и на търговските дружества с рейтинг „ААА“.

— Какво ще правиш с всичко това, Харви, ако първо пурите не те вкарат в гроба?

— Я стига, Йорг! Говориш като моя лекар. Казвал съм ти стотици пъти, догодина се оттеглям — край! Finito^[3].

— Не си те представям, Харви, да напуснеш доброволно надпреварата. Все пак доста пари натрупа, и аз вече не знам колко.

Харви се засмя.

— Аз също не знам, Йорг. Аристотел Онасис е казал, че ако си в състояние да си преброиш парите, значи не притежаваш нищо.

— Гейм за Кинг. Кинг води с пет на един гейма във втория сет и с един на нула сета.

— Как е Розали? Още ли е в сила нареждането, ако с теб се случи нещо, да прехвърлим сметките на нейно име в Бостън?

— Добре е. Сутринта ми звънна и ми каза, че не можела да дойде с мен в Уимбълдън, понеже имала работа. Надявам се да се омъжи за някой богат американец и да не опре до моите сметки. А кандидати — дал бог! Няма да ѝ е никак лесно да разбере дали харесват нея или парите ми. Преди две-три години се изпокарахме на тая тема и се опасявам, че още не ми е простила.

— Гейм, сет и мач за госпожа Кинг при резултат шест на едно и шест на едно.

Заедно с всички останали Харви, Йорг, Джеймс и Ан започнаха да ръкопляскаат, когато двете тенисистки се поклониха пред кралската лежа, на президента на общоанглийския клуб — Негово Кралско Височество херцога на Кент. Харви и Йорг останаха и на другата среща — на двойки, после отидоха да вечерят в „Кларидж“.

Джеймс и Ан прекараха чудесен следобед в Уимбълдън и след като се увериха, че Харви се е върнал в хотела заедно със своя приятел от Централна Европа, се прибраха в жилището на Джеймс.

— Вкъщи съм, Стивън. Меткаф се прибра в хотела. Утре в осем и половина отново съм на линия.

— Добре се справи, Джеймс. Утре може пък да захапе въдицата.

— Дано!

Джеймс чу, че чешмата в кухнята тече, и отиде да види какво става. Завари Ан до лакти в сапунена пяна — търкаше с телче тенджерата, останала от суфлето. Тя се обърна и размаха заканително телчето пред лицето на Джеймс.

— Не искам да ти обиждам чистачката, скъпи, но не съм виждала друга кухня, където първо мият съдовете и чак след това приготвят вечерята.

— Знам. Чисти само където е чисто. От седмица на седмица става все по-немарлива.

Джеймс седна на масата и загледа възхитен стройното тяло на Ан.

— Ще ми изгъркаш ли така и гърба, ако преди вечеря вляза да се изкъпя?

— Да, с телчето.

Водата в напълнената догоре вана бе приятно топла. Джеймс се отпусна и остави Ан да го окъпе. Сетне излезе от ваната.

— За теляк си прекалено облечена, скъпа — рече й. — Дали да не предприемем нещо?

Докато Джеймс се бършеше, Ан смъкна дрехите от себе си. Когато той отиде в спалнята, младата жена вече се беше сгушила между завивките.

— Студено ми е — оплака се тя.

— Няма страшно! — възкликна Джеймс. — Ей сега ще получиш подарък — лична грейка с дължина метър и осемдесет.

Тя го прегърна.

— Лъжец такъв! Премръзнал си.

— А ти си прелестна — отвърна Джеймс и я притисна до себе си.

— Какво става с плана ти?

— Още не знам, ще ти съобщя след двайсетина минути.

Близо половин час Ан мълча. По едно време възкликна:

— Майко мила! Изварата във фурната сигурно е станала на въглен. Махай се оттук. И без това искам да оправя леглото.

— Излишно е да се притесняваш за леглото, жено!

— Излишно ли! Нощес не съм мигнала. Издърпа цялото одеяло. Щях да умра от студ. Единственото, което ми оставаше, бе да гледам как се гушиш като самодоволен котарак в топлите завивки. Това твоето любене ли е! Харолд Робинс обещавахе съвсем друго.

— Щом приключиш с дърдоренето, жено, навий будилника за седем часа.

— Седем часа ли? Нали трябваше да си в „Кларидж“ чак в осем и половина?

— Да, но първо ще поработя върху едно яйце.

— Я стига с тия гимназиални шегички!

— На мен пък ми се виждат смешни.

— Добре де, смешни са. Хайде, обличай се, че яденето ще изгори.

Джеймс пристигна в „Кларидж“ точно в осем и двацет и девет. И досега не можеше да измисли какво да предложи на останалите, но бе решен поне да не ги проваля в техните планове. Настрои радиостанцията, за да се увери, че Стивън вече е на Баркли Скуеър, а Робин — на Бонд стрийт.

— Добро утро — поздрави Стивън. — Как спа?

— Страхотно — отвърна Джеймс.

— Стига, че ще ти завидим — намеси се и Робин. — Съсредоточи се върху Харви Меткаф.

Джеймс застана на входа на магазина за кожени изделия „Слейтър“ и загледа как чистачките се разотиват, а първите чиновници идват на работа.

Както всяка сутрин, Харви Меткаф закуси и прегледа вестниците. Предната вечер, тъкмо преди да си легне, от Бостън му се обади жена му, на сутринта му звънна и дъщеря му — добро начало на деня. Харви реши да продължи обиколката из галериите по Корк стрийт и Бонд стрийт с надеждата все пак да открие картина на някой от импресионистите. Може би щяха да му помогнат и в „Сотби“.

В девет и четирийсет и седем излезе както винаги напето от хотела.

— Всички в пълна готовност!

Стивън и Робин се отърсиха от унеса.

— Тръгна по Бругън стрийт. Отпраща се към Бонд стрийт.

Харви забърза по Бонд стрийт и подмина територията, която вече бе обходил.

— Сега е само на петдесет метра, Жан-Пиер — оповести Джеймс. — На четирийсет, на трийсет, на двацет... Ох, да му се не види! Влезе в „Сотби“. Там днес има само един търг — на средновековни пана. Ужас! И през ум не ми е минавало, че се интересува от пана.

Джеймс погледна към Стивън, който стоеше малко по-нататък на улицата, излезе от прикритието си и трети пореден ден се вживя в ролята на заможен предприемач от средната класа. С кройката на яката

и кръглите очила без рамки би трябвало да създава впечатление за западногерманец. По радиостанцията се чу гласът на Стивън:

— Отивам в галерията на Жан-Пиер. Ти, Джеймс, застани на тротоара срещу „Сотби“ откъм северната страна и на петнайсет минути ни съобщавай какво става. А ти, Робин, влез вътре и размахай стръвта под носа на Харви.

— Но това, Стивън, не влизаше в плана — изпелтечи лекарят.

— Прояви инициатива, в противен случай не само няма да си видиш парите, ами и ще лекуваш инфаркта на Жан-Пиер. Чу ли?

— Да — отвърна от немай-къде Робин.

Влезе в „Сотби“ и забърза към първото огледало, изпречило му се на пътя. Да, беше неузнаваем. Качи се горе и веднага забеляза Харви — беше се разположил на един от задните редове в залата за търгове. Седна зад него.

Търгът на средновековни пана вече беше започнал. Харви знаеше, че трябва да му харесват, но все не можеше да преглътне готическото пристрастие към накитите и ярките златисти цветове. Робин, който седеше, кажи-речи, зад него, се колеба известно време, но накрая все пак подхвана тихо разговор със своя съсед.

— Паната са прекрасни, лошото само е, че не познавам периода. Докато в съвременното изкуство се чувствам в свои води. Но трябва да измисля нещо, което да съобщя на читателите.

Мъжът до Робин се усмихна учтиво.

— Всички търгове с произведения на изкуството ли отразявате?

— Почти всички, особено ако се очакват изненади. Така или иначе в „Сотби“ човек научава какво ново се появява по другите галерии. Ето, днес сутринта един от консултантите тук ми намекна, че в галерия „Ламан“ май имало нещо от импресионистите, наистина било любопитно.

Робин пусна внимателно пошушнатата информация в дясното ухо на Харви, после се облегна на стола и зачака да види дали онзи се е хванал. Не след дълго бе възнаграден с това, че Харви стана и тръгна да излиза. Робин изчака да обявят наддаването за още три експоната, сетне, стиснал палци, го последва.

Джеймс стоеше търпеливо отвън на пост.

— Десет и половина — няма и следа от него.

— Прието.

— Единайсет без петнайсет — пак го няма.

— Прието.

— Единайсет — още е вътре.

— Прието.

— Единайсет и дванайсет. Внимание! Внимание! Всички в готовност.

Джеймс се пхна бързо в галерия „Ламан“, а Жан-Пиер за кой ли път свали от витрината акварела на Съдърланд с Темза и лодкаря и го замени с маслено платно на Ван Гог, най-прекрасния образец на майсторството на живописеца, излаган някога в лондонска галерия. Предстоеше то да издържи и на проверката. Лакмусовата хартия крачеше устремно по Бонд стрийт право към картината.

Тя беше дело на Дейвид Стайн, прословут в артистичния свят със своите триста фалшификата на картини и рисунки на известни импресионисти, за които беше получил 864 000 щатски долара, а покъсно и четири години затвор. Бе изобличен едва през 1969 година, когато подреди платна уж на Шагал в нюйоркската галерия „Найвиай“ на Медисън авеню. Стайн и не подозирал, че точно по това време и Шагал е в Ню Йорк и в център „Линкълн“ се открива изложба, в която били включени две от най-прочутите му творби. Някой пошушнал на Шагал за изложбата в галерия „Найвиай“ и вбесен, той се оплакал в Окръжната прокуратура. Стайн вече бил продал един от фалшификатите на Шагал на Луис Д. Коен за тлъстата сума от сто хиляди долара. И до ден-днешен в Галерията за съвременно изкуство в Милано има рисувано от Стайн платно уж на Шагал и пак негов фалшификат на Пикасо. Жан-Пиер бе убеден, че Стайн ще успее да повтори и в Лондон онова, което вече е постигнал в Ню Йорк и Милано.

Стайн продължаваше да рисува платна в стила на импресионистите, но вече ги подписваше със собственото си име и благодарение на безспорната си дарба изкарваше добри пари. Познаваше от години Жан-Пиер, възхищаваше му се и щом научи за патилата му с Меткаф и „Проспекта Ойл“, на драго сърце се съгласи да нарисува за десет хиляди долара фалшификат на Ван Гог и да го подпише с прочутото *Винсент* на майстора.

Жан-Пиер не беше жалил сили и бе установил кое от платната на Ван Гог е изчезнало при загадъчни обстоятелства, така че Стайн да го

възстанови и да примами с него Харви. Беше започнал проучването си с обемистия, изчерпателен каталог „Картините на Винсент ван Гог“ от Де Лафай и бе подбрал от него три картини, изложени преди Втората световна война в Националната галерия в Берлин. В труда на Де Лафай те бяха включени под номера 485 — „Влюбените“, 628 — „Жътва“, и 766 — „Градина в Добини“. За последните две се знаеше, че през 1929 година са откупени от Берлинската галерия, която вероятно някъде по същото време се беше сдобила и с „Влюбените“.

След това Жан-Пиер се свърза в професор Вормит от Пруския културен дом. Професорът беше признат в цял свят авторитет по изчезнали произведения на изкуството и веднага отхвърли една от възможностите — „Градина в Добини“. Малко след войната картината се била появила в колекцията на Зигфрид Крамарски в Ню Йорк, макар и да си оставало пълна загадка как е попаднала там. По-късно Крамарски я бил продал на токийската галерия „Ничидо“, където платното било изложено и досега. Вормит потвърди, че съдбата на останалите две картини си остава неизвестна.

След разговора с професора Жан-Пиер се обърна към госпожа Телеген-Хугендорм от Холандския културен архив, всепризната познавачка на Ван Гог, и с нейна помощ възстанови историята на изчезналите картини. През 1937 година нацистите ги изнесли от Националната галерия в Берлин въпреки ожесточената съпротива, оказана от директора ѝ — доктор Ханфценгел, и от главния изкуствовед доктор Хенцен. Дамгосани от филистерите в Националсоциалистическата партия като упадъчно изкуство, картините били откарани в хранилище на Кьопеникерщрасе в Берлин. През 1938 година хранилището било посетено не от друг, а лично от Хитлер, узаконил конфискацията.

Никой не знаел какво е станало след това с двете картини на Ван Гог. Йозеф Ангерер, подставено лице на Херман Гьоринг, пласирал тихомълком много от изетите от нацистите творби в чужбина, за да набави така необходимата на фюрера чужда валута. Други били продадени на търг, проведен на 30 юни 1939 година в художествена галерия „Фишер“ в Люцерн. Ала повечето произведения, откарани в хранилището на Кьопеникерщрасе, просто били изгорени или откраднати и съдбата им не се знаела и до ден-днешен.

Жан-Пиер успя да се сдобие с черно-бели репродукции на „Влюбените“ и „Жътва“: ако изобщо са правени цветни диапозитиви, те не се бяха съхранили. Галеристът се съмняваше и че съществуват цветни репродукции на двете платна, видени за последен път през 1938 година. Ето защо реши да избере за плана си едно от тях.

По-голяма, с размери 76 х 91 сантиметра, бе картината „Влюбените“. Ван Гог обаче явно не я е харесвал. През октомври 1889 година той е споделил (в писмо №556) за „доста нескъпосните скици към последното ми платно“. И не само това, никой не знаеше какъв на цвят е бил фонът. Виж, живописецът си е харесвал своята „Жътва“. Завършил е маслената картина през септември 1889 година и е отбелязал (в писмо №604): „Склонен съм да нарисувам още веднъж жътваря — за мама“. Всъщност вече е имал три доста сходни с тази картини, на които са изобразени жътвари. Жан-Пиер успя да си набави цветни диапозитиви на две от тях: единия от Лувъра, а втория от Музея за изящни изкуства в Хага, където се намираха трите произведения. Сравни ги много внимателно. Различаваха се само по разположението на слънцето и играта на светлината. Така Жан-Пиер си представи как горе-долу е изглеждала като цветовете и „Жътва“.

Стайн прие окончателния избор на Жан-Пиер и също разгледа най-старателно черно-бялата репродукция на „Жътва“ и цветните диапозитиви на сходните като тематика и тоналност платна, след което се зае за работа. Намери отнякъде френска картина без всякаква стойност от края на XIX век, смъкна вещо боята по нея и изчисти платното, оставяйки само твърде важния печат откъм опакото, който дори Стайн не можеше да фалшифицира. Очерта върху платното точните размери на картината на Ван Гог: 48,5 х 53 сантиметра, и избра шпатула и четка, с каквито е работел и великият живописец. След месец и половина „Жътва“ вече беше готова. Стайн я покри с лак, после четири дни поред я пече във фурна на слаб огън — двайсетина-трийсет градуса, та да ѝ придаде патината на времето. Жан-Пиер изнамери отнякъде тежка позлатена рамка, в каквата импресионистите са слагали произведенията си, и беше готов за огледа на Харви Меткаф.

След като чу какво казва мъжът, седнал зад него в залата за търгове, Харви реши, че няма да навреди да отскочи до галерия „Ламан“. Беше на около пет крачки оттам, когато зърна картината — тъкмо я сваляха от витрината. Не повярва на очите си. Нямаше лъжа, нямаше измама — платното наистина беше на Ван Гог, при това от най-хубавите. „Жътва“ бе стояла на витрината буквално само две минути.

Харви влезе почти на бегом в галерията колкото да види, че Жан-Пиер е погълнат от разговора със Стивън и Джеймс. Никой от тримата не го и забеляза. Стивън каза с гърлен акцент:

— 170 000 гвинеи ми се виждат много, но платното наистина е невероятно. Сигурен ли сте, че това е картината, изчезнала през 1937 година?

— Човек никога не може да бъде сигурен, но ето, върху гърба още личи печатът на Националната галерия в Берлин, а и от „Бернхайм“ потвърдиха, че през 1927 година са я продали на германците. Историята на платното от създаването му през 1890 година до 1927 година е широко известна. Почти сигурно е, че през войната някой се е възползвал от суматохата и го е задигнал.

— А вие как се сдобихте с картината?

— Купих я от английски благородник колекционер, пожелал името му да не се разгласява.

— Добре тогава. Пазете ми я до четири часа следобед, през това време аз ще отскоча до клона на „Дрезднер Банк“ и ще ви донеса чек за 170 000 гвинеи. Става ли?

— Ама разбира се, драги ми господине — отвърна Жан-Пиер. — Ще сложа червена точка.

Джеймс, издокаран в безупречно скроен костюм и изумителна мека шапка, се навърташе почтително зад Стивън.

— Това безспорно е една от най-прекрасните творби в наследството на великия живописец — отбеляза той, влагайки цялото си обаяние.

— Без съмнение. Показах я на Джулиан Барън от „Сотби“ и той остана възхитен.

Джеймс заситни към дъното на галерията — беше си изпълнил ролята на пръв познавач. Точно тогава в помещението влезе Робин, от джоба му стърчеше брой на „Гардиан“.

— Добро утро, господин Ламан. В „Сотби“ подочух за картина на Ван Гог, която открай време съм мислел, че се намира в Русия. Ще ми се за утрешния вестник да напиша няколко реда за историята на творбата и как сте се сдобили с нея. Нали нямате нищо против?

— На драго сърце ще ви разкажа — отвърна Жан-Пиер, — въпреки че току-що запазих за 170 000 гвинеи платното на хер Дросер, известния търговец с произведения на изкуството от Германия.

— Постъпихте много разумно — обади се Джеймс от другия край на галерията. — След „Госпожица Раву“ не помня да съм виждал по-добра картина на Ван Гог в Лондон, само мога да съжалявам, че не ние ще я продадем на търг. Вие, господин Дросер, сте голям щастливец. Ако решите да я продавате, на всяка цена ми съобщете.

Джеймс подаде на Стивън визитна картичка и се усмихна на Жан-Пиер. Той го погледна — справяше се блестящо. Робин започна да си води бележки: нахвърли върху листа драскулки, които — надяваше се, ще минат за стенографски записки, и пак се обърна към Жан-Пиер.

— Разполагате ли със снимка на картината?

— Разбира се.

Галеристът отвори едно чекмедже и извади отвътре цветна фотография на платното с прикрепено към нея описание, написано на машина. Подаде ги на Робин.

— Внимавайте как пишете „Ламан“, чухте ли! До гуша ми е дошло да ме бъркат с автомобилното състезание във Франция. — Той се обърна към Стивън. — Извинявайте, че ви карам да чакате, хер Дросер. Как да ви доставим картината?

— Утре сутрин можете да ми я пратите в хотел „Дорчестър“, стая 120.

— Разбира се, драги ми господине.

Стивън понечи да си тръгне.

— Прощавайте, господине, но как се пише името ви? — поинтересува се Робин.

Стивън го каза буква по буква.

— А ще разрешите ли да го спомена в дописката си?

— Да, разбира се. Доволен съм много от покупката. Приятен ден, господа.

Стивън кимна рязко и излезе от галерията. Закрачи по Бонд стрийт, а за ужас на Жан-Пиер, Робин и Джеймс, Харви изобщо не се колеба и също си тръгна.

Французинът се свлече тежко на стола при махагоновото писалище в стил „Крал Джордж“ и погледна отчаян Робин и Джеймс.

— Майко мила, издънихме се с гръм и трясък. Месец и половина приготовления, три дни притеснения и сега какво — онзи си тръгна и ни затръшна вратата!

Жан-Пиер погледна разгневен „Жътва“.

— Нали Стивън твърдеше, че Харви ще остане и ще го удари на пазарлък? Такъв си бил по характер — взе да имитира Джеймс математика. — Щом видел картината, нямало да я изпусне от поглед. Да, ама не!

— Кой, да го вземат мътните, измисли тая дивотия? — изпелтечи ядно и Робин.

— Как кой, Стивън! — извикаха в хор другите двама и се завтекоха към витрината.

— Какъв интересна фигурка на Хенри Мур! — възкликна застаряваща лелка, пристегната в безупречен корсет, и положи ръка върху бронзовите слабини на гол акробат. Беше влязла неусетно в галерията, докато тримата вътре бяха мърморили и ругали. — Колко й искате?

— Идвам ей сега, уважаема госпожо — отвърна Жан-Пиер. — Божичко, Меткаф май върви след Стивън. Я се свържи, Робин, по радиостанцията и го предупреди.

— Чуваш ли ме, Стивън? В никакъв случай не поглеждай назад. Според нас Харви е само на няколко крачки зад теб.

— Как така е само на няколко крачки зад мен? Нали трябваше да е с вас в галерията и да се пазари за картината на Ван Гог? Я стига с тия дебелашки шегички!

— Харви не ни даде тази възможност. Още преди да продължим нататък според плана, изхвърча от галерията и тръгна след теб.

— Много умно, няма що. И сега какво да правя?

Жан-Пиер взе нещата в свои ръце.

— За всеки случай иди в хотел „Дорчестър“, може пък наистина да те следи.

— Дори не знам къде се намира тоя „Дорчестър“! — ревна Стивън.

Робин му се притече на помощ.

— При първата пряка, Стивън, завий надясно и ще излезеш на Брутън стрийт, после върви направо, докато идеш на Баркли Скуеър. Продължавай нататък, но не се обръщай, че току-виж си се превърнал в стълб от сол.

— Джеймс — извика Жан-Пиер, който за пръв път през живота си мислеше прав. — Хвани веднага такси, отиди в „Дорчестър“ и вземи стая 120 на името на Дросер. Пригответи ключа и го дай на Стивън, щом той влезе във фоайето, после изчезвай. Стивън, там ли си?

— Да.

— Чу ли какво казах на Джеймс?

— Да. Предупреди го да вземе стая 119 или 121, ако 120 е заета.

— Дадено — отвърна галеристът. — Хайде, Джеймс, размърдай се.

Лордът излетя като фурия от галерията и изблъска една жена, която току-що беше спряла такси, нещо, което не си бе позволявал никога през живота.

— „Дорчестър“ — изрева той на таксиметровия шофьор, — възможно най-бързо.

Таксито се стрелна напред.

— Стивън! — извика по радиостанцията Жан-Пиер. — Джеймс тръгна, пращам Робин да върви след Харви, за да го държи под око и да те упътва как да стигнеш до хотел „Дорчестър“. Аз оставам тук. Другото наред ли е?

— Не — отвърна Стивън. — Започвай да се молиш. Излязох на Баркли Скуеър. Сега накъде?

— Прекоси градината и продължи нататък по Хил стрийт.

Робин излезе от галерията и тича чак до Брутън стрийт, докато видя гърба на Харви на около петдесетина метра.

— Та кажете ми за Хенри Мур! — подкани лелката с добре пристегнатия корсет.

— Майната му на Хенри Мур — тросна се галеристът, без дори да се обръща.

Опасаната с метални банели гръд се повдигна възмутено.

— Млади момко, никой досега не ми е говорил така...

Но галеристът вече се беше пхнал в тоалетната и бе затворил вратата.

— Сега прекоси Саут Одли стрийт, после тръгни по Дийнъри стрийт. Продължи право напред, не свивай наляво или надясно и в никакъв случай не поглеждай назад. Харви продължава да върви на петдесетина метра след теб. Аз пък го следвам на около шейсет метра — поясни Робин.

Минувачите оглеждаха мъжа, който говореше в малкото апаратче.

— Стая 120 свободна ли е?

— Да, господине, гостите се изнесоха днес сутринта, но мисля, че камериерката още не е почистила. Нека проверя — каза високият администратор — личеше, че е сред шефовете на рецепцията.

— О, не се притеснявайте за това — настоя Джеймс с немски акцент, много по-убедителен, отколкото акцента на Стивън. — Винаги отсядам в тази стая. Нали мога да я наема за една нощ? Казвам се Дросер, хер... ъ-ъ... Хелмут Дросер.

Той плъзна по плота банкнота от една лира стерлинга.

— Ама разбира се, драги ми господине.

— Това, Стивън, е Парк Лейн. Погледни надясно — „Дорчестър“ се пада точно отпред, голямата сграда на ъгъла. Парадният вход е с формата на подкова. Качи се по стълбите, мини покрай мъжката в зеленото пардесю, влез през въртящата се врата и ще видиш отдясно рецепцията. Джеймс би трябвало да те чака там.

Робин беше благодарен, че миналата година традиционният годишен банкет на Кралското медицинско дружество се е състоял именно в „Дорчестър“.

— Къде е Харви? — попита тихичко Стивън.

— Само на четирийсет метра зад теб.

Стивън ускори крачката, изтича нагоре по стълбите пред хотела и натисна въртящата се врата толкова силно, че гостите, които излизаха, изхвърчаха навън доста по-бързо, отколкото бяха възнамерявали. Добре че Джеймс чакаше с ключа във фойето.

— Асансьорът е ей там — посочи той. — Току-що си избра един от най-скъпите апартаменти в хотела.

Стивън погледна в посоката, която Джеймс му беше показал, и се извърна да му благодари. Ала той вече се беше отправил към американското кафене — да не би Харви да го забележи, щом влезе в хотела.

Стивън слезе от асансьора на първия етаж и установи, че „Дорчестър“, където влизаше за пръв път, е точно толкова традиционен, както и „Кларидж“, а по коридора, застлан с дебел килим в наситеносиньо и златисто, се стига до великолепно обзаведен ъглов апартамент с изглед към Хайд Парк. Свлече се във фотьойла — не знаеше какво да очаква от тук нататък. Нищо не вървеше по план.

Жан-Пиер чакаше в галерията, Джеймс седеше в американското кафене, а Робин сновеше напред-назад отстрани на банка „Баркли“ на Парк Лейн, сграда, построена в някакво далечно подобие на стил тюдор и отстояща на петдесетина метра от входа на хотел „Дорчестър.“

— Сред гостите, отседнали в хотела, има ли човек на име Дросер? Би трябвало да е настанен в стая 120 — излая Харви.

Администраторът на рецепцията провери в картончетата.

— Да, господине, има. Той знае ли, че ще го посетите?

— Не, но ще му звънна по вътрешния телефон.

— Заповядайте, господине. Минете под малката арка вляво и ще видите пет телефонни апарата. Единият е за вътрешните линии.

Харви отиде при телефоните.

— Стая 120 — каза на телефониста, който, облечен в зелената униформа на хотела с мънички сърмени замъци върху реверите, седеше в тясната телефонна централа на „Дорчестър“.

— Първа кабина, ако обичате.

— Господин Дросер?

— На телефона — отвърна Стивън, като се постара германският му акцент да звучи правдоподобно.

— Казвам се Харви Меткаф. Удобно ли е да се кача за малко при вас и да поговорим? Става дума за картината на Ван Гог, която купихте днес сутринта.

— В момента е малко неудобно. Тъкмо се канех да си взема душ, чакат ме за обяд.

— Няма да ви бавя много.

Още преди Стивън да е отговорил, Харви затвори телефона. След малко на вратата се почука. Стивън усети как краката му се подкосяват. Отвори, притеснен до смърт. Беше облякъл белия хотелски халат, кестенявата му коса бе поразчорлена и малко по-тъмна от обикновено. Това бе единствената дегизировка, която бе измислил за толкова кратко време: първоначалният план не предполагаше да се среща лице в лице с Харви.

— Извинявайте за безпокойството, господин Дросер, но трябваше на всяка цена да ви видя още сега. Знам, че току-що купихте от галерия „Ламан“ една картина на Ван Гог и понеже сте търговец на произведения на изкуството, се надявах, че няма да имате нищо против веднага да я препродадете и бързо да си приберете печалбата.

— Благодаря за предложението, но трябва да ви откажа — отвърна Стивън и за пръв път усети как му олеква. — От доста години търся да закупя картина на Ван Гог, която да окача в галерията си. Съжалявам, господин Меткаф, но картината не се продава.

— Платихте за нея 170 000 гвиней. Това колко долара прави?

Стивън се позамисли.

— Някъде към 435 000.

— Ще ви броя 15 000 долара, ако ми преотстъпите картината. Единственото, което трябва да сторите, е да звъннете в галерията и да кажете, че платното вече е мое и ще го платя аз.

Известно време Стивън мълча — умуваше как да излезе от положението, без да обърка нещо. „Мисли като Харви Меткаф“ — заповтаря си наум.

— 20 000 долара в брой и можем да се споразумеем.

Харви се подвоуми. Краката на Стивън отново се подкосиха.

— Хайде, от мен да мине — рече накрая Харви. — Обадете се още сега в галерията.

Стивън вдигна телефонната слушалка.

— Бихте ли ме свързали с галерия „Ламан“ на Бонд стрийт, по възможност незабавно. Чакат ме за обяд.

След няколко секунди телефонът иззвъня.

— Галерия „Ламан“.

— Търся господин Ламан.

— Най-после, Стивън! Какво, дявол го взел, става там при теб?

— А, вие ли сте, господин Ламан, обажда се хер Дросер. Нали ме помните, днес сутринта бях в галерията ви.

— То оставаше да не те помня, глупак такъв. Какво те прихваща бе, Стивън. Аз съм, Жан-Пиер.

— При мен е един господин, казва се Меткаф.

— Майко мила, Стивън. Извинявай. Чак сега включих, че...

— След няколко минути ще бъдете при вас. — Стивън погледна Меткаф, който кимна. — Преотстъпвам му картината на Ван Гог, която запазих сутринта, той ще ви донесе чек за цялата сума — 170 000 гвинеи.

— От провала до победата има само една крачка — изшушука Жан-Пиер.

— Много съжалявам, че няма да притежавам платното, но както се изразяват американците, получих предложение, на което не можах да откажа. Признателен съм ви за ролята, която изиграхте — каза Стивън и затвори.

Харви вече пишеше чека за 20 000 долара.

— Благодаря ви, господин Дросер. Ощастливихте ме.

— И аз не мога да се оплача — рече най-чистосърдечно Стивън. Изпрати Харви до вратата и му стисна ръката.

— Довиждане, господине.

— Приятен ден, господин Меткаф.

Затвори и се отпусна на фотьойла — едвам се държеше на нозе.

Робин и Джеймс видяха как Харви излиза от хотел „Дорчестър“ и се отправя към галерията. Лекарят го последва, все по-обнадежден. Джеймс се качи с асансьора на първия етаж и само дето не хукна към

стая 120. Заблъска с все сила по вратата. Стивън подскочи като ужилен. Надали щеше да издържи, ако пред него отново застанеше Харви. Отвори.

— Ти ли си, Джеймс! Освободи стаята, плати за един ден и ела при мен долу в барчето.

— Защо? Какво е станало?

— Трябва да го полеем. С най-скъпото шампанско.

Едно на нула за тях. Бяха успели с първия план. Оставаше им да осъществят другите три.

---

[1] Голяма сграда в Лондон, където се намира Кралската академия на изкуствата и всяка година се провежда Лятно изложение на съвременното изкуство. До 1967 г. там се е помещавало и Кралското дружество. — Б.пр. ↑

[2] Става въпрос за лондонския, или светския сезон (май — юли), когато кралският двор и каймакът на обществото са в Лондон. Започва със закрито представяне на картините в Кралската академия на изкуствата, продължава с конни надбягвания, включително на хиподрома „Аскот“, и с балове и приключва в началото на август. — Б.пр. ↑

[3] Край (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Жан-Пиер отиде последен у лорд Бригсби на Кингс Роуд. Смяташе, че си е заслужил правото да се появи най-тържествено. Чекът на Харви вече беше осребрен и сега в сметката на галерия „Ламан“ имаше 447 560 щатски долара. Картината беше собственост на Харви, а небето не се беше продънило. За два месеца тарикатлък Жан-Пиер беше спечелил повече, отколкото за десет години законна търговия.

Другите трима го посрещнаха възторжено, както се посреща герой спортист, и му поднесоха чаша от последната бутилка „Въов Клико“, реколта 1959 година, която бе останала на Джеймс.

— Големи късметлии сме, успяхме! — възкликна Робин.

— Тук не става дума за късмет — възрази Стивън. — Запазихме самообладание и научихме за Харви ако не друго, то, че понякога променя правилата наред играта.

— Беше на косъм да промени не правилата, а играта, Стивън.

— Така си е. Затова трябва да помним, че ще се издъним, ако не бъдем четири пъти по-изобретателни от него. Не бива да подценяваме противника само защото сме спечелили първия рунд.

— Отпусни си душата, професоре — прикани Джеймс. — Дайте първо да вечеряме, пък после пак ще говорим по работа. Днес следобед Ан се отби специално за да ни приготви мус от съомга. Ако продължим да обсъждаме Харви Меткаф, нищо чудно да ни приседне.

— Кога най-после ще го видя това невероятно създание! — възкликна Жан-Пиер.

— Когато приключим.

— Не се жени за нея, Джеймс. Хвърлила е око не на теб, а на парите ти.

Всички прихнаха. Джеймс се надяваше все някой ден да сподели с тях, че Ан е знаела всичко още от самото начало. Пренесе boeuf en croute^[1] и две бутилки „Ешзо“, реколта 1970 година. Жан-Пиер помириса като пръв познавач коса.

— Всъщност, като се замисля, това твоє гадже не е никак за подценяване, ако и в леглото е така чевръсто, както в кухнята.

— Хич не си прави устата, Жан-Пиер. Няма да те огрее да провериш. Задоволи се да се любиваш на френската й панировка.

— Тази сутрин надмина себе си, Джеймс — похвали го Стивън, отклонявайки разговора от любимата тема на Жан-Пиер. — Трябва да се посветиш на сцената. Като член на британската аристокрация направо си пилееш заложите.

— Винаги съм си мечтал да стана актьор, но баща ми не иска и да чуе. А който очаква голямо наследство, не бива да рита срещу ръжена и да противоречи на баща си.

— Защо в Монте Карло не му възложим и четирите роли? — предложи Робин.

Споменаването на Монте Карло ги отрезви.

— Дайте да си дойдем на думата — прикани Стивън. — Дотук сме получили 447 560 щатски долара. Заедно с картината и с непредвидената стая в „Дорчестър“ разходите възлизат на 11142 долара, значи Меткаф ни дължи още 563 582 долара. Мислете какво сме загубили, а не какво сме си върнали. А сега за операцията в Монте Карло, където трябва да изчислим всичко до секундата и да се вживеем за няколко часа в ролите си. Робин ще ни запознае с последните уточнения.

Лекарят извади от куфарчето до себе си зелената папка и известно време чете записките си.

— Ти, Жан-Пиер, трябва да си пуснеш брада — още днес, така че след три седмици да бъдеш неузнаваем. Трябва и да се подстрижеш много късо. — Той се ухили злорадо на киселата физиономия, която направи французинът. — Да, ще изглеждаш отвратително.

— Това е невъзможно — възрази Жан-Пиер.

— Напредваш ли с бакаратата и блекджека? — продължи Робин.

— За пет седмици съм изгубил само трийсет и седем долара, при това включвам и таксата за членската карта в „Клермонт“ и „Голдън Нъджит“.

— Прибавяме ги към разходите — напомни Стивън. — Така сметката набъбва на 563 619 щатски долара.

Останалите се засмяха. Само устните на Стивън не помръднаха. Той наистина бе много вгълбен и сериозен.

— А ти, Джеймс, справяш ли се с микробуса?

— Вече стигам от Харли стрийт до болница „Сейнт Томас“ само за четиринайсет минути. В Монте Карло сигурно ще се справя и за единайсет, но първо предния ден трябва да потренирам. Ако не друго, трябва да свикна да шофирам от обратната страна на платното.

— Виж го ти него, обратната страна на платното! Излиза, че всички, освен британците карат обратно! — подметна Жан-Пиер.

Джеймс не му обърна внимание.

— Не съм много наясно и с пътните знаци в Европа.

— Обяснени са най-подробно в пътеводителя „Мишлен“, който ти дадох към папката.

— Да де, но ще се чувствам по-сигурен, ако покарам по пътищата — не ми е достатъчно да ги познавам от картите. Пък и доста от улиците в Монте Карло са еднопосочни. Само това оставаше — от пътна полиция да ме спрат, докато Харви Меткаф лежи отзад в несвяст.

— Не се притеснявай. След като отидем в Монте Карло, ще разполагаш с предостатъчно време. И така, остава само Стивън — не съм виждал човек, който да усвоява медицината по-бързо от него. Сигурен ли си в новопридобитите си знания?

— Почти толкова сигурен, както и в твоя американски акцент, Робин. Все пак разчитам, че когато се срещнем с Харви Меткаф, на него няма да му е до такива подробности.

— Не бери грижа за това, Стивън. Повярвай, няма да му направи впечатление, дори да се представиш за хер Дросер, стиснал под мишници по една картина на Ван Гог.

Робин раздаде на всички окончателното разписание за сухите тренировки на Харли стрийт и в болница „Сейнт Томас“, после отново се зачете в зелената папка.

— Запазил съм четири единични стаи на различни етажи в хотел „Париж“ и потвърдих всички уговорки, които имам с централна болница „Принцеса Грейс“. Хотелът се слави като един от най-добрите в света. Доста скъпичък е, затова пък е удобен — намира се на две крачки от Казиното. В понеделник, когато се очаква Харви да пристигне на яхтата си, заминаваме със самолет за Ница.

— А какво ще правим до края на седмицата? — попита уж нехайно Джеймс.

Стивън отново взе нещата в свои ръце:

— Ще изучаваме зелената папка отпред назад и отзад напред, за да сме готови за генералната репетиция в петък. Най-важното за теб, Джеймс, е накрая да се стегнеш и да ни кажеш какво предлагаш.

Джеймс отново се умърлуши. Стивън затвори рязко папката.

— Това май е всичко за тази вечер.

— Я чакай, Стивън — спря го Робин. — Дай да те съблечем още веднъж, за да видим дали ще се вместим в деветдесет секунди.

Ще не ще, Стивън легна наред стаята, а Джеймс и Жан-Пиер му смъкнаха чевръсто и внимателно всичките дрехи.

— Осемдесет и седем секунди. Прекрасно! — възкликна Робин и погледна Стивън, който лежеше гол-голеничък, ако не се брои часовникът на китката му. — Божичко, я кое време е станало. Трябва да се връщам в Нюбъри. Жена ми ще си помисли, че съм си хванал любовница, а да ви призная, никой от вас не е мой тип.

Стивън се облече бързо и заедно с останалите се нагани да си тръгва. След няколко минути Джеймс стоеше на входната врата и ги гледаше как се разотиват един по един. Веднага щом Стивън се скри от погледа му, той се завтече към кухнята долу.

— Чу ли?

— Да, скъпи. Големи симпатяги са, не ги виня, че ти се сърдят. Както личи, подхождат много професионално, а ти до тях си си дилетант. Трябва да се понапънем и да измислим нещо хитро, за да те отсраим. Разполагаме с цяла седмица, докато Меткаф замине за Монте Карло, и смятам да я използваме пълноценно.

Джеймс въздъхна тежко.

— Добре де, нека поне тази вечер се позабавляваме. Сутринта пожънахме страхотен успех.

— Къде се слагаш и ти в купа! Приносът ти е съвсем малък. Утре се залавяме за работа.

---

[1] Телешки шницели (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

— Пътниците за полет 017 за Ница се умоляват да се явят при изход номер седем, за да се качат на самолета — екна по високоговорителите при първи терминал на летище „Хийтроу“.

— Хайде, ние сме — каза Стивън.

Четиримата отидоха с ескалатора на първия етаж и тръгнаха по дългия коридор. След като ги претърсиха за оръжие, бомби и за каквото още там претърсват терористите, те слязоха по наклонената пътека.

Седнаха отделно, без да си говорят и дори да се поглеждат. Стивън ги беше предупредил, че нищо чудно сред пътниците да има приятели на Харви — на всеки му се струваше, че седи най-близо до тях.

Джеймс се взря замислен в небето без нито едно облаче и съвсем се умърлуши. Двамата с Ан бяха изчели от кора до кора всички книги за обири и измами, които бяха успели да намерят, но така и не бяха открили нещо, което да им върши работа. Докато се събличаше за сухите тренировки в болница „Сейнт Томас“, дори Стивън усети, че на Джеймс му е станало едва ли не натрапчива идея да измисли някакъв печеливш план.

В два без двацет следобед кацнаха в Ница и пътуваха още двацетина минути с влак от там до Монте Карло. Придвижиха се всеки поотделно до изискания хотел „Париж“ на същия площад, където се намираше и Казиното. В седем вечерта всички се събраха в стая 217.

— Настанихте ли се?

Останалите трима кимнаха.

— Дотук добре — отбеляза Робин. — Дайте да уточним още веднъж времето. Ти, Жан-Пиер, ще отидеш довечера в Казиното и ще поиграеш бакара и блекджек. Постарай се да свикнеш с мястото и да го опознаеш. И най-важното, провери дали тук правилата не се

различават от тези в „Клермонт“, внимавай и при никакви обстоятелства да не говориш на английски. Очакваш ли спънки?

— Не, Робин. Ще отскоча още сега до Казиното и ще започна репетициите.

— Гледай да не се охарчваш — предупреди го Стивън.

Вече брататият, издокаран в смокинг Жан-Пиер се усмихна и излезе на пръсти от стая 217, после, вместо да се качи на асансьора, изтича надолу по стълбите. Отиде пеш от хотела до прочутото Казино, което се намираше само на неколкостотин метра.

Робин продължи:

— Ти, Джеймс, вземи такси от Казиното до болницата. Щом стигнете, остави броячът да работи няколко минути, после се върни в Казиното. Тук таксиметровите шофьори обикновено минават по най-прекия път, но за да си сигурен, кажи на водача, че е спешно. Така ще видиш откъде ще мине той. След като те върне в Казиното, извърви и пеш разстоянието от там до болницата и обратно. Така ще запомниш пътя по-добре. Сетне повтори същото и с пътя от болницата до яхтата на Харви. Не влизай в Казиното, дори не се доближавай — да не те забележат. Видят ли те сега, после могат да те познаят.

— А как ще се ориентирам в Казиното вечерта на операцията?

— Жан-Пиер ще се погрижи за това. Ще те посрещне на входната врата, защото Стивън няма да може да се отдели от Харви. Според мен, като те видят с бялата престилка и носилката, няма да ти искат дванайсет франка за вход, но ти все пак си ги приготви — да не те изненадат. Щом се върнеш от разходката, прибери се в стаята и не излизай до срещата ни утре в единайсет сутринта. Ние със Стивън също ще отскочим до болницата, за да проверим дали са изпълнили всичко, за което помолихме в телекса от Лондон. Ако случайно ни видиш, прави се, че не ни познаваш.

Точно когато Джеймс излезе от стая 217, Жан-Пиер отиде в Казиното.

То се намира в сърцето на Монте Карло, наред приказни градини и от него се разкрива гледка към морето. Сградата, където се помещава сега, е с няколко крила, най-старото от които е дело на Шарл Гарние, архитекта на Парижката опера. Игралните зали, които са добавени през 1910 година, са свързани чрез атриум със зала „Гарние“, където се дават оперни и балетни представления.

Жан-Пиер се качи по мраморното стълбище и си плати дванайсетте франка вход. Игралните зали са просторни и носят отпечатъка на упадъка и величието в Европа от края на XIX и началото на XX век. Дебелите червени килими, статуите, картините и gobлените придават на сградата едва ли не царствен вид, а заради портретите човек остава с чувството, че се е озовал в още обитаван провинциален замък. Както установи и Жан-Пиер, вътре беше истинско стълпотворение. Имаше араби и евреи, които залагаха заедно на рулетката и си бъбреха приятелски, нещо, немислимо например в Организацията на обединените нации. Жан-Пиер се почувства в свои води в този нереален свят на богатите. Робин правилно го беше преценил що за човек е и му бе възложил роля, с която той щеше да се справи лесно.

Близо три часа Жан-Пиер изучаваше разположението в Казиното — игралните зали, барчетата и ресторантите, телефоните, входовете и изходите. Сетне насочи вниманието си към самия хазарт. Установи, че игрите на бакара започват два пъти — в три следобед и единайсет вечерта, и разбра от Пиер Каталано, шеф на отдел „Връзки с обществеността“ в Казиното, в коя точно зала обикновено играе Харви Меткаф.

Блекджек се играе всеки ден от единайсет сутринта в Американския салон. Там има три маси и човекът на Жан-Пиер му пошушна, че Харви винаги сядал на втора маса, третия стол. Галеристът поигра малко бакара и блекджек, за да провери дали правилата не са по-различни, отколкото в „Клермонт“. Оказа се, че са същите — в „Клермонт“ още се придържаха към френския правилник.

Малко след единайсет вечерта Харви Меткаф пристигна с гръм и трясък в Казиното, оставяйки подире си следа от пепел от пура, която водеше към масата за бакара. Жан-Пиер, който се бе спотаил при барплота, видя как главното крупие отвежда любезно Харви на запазеното за него място, после прекосява Американския салон, отива при втора маса и слага пред един от столовете табелка с надпис „Запазено“. Харви определено бе сред най-привилегированите клиенти. Управата на Казиното знаеше не по-зле от Жан-Пиер кои са предпочитаните игри на американеца. В единайсет и дваайсет и седем вечерта Жан-Пиер се измъкна тихомълком от игралната зала и се върна в хотела, за да се усамоти до единайсет сутринта на следващия ден в

своята стая. Не се обади на никого по телефона, не си поръча нищо от „Обслужване по стаите“.

Вечерта на Джеймс също мина добре. Таксиметровият шофьор се оказа голям симпатяга. Думата *спешно* пробуди у него автомобилния състезател — той отпраши през Монте Карло, сякаш участваше в рали. След осем минути и четирийсет и четири секунди Джеймс вече беше в болницата — наистина му беше прилошало и се наложи да поседи няколко минути в чакалнята за пациенти, преди да се върне в таксито.

— Върнете ме в Казиното, но този път по-бавничко, ако обичате.

На връщане свърнаха по улица Грималди и стигнаха за единайсет минути, а Джеймс си каза, че ще се постарее да измине разстоянието и за десет минути. Даде на таксиметровия шофьор доста голям бакшиш и се зае с изпълнението на втората част от възложената му задача.

Отиде пеш до болницата и се върна — пак пеш, за малко повече от час. Усещаше върху лицето си приятната нощна прохлада, улиците гъмжаха от оживени хора, които си бърбеха. В княжеството туризмът е основен поминък и местните жители правят всичко възможно гостите да прекарат добре. Джеймс мина покрай безброй малки ресторантчета на открито и магазини за сувенири, където се продаваха скъпи-прескъпи дрънкулки, които не вършат никаква работа — купуваш ги и след седмица ги забутваш някъде, та никога повече да не се сетиш за тях. По тротоара се нижеха дълги върволици шумни отпускарни, които говореха един през друг на всички езици по света — същинска Вавилонска кула. Покрай тая какофония Джеймс се сети за Ан. След като се върна при Казиното, спря такси и намина към пристанището, за да види къде точно е спряла яхтата на Харви — „Вестител“, оттам пак отиде в болницата. Прибра се по същия път и както Жан-Пиер, още преди полунощ изпълни каквото му бяха възложили и влезе в хотелската стая.

Робин и Стивън стигнаха за малко повече от четирийсет минути от хотела до болницата. Робин попита жената на регистратурата дали може да се види с директора.

— Тъкмо застъпи нощна смяна — отвърна медицинската сестра, францужойка, с току-що колосана бяла престилка. — За кого да предам, че го търси?

Говореше английски с отлично произношение, но все пак правеше малки грешчици. И двамата се постараха да не се подсмиват.

— Доктор Уайли Баркър от Калифорнийския университет.

Робин се замоли директорът на болницата да не знае, че Уайли Баркър, личният лекар на президента Никсън и един от най-прочутите хирурзи в света, е на обиколка из Австралия, където чете лекции в най-големите университети.

— Bonsoir, docteur Barker. Monsieur Bartise a votre service. Votre visite fait grand honneur a notre hopital humble.^[1]

Новопридобитият американски акцент на Робин сложи край на по-нататъшните опити разговорът да се води на френски.

— Бих искал да огледам операционната — каза Робин — и да се уверя, че както помолихме, утре и следващите пет дни, в случай че се наложи, тя ще бъде на наше разположение от единайсет сутринта до четири следобед.

— Точно така, ще бъде на ваше разположение, docteur Barker^[2] — отвърна директорът на болницата, загледан в графика. — Операционната е в следващия коридор. Бихте ли дошли с мен?

Залата не се различаваше особено от операционната в болница „Сейнт Джеймс“, където четиримата бяха уточнявали подробностите: две помещения, съединени с уплътнена с гума летяща врата. Същинската операционна беше оборудвана прекрасно и Робин кимна, за да покаже на Стивън, че тук ще разполага с всички необходими инструменти. Беше възхитен. В болницата имаше само двеста легла, въпреки това бе оборудвана по последна дума на медицинската техника. Явно и друг път тук се бяха разболявали богаташи.

— Имате ли нужда от анестезиолог и медицински сестри, които да ви асистират, docteur Barker?

— Не — отвърна Робин. — Водя си анестезиолог и помощен персонал, бих искал обаче всяка вечер да ми приготвяте инструменти за лапаротомия. Ако стане нужда да идваме, все пак ще ви предупредя най-малко един час предварително.

— Предостатъчно време. Нещо друго необходимо ли ви е, уважаеми господине?

— Да, линейката, която поръчах. Можете ли да я пригответе утре до дванайсет на обяд — шофьорът ми ще дойде да я огледа.

— Да, docteur Barker. Ще бъде в малкия гараж зад болницата, вашият човек може да вземе ключовете от регистратурата.

— Можете ли да ми препоръчате агенция, откъдето да наема опитна медицинска сестра, която след операцията да се грижи за пациента ми?

— Bien sur^[3], Медицинският център в Ница на драго сърце ще ви препоръча човек — естествено, срещу съответното заплащане.

— Ама разбира се — каза Робин. — Покрай това се сетих да попитам дали всички разходи са покрити.

— Да, docteur. Миналия четвъртък получихме от Калифорния чек за седем хиляди щатски долара.

Робин беше много доволен от това си хрумване. Беше толкова просто! Стивън се бе свързал с банката си в Харвард и беше помолил да преведат парите от банка „Фърст Нешънъл Сити“ в Сан Франциско на финансовия директор на болницата в Монте Карло.

— Благодаря ви за съдействието, господин Бартиз. Бяхте много отзивчив. Надявам се, разбирате, че не знам кога точно ще доведе пациента си. Той е болен, но не го знае, а аз трябва да го подготвя за операцията.

— Ама разбира се, mon cher docteur^[4].

— И накрая, ще ви бъда признателен, ако по възможност не разгласявате, че съм в Монте Карло. Тук съм по работа, но се опитвам в промеждутъците да си почина.

— Влизам ви в положението, docteur Баркър. Можете да разчитате на дискретността ми.

Робин и Стивън се сбогуваха с господин Бартиз и се върнаха с такси в хотела.

— Чуя ли как някой французин говори езика ни, се чувствам малко унижен — ние не можем да кажем и две думи на техния — отбеляза Стивън.

— Виновни сте вие, проклетите американци — засмя се Робин.

— Защо пък да сме виновни ние! Ако Франция беше покорила Америка, сега френският ти щеше да е безупречен. Виновни са единствено англичаните, преселили се навремето в Америка.

Робин се засмя. После и двамата мълчаха чак докато влязоха в стая 217 — да не би някой да ги подслушва. Стивън не си правеше илюзии, знаеше каква отговорност носят и на какви опасности се излагат с плана на Робин.

Харви Меткаф се печеше на палубата на своята яхта и преглеждаше сутрешните вестници. „Нис матен“ излизаше на френски, от което той се дразнеше много. Опитваше се с помощта на речника да прочете едно-друго, за да види дали няма светски сбирки, за които да си издейства покана. Предната вечер до среднощ беше играл карти и сега му беше много приятно да се препича по корем на слънцето. Ако тези неща се купуваха с пари, щеше да бъде с ръст метър и осемдесет, с тегло седемдесет и шест килограма и с гъста като лъвска грива коса. Но колкото и плажно масло да излееше на плешивото си теме, то пак щеше да изгори от слънцето, затова Харви си нахлупи шапка, на която отпред се мъдреше надписът „Аз съм секси“. Де да можеше госпожица Фиш да го види отнякъде!...

В единайсет преди обяд, тъкмо когато Харви се обърна, та слънцето да види и увисналото му шкембе, Джеймс влезе в стая 217, където го чакаха останалите трима.

Жан-Пиер докладва какво е разположението на залите в Казиното и какви са навиците на Харви. Джеймс пък събщи резултатите от автомобилното надбягване из града предната вечер и потвърди, че според него ще успее да измине разстоянието за по-малко от единайсет минути.

— Чудесно — похвали го Робин. — Ние със Стивън се прибрахме с такси от болницата до хотела за четвърт час, значи, ако Жан-Пиер ме предупреди веднага, че балонът в Казиното е литнал, ще разполагам с достатъчно време, за да проверя дали всичко е готово още преди да сте дошли.

— Надявам се балонът в Казиното да политне не нагоре, а надолу — вметна Жан-Пиер.

— От утре вечер съм наел от една агенция медицинска сестра, която да чака и при повикване да се яви веднага. Болницата разполага с всичко, от което се нуждае. От входната врата до операционната носилката може да се пренесе за около две минути, тоест от мига, когато Джеймс излезе от гаража, аз ще имам най-малко шестнайсет минути, през които да се подготвя. В дванайсет на обяд вече ще можеш да вземеш линейката от гаража на болницата. Ключовете са оставени на регистратурата — за доктор Баркър. Обиколи с нея един-два пъти,

но не повече. Не бива да привличаш вниманието, камо ли да будиш подозрения. И, ако обичаш, остави този пакет отзад.

— Какво има вътре?

— Три дълги бели престилки и медицинска слушалка за Стивън. И потренирай да разгъваш носилката, да не вземеш после да се изложиш. След като минеш два пъти с линейката по маршрута, я закарай в гаража и се върни в стаята си, докато стане единайсет вечерта. После до четири след полунощ чакай в гаража Жан-Пиер да ти даде знак за начало на операцията. Всички си купете нови батерии за радиоприемниците. Само това оставаше — да се издъним заради някакви си батерии по десет пенса едната. Мисля, Жан-Пиер, че до довечера нямаш друга работа — поотпусни се, почивай. Дано в стаята ти се намират увлекателни книги.

— Не може ли да ида на кино — в „Принцеса“ дават „Американска нощ“ на Франсоа Трюфо. Направо обожавам Жаклин Бисе. Vive la France!^[5]

— Госпожица Бисе, драги ми Жан-Пиер, е от Рединг — напомни Джеймс.

— От Рединг била, моля ви се! Чудо голямо. Искam да я погледам, и точка по въпроса.

— Брей, тия жабари от дума не разбират — обърна го на шега Джеймс.

— Не виждам защо да не идеш на кино — намеси се Робин. — Последното, което Харви ще направи, е да ходи на снобски френски филми със субтитри. Дано ти хареса. И късмет довечера, Жан-Пиер!

Галеристът излезе крадешком, както беше и влязъл, и остави останалите в стая 217.

— Можеш да направиш обиколките с линейката, когато сметнеш за добре, Джеймс. Важното е довечера да си бодър.

— Добре тогава. Ще мина през болницата, за да взема от регистратурата ключовете. Дано само някой не ме спре наистина по спешност.

— Е, Стивън, хайде да повторим още веднъж подробностите. Ако объркаме нещо, ще си изгубим не само парите. Да започнем от най-важното. Какво ще направиш, ако азотният окис падне под пет литра...

— Внимание! Внимание! Начало на операция „Меткаф“! Тук Жан-Пиер. Намирам се на стълбите пред Казиното. Чуваш ли ме, Джеймс?

— Да. Аз съм в гаража на болницата. Изключвам.

— Тук Робин. Намирам се на балкона на стая 217. Стивън с теб ли е, Жан-Пиер?

— Да. Седи сам на бара и пие сок.

— Успех! Изключвам.

От седем до единайсет вечерта Жан-Пиер проверяваше на кръгъл час дали всички са по местата си и им съобщаваше, че Харви още не се е появил.

Накрая, в единайсет и шестнайсет той все пак дойде и седна на запазеното за него място на масата, където се играеше бакара. Стивън престана да се налива с доматиен сок, а Жан-Пиер се приближи до масата и зачака търпеливо мъжът отдясно или отляво на Харви да си тръгне. Мина един час. Харви губеше малки суми, но продължаваше да играе. Не се отказваха и слабият американец отдясно и французинът отляво. Изниза се още един час — пак никакво размърдване. Накрая французинът отляво на Меткаф изгуби голяма сума, събра няколкото останали му чипове и стана от масата. Жан-Пиер понечи да заеме мястото.

— Съжалявам, господине, но се пази за друг — намеси се крупието. — Отсреща на масата има едно свободно място.

— Не се притеснявайте — побърза да каже Жан-Пиер и се дръпна, за да не го запомнят.

Изруга наум монегасците: бива ли такова нещо, да се слагат така на паралиите! Стивън видя от бара какво става и едва забележимо даде знак на Жан-Пиер да се изтегля. В два и нещо след полунощ всички отново се събраха в стая 217.

— Божичко, каква тъпа грешка! Merde, merde, merde.^[6] Трябваше да се досетя да си запазя място още когато разбрах, че Харви го е направил.

— Не, аз съм виновен. Никога не съм знаел как работят казината — трябваше да проверя, докато се готвехме — каза Робин и подръпна мустака, с който се бе сдобил съвсем отскоро.

— Няма виновни — прекъсна ги Стивън. — Разполагаме с още три вечери, излишно е да изпадате в паника. Просто трябва да помислим как да прескочим проблема със запазените места, сега обаче предлагам всички да поспим и да се срещнем отново тук, в стаята, в десет сутринта.

Донейде потиснати, се разотидоха. Цели четири часа Робин беше седял на тръни и бе чакал в хотела. Джеймс беше мръзнал и скучал в гаража на болницата, Стивън бе стоял на бара и вече не искаше и да чуе за доматен сок, а Жан-Пиер се беше въртял край масата за бакара и беше дебнал да се освободи място, което накрая се бе оказало запазено за друг.

Харви отново се печеше на слънцето. Вече беше порозовял и до края на седмицата се надяваше да хване приятен загар. В „Ню Йорк Таймс“ пишеше, че котировките на златото продължавали да се покачват, а германската марка и швейцарският франк запазвали курса си, докато американският долар се обезценявал спрямо всички останали валути без лирата стерлинга, курсът на която беше 2,42 щатски долара. Според Харви по-реален бе курсът 1,80 долара за една лира стерлинга и колкото по-скоро той бъдеше достигнат, толкова по-добре.

„Нищо ново“ — тъкмо си помисли той, когато френският телефон издрънча оглушително. Харви и досега не можеше да свикне със звъненето на телефоните в чужбина. Стюардът изскочи като тапа на палубата и донесе апарата.

— Здравсти, Лойд. Не знаех, че си в Монте Карло... дай да се срещнем... Довечера в осем ли?... Аз също... Дори вече съм хванал тен. Сигурно остарявам... Какво?... Чудесно, ще се видим.

Харви затвори и каза на стюарда да му донесе голямо уиски с лед, след което отново се отпусна и щастлив, се потопи в лошите финансови новини от сутринта.

— Това според мен е очевидното решение — каза Стивън.
Всички кимнаха.

— Жан-Пиер ще се откаже от бакарата и ще си запази място до Харви Меткаф на масата за блекджек в Американския салон, а после ще чака той да смени игрите. Знаем на кои точно места играе и в съответствие с това ще променяме плана.

Жан-Пиер набра телефонния номер на Казиното и потърси Пиер Каталано.

— Reservez-moi la deuxieme place a la table 2 pour le vingt-et-un ce soir et demain soir, s'il vous plait.^[7]

— Je pense que cette place est deja reservee, monsieur. Un instant, s'il vous plait, je vais verifier.^[8]

— Peut-etre que 100 francs la rendra libre^[9] — подметна Жан-Пиер.

— Mais certainement, monsieur. Presentez-vous a moi dcs votre arrivee et le necessaire sera fait.^[10]

— Mersi^[11] — каза Жан-Пиер и затвори. — Всичко е наред.

Беше плувнал в пот, макар че, ако с този телефонен разговор не си беше осигурил запазеното място, по челото му нямаше да избие и капчица. Всички се прибраха по стаите.

Когато часовникът на градския площад отброи полунощ, Робин чакаше притихнал в стая 217, Джеймс стоеше в гаража на болницата и си тананикаше „Оправям се и без теб“, Стивън се намираше в Американския салон на Казиното и въртеше в ръце поредната чаша с доматен сок, а Жан-Пиер седеше на място номер две на втора маса и играеше блекджек. И Стивън, и Жан-Пиер видяха как Харви влиза — бърбеше си с някакъв мъж в просташко карирано сако, каквото само един тексасец ще облече извън задния си двор. Харви седна заедно с приятеля си на масата за бакара. Жан-Пиер побърза да се отдръпне при бара.

— Край, отказвам се.

— Не, не се отказваш — изшушука му Стивън. — Хайде, прибираме се в хотела.

След като се събраха в стая 217, всички бяха оклюмали, но се съгласиха, че Стивън е постъпил правилно. Не можеха да излагат на

опасност цялото начинание — ами ако приятелят на Харви ги запомнеше?

— Първата акция мина по вода, вече ми се струва прекалено успешна, за да е истина — каза Робин.

— Я не се изхвърляй! — скастри го Стивън. — И тогава имаше две фалшиви тревоги и се наложи в последния момент да променяме всичко. Нима очакваш онзи тарикат да ни поднесе на тепсия парите си? Горе главата! Какво сте се умърлушили? Вървете да се наспите.

Разотидоха се по стаите, но сън не ги ловеше. Напрежението започваше да си казва думата.

— Хайде да си ходим, Лойд. Вечерта си я биваше.

— За теб да, но не и за мен. Ти сякаш си роден да побеждаваш.

Харви потупа разпалено рамото под карираното сако. Ако имаше нещо, от което да му ставаше по-приятно, отколкото от собствения му успех, то това бе провалът на другите.

— Защо, Лойд, не дойдеш да пренощуваш на моята яхта?

— Не, благодаря. Трябва да се връщам в Ница. Утре по обяд имам среща в Париж, Франция. Хайде, доскоро, Харви, и умната! — Той сръга весело приятеля си в ребрата. — Ей, голяма работа си, ще знаеш!

— Лека нощ, Лойд! — пожела му някак сковано Харви.

На другата вечер Жан-Пиер отиде в Казиното чак в единайсет. Харви Меткаф вече седеше на масата за бакара, но без Лойд. Стивън стоеше свъсен като буреносен облак на бара, Жан-Пиер го погледна гузно и седна на масата за блекджек. Изигра няколко ръце колкото да посвикне, като се постара да не губи много и да не привлича вниманието със скромните си залози. Най-неочаквано Харви стана от масата за бакара и влезе бавно в Американския салон — докато минаваше покрай рулетката, я погледна, но по-скоро от любопитство, а не защото смяташе да залага. Мразеше чистия хазарт и смяташе, че за игрите на бакара и блекджек се иска и умение. Отправи се към втора маса, към стола, отбелязан с номер три, който се падаше отляво на Жан-Пиер — той усети как сърцето му бие като обезумяло, пулсът му

сигурно беше скочил на сто и двайсет. Стивън излезе за малко от Казиното, за да предупреди Джеймс и Робин, че Харви се е преместил на масата за блекджек и вече седи до Жан-Пиер. После се върна при бара и отново зачака.

На масата за блекджек седяха седмина души: окичена с диаманти застаряваща жена, която май беше тук колкото да убива времето, докато мъжът ѝ залага на рулетката или може би играе бакара. До нея, на второто място, беше Жан-Пиер. Отляво на него се падаше Харви. На четвъртото място се беше разположил отнесен младеж, който изглеждаше отегчен от целия свят, какъвто вид имат всички, харчещи пари, които не са изкарвали с пот на челото. На петото място седеше омотан в чаршаф арабин с чалма, на шестото — доста привлекателна актриса, очевидно дошла да се поразтуши, както подозираше Жан-Пиер, с арабина до нея. На седмото пък, изопнал гръб, седеше издокаран в смокинг възрастен французин с вид на благородник.

— Двойно кафе без сметана — подвикна Харви на снажния сервитьор в добре скроено кафяво сако.

По заведенията в Монте Карло не е разрешено да се продават концентрати, няма да видите и сервитьорки. За разлика от Лас Вегас Казиното залага на печалбите от хазарта, а не от пиене или жени. На младини Харви бе отскачал често до Лас Вегас и се беше забавлявал до припадък, но колкото повече остаряваше, толкова повече ценеше изтънчеността на французите. Сега вече предпочиташе тежката обстановка и достолепие на Казиното в Монте Карло. Макар че на трета маса само той, Жан-Пиер и французинът с вид на аристократ бяха в смокинги, управата на Казиното намираше начин да отпрати всички, които не са облечени както подобава.

След миг донесоха на Харви горещото кафе в голяма позлатена чаша, над която се виеше пара. Жан-Пиер го погледна притеснен, а Харви сложи на масата до чипа за три франка на галериста своите сто франка: най-малкият и най-големият разрешен залог. Крупиято, младеж, който надали имаше и трийсет години и се гордееше, че за час може да раздаде сто ръце, извади чевръсто от поставката картите. На Жан-Пиер се падна поп, на Харви — четворка, на младежа отляво — петица, а на крупиято — шестица. Втората карта на Жан-Пиер беше седмица. Той не си взе трета. Харви изтегли десетка и също се въздържа да тегли. Младежът отляво на американеца също изтегли

десетка и помоли крупиецо за още една карта. Падна му се осмица и той изгоря.

Харви ненавиждаше дилетантите, независимо къде ги срещаше. И малките деца знаеха, че не бива да теглиш повече карти, ако картата, обърната от крупиецо, е тройка, четворка, петица или шестица. Той се свъси. Крупиецо изтегли десетка и шестица. Победители бяха Харви и Жан-Пиер. Галеристът не прояви интерес към съдбата на другите участници в играта.

При следващото раздаване нямаше как някой да победи. Жан-Пиер се задоволи с осемнайсет точки — две деветки, а крупиецо държеше асо. Харви също имаше осемнайсет — осмица и джокер, а младежът отляво на него пак се обърка и загуби. Банката изтегли дама — блекджек, и прибра залозите.

При следващото раздаване на Жан-Пиер се падна тройка, на Харви — седмица, а на младежа — десетка. Крупиецо изтегли седмица, Жан-Пиер — осмица, и удвои залога на шест франка, след което изтегли десетка — дваисет и едно! Дори не трепна. Знаеше, че играе добре, но не бива да привлича вниманието към себе си — нека Харви си мисли, че е изпечен комарджия. Американецът обаче не го и забелязваше — беше погълнат от младежа вляво, който явно бе решил при всяко раздаване да прави подарък на Казиното. Крупиецо продължи да раздава картите — на Харви му се падна десетка, на младежа осмица, така те нямаха друг избор, освен да изчакат. На раздаващия пък му се падна десетка — така той събираше общо седемнайсет точки. Остави залога на Харви върху масата и плати на Жан-Пиер и на младежа. Управата, изглежда, нямаше нищо против от време на време да плаща на хлапака колкото да го държи цяла нощ в Казиното.

В поставката не бяха останали карти. Крупиецо размеси много театрално четирите тестета и подкани Харви да цепи, преди да ги сложи в поставката. Започнаха нова игра: десетка за Жан-Пиер, петица за Харви, шестица за младежа и четворка за крупиецо. Жан-Пиер изтегли осмица. Играта му спореше. Харви изтегли десетка и реши да се задоволи с нея — беше събрал петнайсет точки. Младежът изтегли десетка и поиска още една карта. Харви направо не повярва на очите си и подсвирна между раздалечените си предни зъби. Така си и знаеше — следващата карта беше поп. Младежът отново се беше издънил.

Крупиеото изтегли джокер, после и осмица, с която набра дваайсет и две точки, но младежът явно не бе от най-схватливите. Кога ли щеше да разбере, че в колода от петдесет и две карти най-малко шестнайсет се броят за десетка?

Жан-Пиер се възползва от разсейването на Харви — само това и беше чакал. Бръкна в джоба си и извади хапчето простигимин, което Робин му беше дал. Кихна и с добре заучено движение извади с дясната ръка от външния си джоб носна кърпа. В същото време пусна бързо и неусетно хапчето в кафето на Харви. Робин му беше обяснил, че лекарството ще подейства най-малко след около час. В началото на Харви само щяло да му призлее, после обаче щяла да го присвие непоносима болка и накрая той щял да се мъчи като грешен дявол и да припадне.

Жан-Пиер се извърна към бара, стисна три пъти дясната си длан в юмрук и я пхна в джоба си. Стивън си тръгна на мига и от стълбите пред Казиното предупреди Робин и Джеймс, че хапчето простигимин вече е в чашата на Меткаф. Сега беше ред на Робин да действа под пара. Най-напред той звънна в болницата и помоли дежурната сестра да подготвят операционната. След това се обади и на агенцията и заръча медицинската сестра, която е наел, да го чака точно след час и половина пред регистратурата в болницата. После зачака притеснен да го потърсят отново от Казиното.

Стивън се върна на бара. Харви вече не се чувстваше добре, но не му се и тръгваше. Болката се засилваше, ала той бе толкова алчен, че си наложи да продължи да играе. Изпи кафето и си поръча още едно с надеждата да се поободри. То обаче не му помогна и на него съвсем му призля. Асото и попът, последвани от седмица, четворка и десетка, а после от две дами го задържаха на масата. Жан-Пиер си наложи да не си гледа часовника. Крупиеото му даде седмица, на Харви — второ асо, а на младежа — двойка. Изведнъж, почти след час Харви не издържа на болката. Помъчи се да стане и да си тръгне.

— Le jeu a commence, monsieur^[12] — оповести крупиеото.

— Разкарай ми се от главата — тросна се Харви и хванат за корема, се свлече на земята.

Жан-Пиер не се и помръдна, докато крупиеатата и клиентите се суетяха безпомощно около американеца. Стивън успя да се промъкне през обръча от хора, струпали се около него.

— Отдръпнете се, ако обичате. Аз съм лекар.

Множеството бързо отстъпи назад, успокоено, че се е намерил специалист.

— Какво ми е, докторе? — простена Харви, който имаше чувството, че ще настъпи краят на света.

— Още не знам — отвърна Стивън.

Робин го бе предупредил, че най-много след десет минути Харви сигурно ще изпадне в безсъзнание, затова, без да губи и миг, разхлаби вратовръзката му и му премери пулса. После му разкопча и ризата и се зае да опипва коремната област.

— Стомахът боли ли ви?

— Да — изпъшка Харви.

— Внезапно ли ви проряза?

— Да.

— А сега се опитайте да ми опишете болката. Каква е, пареща, режеща, пронизваща?

— Пронизваща.

— Къде ви боли най-силно?

Харви се пипна отдясно на стомаха. Стивън понатисна лекичко края на деветото ребро, при което американецът ревна от болка.

— А, да, това определено е симптомът на Мърфи. Вероятно имате остро възпаление на жлъчния мехур. Опасявам се, че може би имате и камъни в жлъчката. — Продължи да опипва лекичко увисналия корем на Харви. — Доколкото мога да преценя, жлъчката ви е изхвърлила камък, който е тръгнал по канала към тънкото черво. Боли ви, понеже каналът се свива и отпуска. Неприятно ми е да ви го казвам, но както личи, се налага жлъчката и камъкът да бъдат отстранени незабавно. Дано в болницата има хирург, който да ви оперира по спешност.

Жан-Пиер само това и чакаше — веднага се намеси:

— В моя хотел е отседнал доктор Уайли Баркър.

— Уайли Баркър ли? Американският хирург?

— Да, да, същият — потвърди Жан-Пиер. — Личният лекар на Никсън.

— Божичко, какъв късмет! Едва ли можем да открием по-добър лекар, той обаче вероятно ще иска баснословен хонорар.

— Няма значение, колкото каже, толкова ще му платя — проплака Харви.

— Сметката може да излезе 50 000 долара.

— Чудо голямо, ще му броя и 100 000! — изкрещя Харви.

Беше готов да се раздели и с цялото си състояние.

— Добре тогава — рече Стивън. — Повикайте линейка, господине — обърна се той към Жан-Пиер, — после се свържете с доктор Баркър и го попитайте дали може да отиде незабавно в болницата. Кажете му, че е спешно. Господинът се нуждае от квалифициран хирург.

— Точно така, от най-квалифицирания — пророни Харви и изгуби съзнание.

Жан-Пиер излезе от Казиното и каза в радиостанцията:

— Внимание! Внимание! Начало на операцията!

Робин изскочи от хотел „Париж“ и спря такси. Беше готов да даде и 100 000 долара, само и само да си смени мястото с шофьора, но автомобилът вече се движеше неумолимо към болницата. Беше късно да се връщат.

Джеймс се метна на линейката, превключи на първа скорост и отпраши с надута сирена към Казиното. Имаше по-голям късмет от Робин. Трябваше да мисли за толкова много неща, че нямаше за кога да умува върху последиците от онова, което върши.

След единайсет минути и четирийсет и една секунди вече беше пред Казиното. Облечен в дългата бяла престилка, изхвърча като хала от линейката, отвори задната врата, грабна носилката и се втурна нагоре по стълбите към входа, където го чакаше Жан-Пиер. Без да казва и дума, той го поведе забързано през Американския салон, където Стивън се беше надвесил над Харви. Джеймс остави носилката на пода. Тримата трябваше да се понапънат доста, докато преместят сто и двата килограма на Харви върху брезента. Стивън и Джеймс грабнаха носилката и следвани по петите от Жан-Пиер, се отправиха към линейката.

— Къде носите шефа ми? — попита някой.

Тримата се сепнаха и се обърнаха. Пред белия ролс-ройс стоеше шофьорът на Харви Меткаф. Жан-Пиер се двоуми само миг и взе нещата в свои ръце.

— Господин Меткаф припадна, трябва да го откараме в болницата за спешна операция. А вие се връщайте незабавно на яхтата и кажете на персонала да подготви каютата и да чака нареждания.

Шофьорът изкозирува и се втурна към ролс-ройса. Джеймс се метна зад волана, а Стивън и Жан-Пиер се качиха отзад в линейката, при Харви.

— Готово! Справи се блестящо, Жан-Пиер. Нямам думи — призна Стивън.

— Е, не съм направил кой знае какво — взе да скромничи галеристът, лицето му беше плувнало в пот.

Линейката се стрелна напред като попарен котарак. Стивън и Жан-Пиер съблякоха смокингите и ги замениха с дългите бели престилки, оставени върху седалката, Стивън си сложи на врата и слушалката.

— Прилича ми на мъртъв — отбеляза Жан-Пиер.

— Робин твърди, че е жив — напомни Стивън.

— Как може да твърди, като е на километри оттук?

— Не знам. Но нямаме друг избор, освен да му вярваме.

Джеймс спря рязко, със свистящи гуми пред входа на болницата. Стивън и Жан-Пиер забързаха с пациента към операционната зала. Джеймс върна линейката в гаража и без да губи и миг, отиде при другите в операционната.

Вече по хирургическа престилка, Робин ги посрещна още на вратата и докато останалите привързваха Харви Меткаф към операционната маса в тясната стаичка пред операционната, за пръв път се обади.

— Преоблечете се! А ти, Жан-Пиер се измий, както ти обясних.

Тримата се преоблякоха, а Жан-Пиер отиде веднага да се измие: дълго и старателно, както му беше показвал Робин, в чийто следоперационен план не влизаше пациентът да получи сепсис. Накрая Жан-Пиер се върна при останалите, готов за действие.

— А сега се отпусни. Правила сме го цели девет пъти. Просто си представи, че сме в болница „Сейнт Томас“.

Стивън застана зад наркозния апарат. Цял месец се беше обучавал за анестезиолог — докато бяха тренирали в „Сейнт Томас“, на два пъти бе прекалявал с упойката и Жан-Пиер и Джеймс бяха

губили съзнание. Сега му беше паднал случай да упражни върху Харви Меткаф новопридобитата си власт.

Робин извади от найлоновата опаковка спринцовка и би на Харви в ръката двеста и петдесет милиграма тиопентон. Пациентът потъна в непробуден сън. Жан-Пиер и Джеймс го съблякоха с бързи, сигурни движения и го покриха с чаршаф. Стивън сложи върху носа му маската на наркозния апарат. Двата брояча отзад на апарата показваха пет литра азотен окис и три литра кислород.

— Премери му пулса — нареди Робин.

Стивън допря пръст под ухото на Харви. Пулсът му беше седемдесет.

— Вкарайте го в операционната — каза Робин.

Джеймс затика количката в съседното помещение и я сложи точно под лампите. Стивън дотътри и наркозния апарат.

Студено стерилната операционна зала беше без прозорци, стените от пода до тавана бяха покрити с лъскави бели плочки. Помещението бе снабдено с всичко необходимо. Жан-Пиер беше покрил Харви със стерилен зелен чаршаф, виждаха се само главата и лявата му ръка. Медицинската сестра беше докарала количката със стерилни инструменти, превързочни материали и кърпи, и тя покрита със стерилен чаршаф. Робин окачи на стойката в горния край на масата системата с физиологичен разтвор и приключи подготовката за операцията, като прикрепил тръбичката към лявата ръка на Харви. Стивън също седеше в горния край и държеше маската на наркозния апарат върху устата и носа на пациента. Беше включена само една от трите мощни лампи над операционната маса и тя хвърляше ярка светлина единствено върху издутия корем на Харви под чаршафа.

Четири чифта очи се вторачиха в жертвата. Робин уточни:

— Ще ви давам напътствията, които получавахте и по време на репетициите, затова се съсредоточете. Първо ще промия кожата на корема с йод.

Беше приготвил всички инструменти отстрани на масата, при краката на Харви. Джеймс вдигна чаршафа и го сгъна при нозете на пациента, сетне махна внимателно и кърпата, с която бяха покрити инструментите върху количката, и сипа в едно от легенчетата йод. Взе с щипците памуче и го топна в йода. С бързо движение нагоре-надолу проми около десетина квадратни сантиметра от кожата по увисналия

корем на Харви, после хвърли памучето, взе ново и повтори всичко отначало. След това подпъкна под брадичката на Харви стерилна кърпа и покри гърдите му, друга кърпа сложи върху хълбока и бедрата му. Разстла третата и четвъртата отляво и отдясно на пациента и така накрая се виждаха само четири-пет сантиметра от приличния на превтасало тесто корем. Робин прихвана с щипци кърпите по ъглите — да не се нагънат. Беше готов.

— Скалпел.

Жан-Пиер пъкна онова, което би нарекъл нож, в протегнатата ръка на Робин, все едно предаваше щафета. Джеймс погледна възхитен Жан-Пиер през масата, а Стивън бе насочил цялото си внимание към дишането на Харви. Робин се колеба само миг, сетне направи десетсантиметров разрез и проникна със скалпела на три сантиметра в тлъстините под кожата. Рядко беше виждал по-голям корем — разрезът вече бе дълбок към осем сантиметра, а отдолу нямаше и едно-едничко мускулче. Отвсякъде рухна кръв, която Робин спря с диатермия. Веднага щом приключи с разреза, се зае да шиє раната на пациента — направи с катгута към десет шева.

— До седмица конците ще се разтворят — обясни той.

След това покри кожата с обикновена хирургическа коприна. Почисти раната и отми петната кръв. Накрая залепи върху творението си лепенка за отворени рани.

Джеймс махна превръзките и стерилните кърпи и ги пусна в коша, а Робин и Жан-Пиер облякоха на Меткаф болничен халат и прибраха старателно дрехите му в сиви найлонови торби.

— Започва да идва на себе си — съобщи Стивън.

Робин взе втора спринцовка и би на пациента десет милиграма диазепам.

— С това ще спи най-малко половин час — поясни той, — при всички положения още три часа ще е доста замаян и няма да помни нищо. Джеймс, върви да докараш линейката пред главния вход.

Джеймс излезе от операционната зала и се преоблече в своите си дрехи, нещо, което след дългите тренировки вече правеше само за деветдесет секунди. След това се скри в гаража.

— Преоблечете се и вие и пренесете много внимателно Харви в линейката. Ти, Жан-Пиер, чакай заедно с него отзад. А ти, Стивън, изпълни следващата точка от плана.

Без да губят и миг, Стивън и Жан-Пиер отново надянаха дългите бели престилки и изтикаха полека с количката замаяния Харви Меткаф, после го качиха на линейката. Стивън изтича при уличния телефон отстрани на входа за болницата, извади от портфейла си листче хартия и набра някакъв номер.

— Ало? „Нис матен“ ли е? Казвам се Тери Робардс, журналист в „Ню Йорк Таймс“. Тук съм на почивка, но имам за вас нещо доста любопитно...

Робин се върна в операционната и затика количката с инструментите, които беше използвал, в помещението за стерилизация, където на сутринта персоналът на болницата щеше да се заеме с тях. Взе найлоновия плик с дрехите на Харви, после отиде в съблекалнята, смъкна хирургическата престилка, маска и шапка и си облече цивилните дрехи. Намери сестрата от операционното отделение и я озари с чаровна усмивка.

— Приключихме, ma soeur^[13]. Оставих инструментите при стерилизатора. Много ви моля, благодарете още веднъж от мое име на господин Бартиз.

— Oui, monsieur. Notre plaisir. Je suis heureuse d'être a meme de vous aider. Votre infirmiere de l'Auxiliaire medical e est arrivee.^[14]

След броени минути Робин отиде заедно със сестрата от агенцията при линейката. Помогна ѝ да се качи отзад.

— Карай много бавно и внимателно към пристанището.

Джеймс кимна и запъпли като костенурка, все едно е на погребение.

— Сестро Фобер!

— Да, доктор Баркър.

Тя бе пъхнала благочестиво ръце под синьото наметало, френският ѝ акцент беше много сладък. Робин си помисли как Харви на драго сърце ще се остави на грижите ѝ.

— Моят пациент претърпя операция за отстраняване на жлъчен камък и се нуждае много от почивка.

При тези думи той извади от джоба си жлъчен камък с размерите на портокал, към който бе прикрепено болнично етикетче с надписа „Харви Меткаф“. Робин всъщност го беше взел от болница „Сейнт Томас“ — камъкът беше изваден от карибец с ръст метър и деветдесет и пет, който караше автобус по линия четиринайсет в Лондон. Стивън

и Жан-Пиер погледнаха невярващо камъка. Медицинската сестра провери пулса и дишането на новия си подопечен.

— Ако бях ваш пациент, сестро Фобер — подметна Жан-Пиер, — щях да се постарая да не оздравея никога.

По пътя към пристанището Робин обясни на медицинската сестра какво да яде оперираният, после обеща на другия ден да наминe към единайсет преди обяд, за да го види. Оставиха Харви да спи дълбоко в голямата каюта — можеха да разчитат на грижите на стюардите и персонала, които обикаляха около него като квачки.

Джеймс се върна с останалите трима в болницата, остави линейката в гаража и предаде на регистратурата ключовете. После четиримата се отправиха всеки по различен път към хотела. Робин пристигна в стая 217 последен, някъде към три и половина след полунощ. Седна като пребит на фотьойла.

— Ще ми отпуснеш ли едно уиски, Стивън?

— Искa ли питане!

— Бре, много си щедър днес! — възкликна Робин и си наля конска доза „Джони Уокър“, след което предаде бутилката на Жан-Пиер.

— Онзи ще се оправи, нали? — поинтересува се Джеймс.

— Какво си седнал да се притесняваш за него! Ще му мине като на кутре. До седмица шевовeте ще се заличат, ще му остане само гадният белег, с който да се хвали пред приятелите. Не е зле да поспя малко. Утре в единайсет сутринта трябва да се явя на преглед при пациента и се опасявам, че срещата с него ще бъде по-тежка, отколкото самата операция. Тази вечер надминахте себе си. Добре че порепетирахме в „Сейнт Томас“. Ако случайно останете без работа и имам нужда от крупие, шофьор и анестезиолог, знам на кого да се обадя.

Другите се разотидоха, а Робин се свлече омаломощен на леглото. Потъна в непробуден сън и отвори очи малко след осем на другата сутрин — беше спал с дрехите. Не му се беше случвало още от едно време, когато веднъж като стажант след четиринайсетчасов работен ден му се беше наложило да застъпи и нощна смяна. Дълго лежа в горещата вана. Облече си чиста риза и нов костюм, та да е готов за срещата лице в лице с Харви Меткаф. С новопридобития мустак, кръглите очила без рамки и успешната операция от предната вечер се

чувстваше едва ли не като прочутия хирург, в чиято роля се беше вживял.

През следващия един час дойдоха и останалите трима, за да му пожелаят успех — решиха да изчакаят в стая 217, докато се върне. Стивън беше платил сметката в хотела и бе купил билети за полета до Лондон в късния следобед. Робин излезе, но предпочете да не взима асансьора и да използва стълбището. Повървя малко по улицата и чак след като се отдалечи от хотела, спря такси, което да го откара на пристанището.

Не беше трудно да намери „Вестител“. Лъскавата, току-що боядисана трийсетметрова яхта бе закотвена в източния край на пристанището. На мачтата при кърмата се вееше панамски флаг — сигурно за да се спестят данъци. Робин се качи по мостика и беше посрещнат от сестра Фобер.

— Bonjour, docteur Barker!^[15]

— Добро утро, сестро. Как е господин Меткаф?

— Спа спокойно, на сутринта хапна лека закуска и проведе няколко телефонни разговора. Ще го прегледате ли?

— Да.

Робин влезе във великолепната каюта и застана лице в лице с мъжа, срещу когото вече два месеца съзаклятничеше. Той говореше по телефона.

— Да, добре съм, скъпа. Но снощи се измъкнах на косъм. Не се притеснявай, ще прескоча трапа — оповести Харви и затвори. — Доктор Баркър! Току-що разговарях с жена си в Масачузетс и ѝ обясних, че дължа на вас живота си. Там е пет часа сутринта, но въпреки това тя се зарадва много. Доколкото разбрах, веднага сте уредили да ме оперирате, осигурили сте ми линейка и сте ми спасили живота. Поне така пише в „Нис матен“.

Във вестника се мъдреше старата снимка, на която Харви се разхождаше по бермудки из палубата на „Вестител“ и която Робин познаваше от папката с документите. Заглавието на дописката гласеше: „Millionaire s'évanouit au Casino“^[16], а подзаглавието: „La vie d'un millionaire americain a ete sauvee par une operation urgente dramatique!“^[17]. Стивън щеше да остане доволен.

— Я ми кажете, докторе, наистина ли животът ми е бил в опасност? — попита благоговейно Харви.

— Ами бяхте доста зле, а и последиците можеха да са тежки, ако не бяхме махнали от жлъчката ви ето това!

Робин извади най-тържествено от джоба си камъка с надписа.

Харви го зяпна невярващо.

— Майко мила! Наистина ли съм се разхождал с това вътре в корема? Бре, бре, бре! Просто не знам как да ви благодаря. Ако някога имате нужда от нещо, на всяка цена ми се обадете, чухте ли, докторе. — Той предложи на Робин грозде. — Нали ще ме вдигнете на крака? Според мен медицинската сестра не си дава сметка колко тежко е състоянието ми.

Робин се опита да измисли нещо.

— Опасявам се, че нямам тази възможност, господин Меткаф. Днес почивката ми свършва и трябва да се прибера в Калифорния. Нищо, което да не търпи отлагане, разбира се: няколко операции, които не са спешни, и доста натоварена програма от лекции. — Той сви презрително рамене. — И да не се прибера, няма да настъпи краят на света, но съм свикнал с този начин на живот.

Харви изправи гръб и се хвана внимателно за корема.

— Вижте какво, доктор Баркър. Чудо голямо, че студентите ще пропуснат някоя и друга лекция. Аз съм болен човек и имам нужда от вас, докато оздравея напълно. Ще ви платя подобаващо, не се притеснявайте. Когато става дума за здравето ми, не се скъпя. Нещо повече дори, готов съм да ви дам парите в брой, стига да ви убедя да останете. Последното, което искам да научава Чичо Сам, е точно колко изкарвам — предпочитам да се разплащам в брой.

Робин се прокашля тихичко — не знаеше как точно лекарите в Щатите отварят дума пред пациентите си за такъв парлив въпрос като парите.

— Не че ще се разоря, ако остана, но ще ви струва скъпичко. Някъде към 80 000 щатски долара — каза той и си пое дълбоко въздух.

Харви дори не трепна.

— Ама разбира се. Няма по-добър от вас. Това не са много пари, особено когато става въпрос за живота ми.

— Добре тогава. Ще се върна в хотела и ще се помъча да си уредя нещата така, че да остана.

Робин излезе от каютата и белият ролс-ройс го откара до хотела. Докато разказваше в стая 217 какво е станало, всички го гледаха

смаяни.

— За бога, Стивън, тоя го тресе хипохондрията. Иска да остана тук, докато оздравее. Това не влизаше в плановете ни.

Стивън прие нещата спокойно.

— Ами остани тогава. Какво толкова, продължавай все в тоя дух, а онзи ще си плати. Хайде, звъни и му кажи, че всеки божи ден в единайсет преди обед ще го държиш за ръчичка. А ние ще се приберем без теб. Само внимавай, не надувай много сметката за хотела.

Робин набра телефонния номер...

В стая 217 на хотел „Париж“ младите мъже си направиха тържествен обяд, като се изръсиха за още една бутилка от най-скъпото отлежало шампанско, после взеха такси, отидоха с него на летището в Ница и хванаха самолета в четири и десет за лондонското летище „Хийтроу“. И този път не седнаха заедно. В съзнанието на Стивън се беше врязало едно изречение от разговора на Робин с Харви Меткаф: „Ако някога имате нужда от нещо, на всяка цена да ми се обадите, чухте ли“.

Веднъж на ден Робин ходеше да преглежда пациента — идваше да го взима белият ролс-ройс с оцветени в бяло джанти и шофьор, облечен от глава до пети в бяло. Само Харви бе способен на такива простацини. На третия ден сестра Фобер помоли Робин да поговорят насаме.

— Пациентът — подхвана тя жално-жално — ми посяга, докато му сменям превръзките.

Робин позволи на доктор Уайли Баркър волността да се отклони от чисто професионалния разговор.

— Не бих казал, че не му влизам в положението. Но вие, сестро, проявете твърдост. Сигурен съм, че не ви се случва за пръв път.

— Naturellement^[18], но за пръв път виждам такова чудо — да ми посяга пациент, който само преди три дни е претърпял операция. Явно има много здрав организъм.

— Знаете ли какво, я за ден-два му сложете катетър. Това ще го усмири. — Младата францужойка се усмихна. — Сигурно си е доста

скучно да стоите по цял ден тук — допълни Робин. — Защо довечера, след като господин Меткаф си легне, не дойдете да вечеряме заедно.

— С удоволствие, docteur^[19]. Къде ще се срещнем?

— Стая 217, хотел „Париж“ — отвърна Робин, без дори да поруменее. — Да речем, в девет.

— Ще чакам с нетърпение да ви видя, docteur.

— Още малко шабли, Анжелин?

— Не, благодаря, Уайли. Наистина паметна вечер. Но ми се струва, че още не си получил всичко, каквото желаш.

Тя се изправи, запали две цигари и пхна едната в устата му. Сетне се отдалечи кръшно, при което дългата ѝ пола се полюшна. Не носеше сутиен под розовата блуза. Издиша тютюневия дим и погледна Робин.

Той се сети за доктор Баркър, който, без да подозира нищо, обикаля из Австралия, за жена си и децата в Нюбъри, за другите трима от четворката в Лондон. Реши да не мисли сега за тях.

— Ще се оплачеш ли на господин Меткаф, ако и аз ти посегна?

— С теб, Уайли, е различно — усмихна се французойката.

Харви се възстанови бързо и на шестия ден, докато Робин му махаше внимателно шевовите, не млъкна — говореше като курдисан.

— Зараснало е много добре, господин Меткаф. Ако не се пресилвате, до средата на другата седмица ще се чувствате както обичайно.

— Това да се чува. Налага се да замина веднага за Англия — започват надбягванията на „Аскот“. Тази година фаворитка е моята кобилка Розали. Не искате ли и вие да дойдете като мой гост? Ами ако ми стане нещо?

Робин потисна усмивката.

— Не се притеснявайте. Възстановявате се чудесно. Жалко, но не мога да остана и да погледам на „Аскот“ вашата Розали.

— И аз съжалявам, докторе. Още веднъж хиляди благодарности! Никога досега не съм срещал по-добър хирург.

„И надали ще срещнеш скоро“, помисли Робин — беше му дошло до гуша да се прави с акцента си на американец. Сбогува се с облекчение с Харви и със съжаление — с Анжелин, и след като се върна в хотела, прати по шофьора калиграфски написана сметка:

Д-р Уайли Франклин Баркър изказва своите най-добри чувства на г-н Харви Меткаф и му съобщава, че за операцията и следоперативните прегледи дължи 80 000 щ. долара.

След час шофьорът на ролс-ройса отново беше в хотела — да донесе 80 000 долара в брой. Робин се завърна победоносно с тях в Лондон.

Два на нула за тях. Бяха успели и с втория план. Оставаше им да осъществят още два.

---

[1] Добър вечер, доктор Баркър. Господин Бартиз е на вашите услуги. Посещението ви е голяма чест за нашата скромна болница (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Доктор Баркър (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Драги ми докторе (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Да живее Франция (фр.). — Б.пр. ↑

[6] По дяволите (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Запазете ми, ако обичате, за девет вечерта днес и утре второ място на втора маса (фр.). — Б.пр. ↑

[8] Струва ми се, господине, че мястото вече е запазено. Един момент, ако обичате. Ще проверя (фр.). — Б.пр. ↑

[9] Дали със сто франка няма да се освободи? (фр.). — Б.пр. ↑

[10] Разбира се, господине. Щом пристигнете, елате при мен и ще го уредим (фр.). — Б.пр. ↑

[11] Благодаря (фр.). — Б.пр. ↑

[12] Играта започна, господине (фр.). — Б.пр. ↑

[13] Сестро (фр.). — Б.пр. ↑

[14] Да, господине. За нас беше удоволствие. Радвам се, че ви бях полезна. Сестрата, която сте наели от Медицинския център, вече е тук (фр.). — Б.пр. ↑

[15] Добър ден, доктор Баркър (фр.). — Б.пр. ↑

[16] Милионер припада в Казиното (фр.). — Б.пр. ↑

[17] Животът на американски милионер беше спасен с драматична спешна операция (фр.). — Б.пр. ↑

[18] Естествено (фр.). — Б.пр. ↑

[19] Докторе (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

На другия ден — петък, Стивън седна на кушетката за прегледи в лекарския кабинет на Робин на Харли стрийт и се обърна към малкото си войнство:

— Благодарение на това, че Робин запази самообладание, операцията в Монте Карло се увенча с пълен успех. Но разходите ни са доста високи. Сметките за хотела и за болницата възлизат на цели 11 351 щатски долара, а получихме 80 000 долара. Като теглим чертата, сме си върнали 527 560 долара, а разходите дотук са 22 530 долара, което ще рече, че господин Меткаф ни дължи още 494 970 долара. Съгласни ли сте с цифрите?

Всички зашушукаха одобрително. Вярваха безусловно в сметките на Стивън, макар че и на него, както на всички математици, му беше скучно и неприятно да борава с цифри.

— Я кажи, Робин, как стана така, че в сряда си вечерял за цели 73,50 долара? Какво толкова си ял, черен хайвер с шампанско ли?

— Е, поизхвърлих се — призна си Робин. — Но мисля, че съм си го заслужил.

— Залагам повече, отколкото в Монте Карло, че знам кой ти е правил компания на вечеря, обзалагам се и че същото лице е споделило не само трапезата ти — подметна Жан-Пиер и извади от джоба си портфейла.

— Заповядай, Стивън — 219 франка, печалбата ми от сряда в Казиното. Ако ме бяхте оставили да си доиграя играта, сигурно нямаше да опрем до тоя касапин — Робин. Сам щях да върна цялата сума. Според мен най-малкото, което заслужавам, е телефонът на медицинска сестра Фобер.

Стивън изобщо не обърна внимание на подмятанията му.

— Браво на теб, Жан-Пиер — похвали го той, — ще приспаднем сумата от разходите. При днешния курс твоите 219 франка правят... — Той замълча и засмята на сметачната машинка. — Значи правят 46,76 щатски долара. Така разходите падат на 22 483,24 долара. А сега да си

дойдем на думата. Планът ми за хиподрума „Аскот“ е съвсем прост. Джеймс е уредил две значки за трибуната за членове на Клуба, които ни струват десет долара. Знаем, че и Харви Меткаф притежава такава значка, както и останалите собственици на състезателни коне, така че, ако и този път изчислим много точно всичко и не объркаме нещо, онова приятелче отново ще се хване в капана ни. Джеймс ще държи под око Меткаф и от появата му на хиподрума до мига, когато си тръгне, ще ни съобщава за придвижването му. Жан-Пиер ще дебне при входа на трибуната за членове и ще го последва, щом той влезе. В един на обяд Робин ще пусне от летище „Хийтроу“ телеграмата, така че Харви да я получи, докато обядва в ложата си. Това е лесната част от плана. Но ако успеем да прилъжем Харви да дойде в Оксфорд, ще стане по-напечено и ще се наложи да си отваряме очите на четири. Признавам си най-чистосърдечно, предпочитам всичко на хиподрума да мине по вода. — Стивън грейна в усмивка. — Така ще разполагаме с повече време, за да преговорим още веднъж плана за Оксфорд. Някакви въпроси?

— Значи не ти трябваме за осъществяването на първата част от плана за Оксфорд, така ли? И ще се включим чак на втория етап? — попита Робин и пак се взря в бележките на Стивън.

— Точно така — потвърди математикът. — За първата част ще се справя и сам. Всъщност дори предпочитам да останете в Лондон, за да не усложняваме излишно нещата. След това най-важно е да измислим четвърти план, ако Джеймс не предложи нещо. Това вече ме притеснява — продължи Стивън, — защото, прибере ли се Харви в Щатите, ще трябва да се борим с тоя негодник на негова територия. Дотук ние избирахме мястото. Джеймс може и да е най-добрият актьор сред нас, но в Бостън ще привлича от сто километра вниманието. Както би се изразил Харви, „там вече е друга опера“.

Джеймс въздъхна тежко и се зае да разглежда аксминстърския килим^[1].

— Клетият Джеймс! Не се притеснявай толкова де, в Монте Карло караше линейката като истински автомобилен състезател — започна да го утешава Робин.

— Дали да не се научиш да караш и самолет? Така ще можем да отвлечем онзи тарикат — предложи Жан-Пиер.

Госпожица Мийкъл не одобряваше никак смеха, разнасящ се откъм кабинета на доктор Оукли, и остана доволна, когато странното трио си тръгна. След като най-послед затвори вратата зад Джеймс, сестрата се върна в кабинета на Робин.

— Сега ще приемате ли пациенти, доктор Оукли?

— Да, щом толкова се налага, госпожице Мийкъл.

Жената се нацупи. Какво ли го прихващаше доктора? Явно тия типове, с които дружеше напоследък, му влияеха зле. Оукли беше станал непредсказуем, изобщо не можеше да се разчита на него.

— Госпожо Уентуърт-Брустър, доктор Оукли ви очаква. Докато сте на преглед, аз ще ви приготвя хапчетата за пътуването в Италия.

Стивън се върна за няколко дни в „Модлин“ — да си почине и да си поеме дъх. Беше се заел с всичко това преди два месеца и двама от четворката се бяха справили далеч над неговите очаквания. Съзнаваше, че трябва да увенчае усилията им с нещо, за което в Оксфорд ще се мълви дълго след като той си замине за Щатите.

Жан-Пиер отново отвори галерията на Бонд стрийт. Ролята му на хиподрума „Аскот“ се свеждаше до едно-едничко изречение и той нямаше да бъде претоварен със задачи, въпреки това репетираше всяка вечер пред огледалото, за да се подготви за участието си във втората част от плана на Стивън.

В събота и неделя Джеймс заведе Ан в Стратфорд на Ейвън. Кралската Шекспирова трупа ги зарадва с блестящо представление на „Много шум за нищо“, а после, докато се разхождаха по брега на Ейвън, Джеймс поиска ръката на Ан. Само лебедите чуха отговора ѝ. Диамантеният пръстен, който Джеймс беше харесал на витрината на „Картие“, докато бе причаквал Харви Меткаф да отиде в галерията на Жан-Пиер, изглеждаше още по-красив върху тънкото пръстче на младата жена. Лордът беше на седмото небе от щастие. Единственото, което го тормозеше, бе, че още не е разработил план, с който да смае всички. Вечерта обсъди още веднъж затруднението си с Ан, взе да

прехвърля разни стари и нови идеи, но пак не му хрумваше нищо, което да си заслужава.

Ан обаче вече бе измислила нещо.

---

[1] Имитация на персийския килим, първоначално произвеждана в английския град Аксминстър. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

В понеделник сутрин откара с колана Ан в Лондон и си облече най-хубавия костюм. Ан трябваше да иде на работа и отклони поканата да го придружи на хиподрума „Аскот“. Освен това се опасяваше, че другите няма да одобрят присъствието ѝ и ще се усъмнят, че Джеймс я е посветил в тайната.

Той не ѝ беше разказал надълго и нашироко какво точно е станало в Монте Карло, Ан обаче знаеше най-подробно какво смятат да правят на „Аскот“ и долавяше, че Джеймс е притеснен. Вечерта щяха да се видят и тогава тя щеше да разбере дали не е станала някоя издънка. Джеймс приличаше на изгубило се дете. Ан можеше да бъде само благодарна, че през повечето време първа цигулка свирят Стивън, Робин и Жан-Пиер, макар че онова, което беше намислила, вероятно щеше да изуми всички.

Стивън стана рано, погледна се в огледалото и се възхити на прошарената си коса. Предния ден срещу доста пари бе постигнал този смайващ резултат във фризьорския салон в „Дебънамс“^[1]. Облече се най-старателно — сложи си единствения приличен сив костюм и синя карирана връзка. Слагаше ги само на тържествени случаи, например за беседата със студентите в Съсекския университет или на приеми в американското посолство. Никой не му беше казвал, че цветовете не си пасват, а костюмът му е демодиран и торбест, с протрити лакти и издути колене — самият Стивън смяташе, че в него е самото въплъщение на елегантността. Отиде от Оксфорд в Аскот с влак, а Жан-Пиер дойде от Лондон с автомобил. В единайсет преди обяд се срещнаха с Джеймс в ресторант „Белвидиър Армс“ на около километър и половина от хиподрума.

Стивън тутакси се обади по телефона на Робин, за да потвърди, че са пристигнали, и го помоли да му прочете телеграмата.

— Страхотно, Робин. А сега върви на „Хийтроу“ и точно в един следобед я пусни.

— Успех, Стивън! Натрий му носа на тоя шарлатанин!

Математикът се върна при останалите и ги успокои, че Робин се справя блестящо.

— Хайде, върви, Джеймс, и ни съобщи веднага щом Харви се появи.

Джеймс си допи бирата „Карлсберг“ и тръгна към хиподрума. За беда едва ли не на всяка крачка се натъкваше на познати, на които не знаеше как да обясни защо не може да се присъедини към тях.

Малко след дванайсет Харви пристигна на паркинга за членове на Клуба — белият му ролс-ройс лъщеше като на реклама за прах за пране „Персил“. Хората, дошли на конните надбягвания, зяпаха автомобила с английско презрение, което американецът погрешно тълкуваше като възхита. Поведе гостите си към своята ложа. С костюма, който му беше ушил наскоро, Бърнард Уедърил бе надминал себе си. Харви беше направо неузнаваем с червения карамфил в бутониерата и шапката, която беше сложил, за да покрие плешивото си теме, и Джеймс сигурно щеше да го изтърве, ако не беше белият ролс-ройс. Последва на безопасно разстояние малката свита на американеца и видя как той и гостите му влизат през врата, на която пишеше „Господин Харви Меткаф и гости“.

— Вече е в ложата — съобщи Джеймс.

— А ти къде си? — попита Жан-Пиер.

— Точно под него, при един букмейкър на име Сам О’Флеърти.

— Я не се изказвай толкова грубо за ирландците, Джеймс — подметна Жан-Пиер. — До няколко минути сме при теб.

Джеймс погледна огромната трибуна за десет хиляди зрители, откъдето хиподрумът се виждаше като на длан. Беше му трудно да се съсредоточи, отново се натъкваше непрекъснато на познати и приятели. Първо срещна граф Халифакс и оная досадница, която миналата пролет толкова неблагоразумно бе склонил да придружава на бала на кралица Шарлота. Как ли се казваше? А, да. Селина Уолъп. Име тъкмо като за нея. Беше облечена с минижуп, излязъл от мода най-малко преди четири години, беше си сложила и капела, каквато пък явно никога нямаше да бъде на мода. Джеймс нахлупи бомбето още по-ниско над очите си, обърна се на другата страна и забъбри със Сам О’Флеърти за надбягвания и коне. О’Флеърти само това и чакаше — колкото му глас държи, оповести какви са последните залози за фаворита сред конете:

— Залозите за Розали вървят шест към четири, кобилката е собственост на един американец — Харви Меткаф, ще я язди Пат Едъри.

Както беше тръгнало, Едъри сигурно щеше да стане най-младият шампион сред жокеите — Харви винаги залагаше на победители.

Стивън и Жан-Пиер дойдоха при Джеймс и букмейкъра, чийто помощник бе застанал на преобърнатата наблизоранжева будка за залози и размахваше ръце като моряк на претърпял корабокрушение кораб.

— Е, на кой кон ще заложите, господа? — обърна се Сам и към тримата.

Джеймс се направи, че не забелязва киселата неодобрителна физиономия на Стивън.

— Залагам пет лири стерлинги на Розали, ако спечели, и още пет — ако загуби — оповести той и връчи на букмейкъра новичка банкнота от десет лири, срещу която получи зелено картонче със сериен номер и печат по средата, на който пишеше „Сам О'Флеърти“.

— Това, предполагам, Джеймс, влиза в плана ти, който все още не си разкрил пред нас — подметна Жан-Пиер. — Лично мен ме интересува колко ще спечелим.

— Девет лири стерлинги и десет пенса след данъчното облагане, ако Розали спечели — изчурулика Сам О'Флеърти, без да вади пурата, която мърдаше нагоре-надолу залепена за устната му.

— Има да залагаш още доста, Джеймс, докато го докараш до един милион долара. Е, ние отиваме на трибуните за членове на Клуба. Съобщи ни веднага щом Харви напусне ложата. Според мен към два без петнайсет ще дойде да огледа конете и ездачите за надбягването в два часа, значи разполагаме с цял час.

Келнерът отвори поредната бутилка отлежало шампанско „Круг“, реколта 1964 година, и започна да го разлива по чашите на гостите в ложата на Харви: трима банкери, двама икономисти, двама корабовладелци и нашумял журналист от лондонското Сити.

Харви предпочиташе да кани хора прочути и влиятелни, които трудно ще му откажат, съблазнени от мисълта, че покрай него все ще уредят някоя сделка или работа. Беше много щастлив, че в този голям

ден е в отбрана компания. Най-важен сред гостите бе сър Хауард Дод, възрастен директор на търговска банка, носеща уж неговото име — всъщност обаче това беше името на прапрадядо му. Сър Хауард беше висок метър и осемдесет и пет и стъпваше напето, изопнат като струна — ще го помислиш по-скоро за човек от Гренадирския гвардейски полк, отколкото за уважаван banker. Единственото общо, което имаше с Харви, беше косата, по-точно липсата на такава и плешивото теме. Придружаваше го младичкият му заместник — Джейми Кларк. Току-що беше навършил трийсет, бе изключително умен и беше дошъл колкото да се увери, че шефът му няма да забърка банката в нещо, за което после ще съжалява. Не че младият banker не се възхищаваше тайничко на Харви, но все пак предпочиташе банката му да си няма вземане-даване с такива клиенти. Въпреки това на драго сърце бе приел да прекара деня на конните надбягвания.

Двамата икономисти: господин Колин Емсън и доктор Майкъл Хоган от Хъдсъновия институт, бяха дошли да разкажат на Харви за плачевното състояние, в което е изпаднала британската икономика. Едва ли двама души можеха да бъдат по-различни. Емсън се беше издигнал в живота със собствени сили, петнайсетгодишен бе зарязал училище и се беше самообразовал. Използвайки връзките и познанствата си, беше създал фирма, специализирала се в данъчното облагане и преуспяла благодарение на навика на британските управници през няколко седмици да приемат нови и нови данъчни закони. Емсън беше цяла канара, бе висок към метър и осемдесет и бе душа човек, готов да прави компания на Харви, независимо дали той ще победи, или ще изгуби. За разлика от него Хоган се беше изучил все по прочути училища и университети: „Уинчестър“, колежа „Тринити“, Оксфордския университет и института по бизнесадминистрация в Уортън, щата Пенсилвания. Бе работил известно време в консултантска фирма „Маккинзи“ в Лондон, покрай която се бе прочул като един от най-осведомените икономисти в Европа. Който го познаваше, не се изненадваше, че този снажен мъж с изваяно тяло навремето е участвал в международни турнири по скуош. Тъмнокос, с кафяви очи, почти през цялото време вперени в Харви, той едвам успяваше да скрие презрението си — Харви го канеше за пети път на надбягванията в Аскот и явно бе от хората, които не приемат отказ.

Братя Кундас, гърци, които вече второ поколение живееха тук, обичаха конните надбягвания не по-малко от корабите и с черната коса, мургавите лица и рунтавите черни вежди си приличаха като две капки вода. Беше трудно да се определи и възрастта им, никой не знаеше и точния размер на състоянието им. Вероятно не го знаеха и самите те. Последният гост на Харви — Ник Лойд от „Нюз ъф дъ Уърлд“, беше дошъл колкото да понаучи някоя и друга клюка за своя домакин. В средата на шейсетте бе на косъм да изобличи Меткаф, но точно тогава бе избухнал друг скандал, изместил за няколко седмици не толкова сензационните материали на по-задни страници — през това време Харви бе успял да се измъкне сух от водата. Сгърбен над задължителния троен джин с едва доловим намек за тоник, Лойд наблюдаваше с любопитство пъстрата компания.

— Имате телеграма, господине.

Харви разкъса плика. Каквото и да правеше, приличаше на слон в стъкларски магазин.

— От дъщеря ми Розали е. Много мило, че се е сетила за мен, но то оставаше да не се сети, все пак съм кръстил кобилката на нея. Хайде, елате всички да хапнем.

Гостите му се заеха с обяда: студена картофена кремсупа, фазан и ягоди. Харви беше по-бъбрив от всякога, ала гостите му влизаха в положението — беше притеснен човекът заради конните надбягвания и даваше мило и драго да грабне трофея, какъвто не можеха да му дадат в Щатите. Самият Харви не проумяваше защо е толкова превъзбуден — може би от по-особената обстановка на „Аскот“, която му допаднаше толкова много със съчетанието между тучната зелена морава, изисканата среда, облеченото като по журнал множество и организаторите, на чиято оправност завиждаха всички, свързани по един или друг начин с конни надбягвания.

— Тази година шансовете ти, Харви, са по-добри от всякога — отбеляза високопоставеният банкиер.

— Не бих ги надценявал, сър Хауард, все пак Лестър Пигот ще се състезава с кобилата на херцог Девъншир — Принцеса, пък и фаворит е кобилата на кралицата — Хайклар. Два пъти съм се класирал на второ място, веднъж съм бил обявяван за фаворит и въпреки това не съм печелел, затова вече се питам дали изобщо някога ще доживея конете ми да грабнат победата.

— Още една телеграма, господине.

И този път Харви разкъса плика с месестото си кутре.

— „Пожелаваме Ви всичко най-хубаво и успех на надбягванията в Аскот.“ От персонала на своята банка е, сър Хауард. Каква приятна изненада! Дайте да ви долея на всички от шампанското.

Пристигна поредната телеграма.

— При това темпо, Харви, ще се наложи да си наемеш отделно помещение в пощата — пошегува се доста несклопно сър Хауард и всички се засмяха.

И този път домакинят прочете на глас телеграмата:

— „Съжалявам, че не мога да дойда на «Аскот». В най-скоро време се връщам в Калифорния. Ще Ви бъда признателен, ако се погрижите за моя стар приятел Родни Портър, професор в Оксфордския университет и носител на Нобелова награда. Не позволявайте на букмейкърите в Англия да ви грабят. Уайли В. Летище «Хийтроу».“ От Уайли Баркър е. Докторчето, което ме закърпи в Монте Карло. Спаси ми човекът живота. Извади ми от жлъчката ей такъв камък — колкото хлебчето, което сега ядете, доктор Хоган. Как, да го вземат мътните, да го открия тоя професор Портър? — Харви се извърна към оберкелнера. — Доведете шофьора.

След малко пред него застана облеченият безупречно като изваден от кутийка мъж.

— Някъде тук е професор Родни Портър от Оксфордския университет. Намери го.

— Как изглежда, господине?

— Откъде да знам как изглежда! — сопна се Харви. — Изглежда като професор.

Волю-неволю, шофьорът се прости с намеренията си да прекара един приятен следобед край перилата на хиподрума и се отдалечи, оставяйки Харви и гостите му да се наслаждават на ягодите, шампанското и купчината телеграми, които продължаваха да пристигат.

— Ако победиш, ще получиш купата лично от кралицата — поясни Ник Лойд.

— Така ли? Това ще е върховният миг в моя живот: да спечеля конните надбягвания на „Аскот“ и да се запозная с Нейно Величество

кралицата. Ако Розали победи, ще предложи дъщеря ми да се омъжи за принц Чарлс — горе-долу са на едни години.

— Съмнявам се, че дори ти, Харви, ще успееш да го уредиш.

— А какво ще правите с парите от наградата — 81 000 лири стерлинги? — любопитства Джейми Кларк.

— Ще ги даря за някое благотворително начинание — отвърна богаташът, доволен от впечатлението, което е направил на гостите си.

— Много щедро от твоя страна, Харви. Но всъщност ти се славиш тъкмо като такъв — отбеляза Ник Лойд и се спогледа многозначително с Майкъл Хоган.

Дори и другите да не бяха наясно с това, те двамата знаеха с какво точно се слави техният домакин.

Шофьорът се върна да докладва, че няма и следа от самотен професор нито в барчето, нито в ресторанта на терасата, нито в бюфета долу при конюшната, и че не са го допуснали на трибуните за членове на Клуба.

— То оставаше да те пуснат — изсумтя надутото Харви. — Налага се сам да го потърся. Вие се почерпете и се забавлявайте. — Стана от масата и се отправи заедно с шофьора към изхода. — Разкарай се оттук и се поразмърдай. Само да си посмьл да ми обясняваш, че не си го намерил, иначе ще ти се наложи да си търсиш нова работа.

Шофьорът трепна. Харви се върха ухилен при гостите.

— Ще ида да видя конете и ездачите, които ще участват в надбягванията в два часа.

— Излиза от ложата — съобщи Джеймс.

— Какво става, Джеймс? Да не си започнал да си приказваш сам? — попита властен глас, който той позна.

Вдигна глава и видя лорд Съмърсет, възправил се като канара в целия си достолепен ръст от метър и осемдесет и три — през Първата световна война бе удостоен с „Военен кръст“ и с орден „За бойни заслуги“. Още излъчваше плам и енергия, макар и от сбръчканото му лице да се виждаше, че отдавна е прехвърлил възрастта, когато Създателят е изпълнил договора си с него.

— Ужас! — промърмори едва чуто Джеймс. — Не, сър, просто такова... закашлях се.

— Кой от състезателните коне си хареса? — попита перът на Обединеното кралство.

— Заложих, сър, на Розали — и ако спечели, и ако загуби.
— Май е прекъснал връзката — предположи Стивън.
— Свържи се отново — каза Жан-Пиер.
— Какъв е този шум, Джеймс? Да не си със слухово апаратче?
— Не, сър... това тук е... транзистор.
— Трябва да ги забранят тия джаджи. Само ти нарушават
уединението.

— Напълно съгласен съм с вас, сър.
— Какви ги дрънка, Стивън?
— Нямам представа... май се е случило нещо.
— Майко мила, Харви се е насочил право към нас. Върви,
Стивън, на трибуните за членове на Клуба, след малко ще дойда и аз.
Поеми си въздух и се успокой. Не ни видя.

Харви отиде при служителя, препречил входа за трибуните за
клубни членове.

— Аз съм Харви Меткаф, собственик на Розали, ето значката.

Служителят го пусна. Американецът си помисли, че допреди
трийсетина години е нямало да му разрешат и да припари до тази
трибуна, дори и да е притежавал всички коне, включени в
надбягванията. По онова време надбягванията са траели само четири
дни — едно от поредните светски забавления. Днес обаче
продължаваха цели двацет и един дни и бяха сред гвоздеите в живота
на светското общество. Времената се бяха променили. Малко след
Харви на трибуните за членове на Клуба дойде и Жан-Пиер — само си
показа пропуска, без да обяснява нищо на служителя.

Един от фотографите, които снимаха скандалните шапки — една
от атракциите на хиподрума „Аскот“, дотича при Харви и го щракна за
всеки случай: нищо чудно Розали да победеше на надбягванията.
Веднага щом светкавицата угасна, фотографът се завтече към другия
вход, откъдето на трибуната се опитваше да влезе Линда Лъвлейс,
звездата от „Дълбоко гърло“, филма, който пълнеше салоните в Ню
Йорк, но в Англия беше забранен. Не успя да проникне, въпреки че я
представиха на един прочут лондонски банкер — Ричард Спайро,
точно когато той влизаше на трибуната. Беше се издокарала с
цилиндър и костюмче, облечено на голо, и на никого не му беше до
Харви, докато актрисата се навърташе наоколо. След като се увери, че
и последният фотограф я е снимал как безуспешно се опитва да

проникне на трибуната за членове на Клуба и тя си е направила рекламата, госпожица Лъвлейс си тръгна, ругаейки колкото ѝ глас държи.

Харви насочи вниманието си отново към конете, а Стивън мина само на няколко крачки от него.

— Започваме! — оповести Жан-Пиер на френски, после отиде напето право при Стивън, който бе застанал точно между него и Харви, ръкува се сърдечно и се провикна, та да го чуят всички наоколо: — Как сте, професор Портър? Не знаех, че сте запален по конните надбягвания.

— Всъщност не съм запален, но бях на семинар в Лондон и реших на връщане да се възползвам, от възможността и да...

— Професор Портър! — възкликна Харви. — За мен е чест да се запозная с вас, драги ми господине. Казвам се Харви Меткаф и съм от Бостън, щата Масачузетс. Моят добър приятел доктор Уайли Баркър, който ми спаси живота, ми съобщи, че днес сте тук и сте сам, и смятам да се погрижа да прекарате добре следобеда.

Жан-Пиер се изниза незабелязано. Не можеше да повярва, че е станало толкова лесно. Телеграмата беше действала като магия.

— В кралската ложа влизат Нейно Величество кралица Елизабет, Негово Кралско Височество херцогът на Единбург, кралицата майка и Нейно Кралско Височество принцеса Ан.

Духовият оркестър на Гренадирския гвардейски полк засвири националния химн „Бог да пази кралицата“.

Настроеното верноподанически множество, наброяващо двайсет и пет хиляди, стана на крака и подхвана фалшиво химна.

— Жалко, че и ние в Щатите си нямаме такова нещо — сподели Харви със Стивън, — което да измести Никсън. Тогава нямаше да си имаме неприятности като скандала „Уотъргейт“.

Стивън си помисли, че сънародникът му не е справедлив. До Харви Меткаф Ричард Никсън приличаше едва ли не на светец.

— Заповядайте в моята ложа, професоре. Ще ви запозная с гостите си. Охарчих се с цели седемстотин и петдесет лири стерлинги за проклетата ложа, дайте поне да я напълним. Обядвали ли сте?

— Да, благодаря, хапнах добре — излъга Стивън, нещо, на което го беше научил Харви.

Притеснен и угрижен, цял ден беше дебнал край входа на трибуните за клубни членове, не бе успял да си вземе дори сандвич и сега умираше от глад.

— Добре де, ще се почерпите шампанско, много е пивко — ревна Харви.

„Как ли не — на празен стомах!“ — рече си математикът.

— Благодаря, господин Меткаф — каза на глас. — Чувствам се доста объркан. За първи път съм на кралските надбягвания.

— Това, професоре, не са кралските надбягвания. Те са насрочени за последната седмица, но кралското семейство винаги присъства и на тези надбягвания, затова и хората са се издокарали.

— Ясно — кимна скромно Стивън, доволен, че Харви се е хванал на преднамерената грешка.

Богаташът сграбчи за яката своята находка и я затътри в ложата си.

— Нека представя на всички именития си приятел, професор Родни Портър. Носител е на Нобелова награда, така да знаете. Между другото, по какво сте професор, Род?

— По биохимия.

Стивън вече бе усвоил правилата в играта на Харви. Докато се придържаше към тях, никой, нито банкерите и корабовладелците, нито дори журналистите щяха да се усъмнят, че той не е най-големият гений след Айнщайн. Поотпусна се и докато останалите не го гледаха, дори успя да похапне от сандвичите с пушена съомга.

В надбягванията в два часа Лестър Пигот излезе пръв с Казино, а в два и половина — с Русалка, с което отбеляза своята трихилядна победа. Харви се изнервяше все повече. Дърдореше безспир някакви небивалици. Не прояви никакъв интерес към резултатите от надбягването в два и половина, продължаваше да се налива с шампанско. В три без десет прикани всички в ложата да отидат с него на трибуните за членове на Клуба, за да погледат оттам прехвалената му кобилка. Стивън го последва заедно с цялата псевдоцарска свита.

Жан-Пиер и Джеймс наблюдаваха шествието от безопасно разстояние.

— Сега е много притеснен, няма и да погледне встрани — каза Жан-Пиер.

— На мен пък не ми се вижда притеснен — възрази Джеймс. — Дай да се омитаме, докато не ни е забелязал, и да не дърпаме дявола за опашката.

Отправиха се към кафенето, пълно с червендалести чичковци, които явно прекарваха повече време в черпене, отколкото в гледане на конните надбягвания.

— Не е ли красива, професоре? Почти не отстъпва по хубост на дъщеря ми. Ако днес не победи, не знам дали ще доживее да видя трофея.

Харви се отдели от малката си свита и отиде да поговори с жокея — Пат Едъри, и да му пожелае успех. Треньорът Питър Уолуин му даваше последни напътствия, сетне жокеят яхна кобилата и излезе на арената. По традиция десетте коня, включени в надбягването, минаха покрай трибуните. Шествието оглавяваха сърмените, морави и алени цветове на Хайклар, коня на Нейно Величество кралицата, следвани от кобилката Принцеса, която създаваше малки неприятности на Лестър Пигот. Точно зад нея ситнеше Розали — изглеждаше много спокойна, свежа и готова да се впусне в надпреварата. Дорчо и Данкаро тичаха в тръс зад Розали, след тях бяха Месопотамия, Фурия и Пъструша, които никой не слагаше в сметките. Множеството се изправи на крака, за да приветства конете, а Харви грейна от гордост, сякаш беше собственик на всички кобили и жребци, участващи в надбягванията.

— До мен днес е именитият собственик на една от кобилите, американецът Харви Меткаф — оповести Джулиан Уилсън пред микрофоните на подвижната телевизионна станция на Би Би Си. — Ще го помоля да сподели с нас мнението си за надбягванията, в които кобилата му е сред фаворитите. Добре дошли в Англия, господин Меткаф! Какво ще кажете за оспорваната надпревара?

— За мен е много вълнуващо да съм тук и отново да участвам в надбягванията. Пред Розали се открива невероятна възможност. Но важна е не победата. Важно е участието.

Стивън трепна. Барон де Кубертен, изрекъл тия думи при откриването на Олимпийските игри през 1896 година, вероятно щеше да се обърне в гроба, ако можеше да чуе отнякъде Меткаф.

— Според последните данни от залаганията Розали е фаворитка заедно с Хайклар, кобилката на Нейно Величество кралицата. Какво мислите за това?

— Притеснява ме и кобилата Принцеса на херцог Девъншир. Лестър Пигот е почти непобедим. Вече спечели в първите две надбягвания и е набрал скорост, а и Принцеса е кобилка за чудо и приказ.

— Разстоянието от два километра добро ли е за Розали?

— Ако се съди от резултатите й този сезон, то е най-доброто за нея.

— Какво ще правите с 81 240 лири стерлинги от наградата?

— Парите не са важни, не съм мислил за тях.

Затова пък Стивън със сигурност не мислеше за нищо друго.

— Благодаря, господин Меткаф, пожелавам ви успех. А сега да чуем последните новини за залаганията.

Харви се върна при своите поклонници и им предложи да отидат горе в ложата и да гледат надбягванията от терасата.

Стивън наблюдаваше като очарован Харви — сега му беше паднало да го разгледа отблизо. Американецът беше под пара, бе доста изнервен и не се държеше така хладно и пресметливо, както четиримата се бяха опасявали.

И на него не му беше чуждо нищо човешко, и той беше уязвим и можеше да бъде победен. Всички се надвесиха над перилата и загледаха как конете се отправят към старта. Принцеса беше неспокойна, останалите кобили и жребци обаче чакаха търпеливо. Напрежението ставаше непоносимо.

— Старт! — гръмна по високоговорителите.

Двайсет и петте хиляди зрители вдигнаха биноклите, а Харви каза:

— Тръгна добре.

Продължи да коментира на всеослушание до последния километър, след това се умълча. Другите също зачакаха в мълчание, засилвано от притихналите високоговорители.

— Конете излязоха на правата отсечка — екна накрая гласът по високоговорителите, — до завоя водеше Пъструша, следвана плътно от Дорчо и Данкаро, които изглеждат много спокойни... след тях са Принцеса, Розали и Хайклар... До финала остават седемстотин

метра... Розали и Принцеса дръпват напред, Хайклар също се устремява подире им... Остават шестстотин метра... Все още води Пъструша, но вече умората ѝ тежи, Принцеса и Дорчо я настигат... Петстотин метра до финала... Пак води Пъструша, след нея е Дорчо, засега излязъл на второ място — вероятно избърза... четиристотин метра до финала... Конете се втурват напред... Пъструша пак определя темпото, Дорчо и Данкаро са само на няколко крачки зад нея, после идват Розали, Лестър Пигот с Принцеса и Хайклар, кобилата на кралицата... Триста метра до финала... напред дръпват Хайклар и Розали, ето, настигат Дорчо, плътно след тях е Принцеса... Двеста метра... — Коментаторът повиши глас, който стана по-писклив. — Напред излиза Джо Мърсър, ездачът на Хайклар, следван от Пат Едъри с кобилата Розали... Сто и петдесет метра — яздыт рамо до рамо... сто метра... Двете кобили прекосяват едновременно финала, фотофинишът ще покаже кой е бил пръв, дали сърмените, морави и алени цветове на Нейно Величество кралицата или черно-зелените цветове на господин Харви Меткаф, американеца, собственик на Розали. Данкаро с ездач господин Мусак остана трети.

Харви стоеше като попарен и чакаше резултатите. Дори на Стивън му домъчня за него. Никой от гостите на американеца не дръзваше да отвори уста — от страх да не сгреша.

— Резултатите от конните надбягвания — гръмна за пореден път по високоговорителите и над целия хиподром се спусна гробна тишина. — Победител е номер пети — Розали!

Всички на „Аскот“ ревнаха, Харви извика победоносно и хората около него така и не чува другите резултати. Следван от гостите си, той изтича при най-близкия асансьор, пхна банкнота от една лира стерлинга в ръката на момичето, което го задвижваше, и му кресна:

— Хайде, пускай я тая чудесия!

Само половината гости успяха да скочат заедно с него в асансьора. Сред тях беше и Стивън. Щом слязоха на приземния етаж, вратата на асансьора се отвори и Харви изхвърча като тапа, хукна стремглаво през кафенето, мина отзад на трибуната за клубни членове, излезе при конете и прегърна през врата своята кобилка, при което насмалко да събори ездача. Няколко минути по-късно отведе гордо-гордо Розали при бялото стълбче с надписа „ПЪРВО МЯСТО“. Около него се струпало множество, всички му честитяха.

Директорът на надбягванията капитан Бомонт застана до Харви и му обясни какво точно да прави, докато го награждават. Представителят на кралицата на „Аскот“ — лорд Абъргени, придружи Нейно Величество до ложата на първенците.

— Победителка на надбягванията е кобилата Розали, собственост на господин Харви Меткаф.

Харви имаше чувството, че сънува. Докато вървеше към кралицата, бляскаха фотографски светкавици, следваха го камери. Той се поклони и си получи трофея. Ослепителна в костюмчето от тюркоазна коприна и тюрбана в същия цвят, дело безспорно на Норман Хартнъл, кралицата каза няколко думи, докато Харви изгуби дар слово — случваше му се за пръв път в живота. Отстъпи крачка назад, поклони се отново и под съпровода на бурните ръкопляскания се върна на мястото си.

В ложата пак потекоха реки от шампанско, всички се пишеха първи приятели на Харви. Стивън си даде сметка, че не му е времето да прилага номера. Трябваше да поизчака и да види как жертвата му се държи в променените обстоятелства. Без да изпуска Харви от очи, застана тихичко в ъгъла и се постара да се отърси от вълнението.

Мина още един кръг от надбягването, докато Харви се поокопити и Стивън реши, че сега е времето да действа. Престори се, че си тръгва.

— Напускате ли ни вече, професоре?

— Да, господин Меткаф. Трябва да се върна в Оксфорд, до утре сутрин имам да проверявам няколко писмени работи.

— Винаги съм ви се възхищавал на вас, учените. Дано ви е било забавно.

Стивън все пак се въздържа и не повтори знаменития отговор на Шоу: „Какво да се прави, забавлявах се, но мен ако питате, нямаше нищо забавно“.

— Да, много, благодаря ви, господин Меткаф. Изумително постижение. Сигурно се гордеете страшно.

— Е, защо да си кривя душата, гордея се. Откога я чакам тая победа... Ужасно съжалявам, Род, че трябва да ни напуснете. Защо не поостанете, довечера в „Кларидж“ ще направя малко празненство.

— Благодаря за поканата, господин Меткаф, но по-добре вие да ми погостувате в Оксфорд, тъкмо ще ви разведа из университета.

— Че защо не! След „Аскот“ имам два-три свободни дни, пък и отдавна се каня да разгледам Оксфорд. Все не ми оставаше време.

— Следващата сряда е градинското увеселение на университета. Заповядайте във вторник на вечеря в моя колеж, а на другия ден ще се поразходим из университета и ще идем на увеселението.

Стивън му написа върху визитната си картичка как да го открие.

— Страхотно! Както е тръгнало, това ще се окаже най-приятната ми почивка в Европа. Как ще се приберете в университета, професоре?

— С влака.

— И дума да не става — отсече Харви. — Ще пътувате с ролс-ройса. Тъкмо ще се върне до края на последното надбягване. — Още преди Стивън да е възразил, Харви повика шофьора. — Закарай професор Портър до Оксфорд и после пак ела тук. Приятно пътуване, професоре. Ще чакам с нетърпение да се видим в осем вечерта следващия вторник. Много се радвам, че се запознахме.

— Благодаря за прекрасното прекарване, господин Меткаф, и още веднъж моите поздравления за великолепната победа!

Стивън се отпусна и се подсмихна, докато се носеше към Оксфорд, седнал на задната седалка на белия ролс-ройс, автомобила, в който Робин се хвалеше, че единствен той и никой друг се е качвал. Извади от джоба си тефтерче и написа: „Да приспадна от разходите 98 пенса, цената на еднопосочен билет втора класа във влака от Аскот до Оксфорд“.

---

[1] Голяма търговска фирма с верига магазини из цяла Великобритания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

— Брадли! — възкликна завеждащият учебната част. — Гледам, моето момче, че по слепоочията си почнал да побеляваш. Дали не е от това, че те претоварваме като заместник-ректор по дисциплината?

Стивън се беше питал дали някой в професорската стая ще забележи промяната в цвета на косата му. Преподавателите рядко се изненадваха от онова, което правеха техните колеги.

— Баща ми побеля доста млад, драги ми господине, няма как да се преборя с наследствеността...

— Какво пък, моето момче, тъкмо другата седмица на градинското увеселение ще изглеждаш още по-достолепен.

— Така си е — отвърна Стивън, който не мислеше за нищо друго, освен за увеселението. — Съвсем ми беше изхвърчало от главата, че имаме празник.

Върна се в жилището си, където останалите трима от четворката се бяха събрали за поредния инструктаж.

— В сряда са годишният празник на Оксфордския университет и градинското увеселение — мина направо на темата Стивън, след като каза само едно „Добро утро, господа“. Воинството му не възропта. — И така, онова, което научихме със сигурност за нашия приятел, милионера, е, че дори и да не е на своя територия, той пак си въобразява, че знае всичко. Вече показвахме, че е по силите ни да го изиграем, достатъчно е ние да знаем какво ще стане след една седмица, а той — не. Всъщност с „Проспекта Ойл“ Харви ни приложи точно тази хватка: винаги беше една крачка пред нас. Сега обаче ние ще бъдем две крачки пред него — днес ще си преговорим материала, а утре ще направим генерална репетиция.

— Времето, заделено за разузнаване и подготовка, рядко отива нахалост — изсумтя Джеймс.

Това, общо взето, беше единственото, което помнеше от Армейския кадетски корпус към училище „Хароу“.

— Не ни се наложи да заделяме много време за подготовката на твоя план — подметна ехидно Жан-Пиер.

Стивън не им обърна внимание.

— И така, онова, което ще трябва да направя аз във въпросния ден, ще ми отнеме седем часа, а на вас — четири, включвам и времето за гримиране. Ще се наложи Джеймс да поработи и предния ден.

— А колко пъти трябва да водя двамата си синове? — попита Робин.

— Само веднъж, в сряда. Ако прекалим, те ще се притеснят и ще се държат сковано.

— Кога според теб Харви ще поиска да се прибере в Лондон? — поинтересува се Жан-Пиер.

— Звъннах в агенцията за коли под наем и оттам ми казаха, че са получили нареждане до седем вечерта да го връщат в хотела, така че, предполагам, ще разполагаме само с времето до пет и половина.

— Хитро! — отбеляза Робин.

— Най-ужасното е, че наистина започнах да мисля като Харви — оплака се Стивън. — Но карай! Дайте да огледаме още веднъж плана от начало до край. Ще използваме червената папка от средата на страница шестнайсета. След като изляза от „Ол Соулс“^[1]...

В неделя и понеделник отново повториха всичко, предвидено по плана. Във вторник вече знаеха по кой точно път ще мине Харви и къде ще се намира през целия ден, от девет сутринта до пет и половина следобед. Стивън се надяваше, че е предвидил всичко. Нямаше друг избор. Всичко трябваше да е изпитано и уточнено до най-малките подробности. Една издънка като тези в Монте Карло, и край, щяха да се провалят и надали щяха да получат друга възможност. Генералната репетиция мина чудесно.

— Не съм се обличал така от шестгодишен, когато ме водеха на маскен бал — отбеляза Жан-Пиер. — От сто километра ще бием на очи.

— В деня на годишния празник всички наоколо ще бъдат облечени в червено, синьо и черно — напомни Стивън. — Все едно сме на изложба на пауни. Никой няма да ни обърне внимание — дори на теб, Жан-Пиер.

Отново всички бяха притеснени до смърт, докато чакаха завесата да се вдигне. Стивън беше доволен, че останалите са в пълна бойна готовност: не се и съмняваше, че само да се поотпуснат, и Харви Меткаф ще ги разкрие.

Четиримата прекараха края на седмицата спокойно. Стивън отиде на годишното представление на драмсъстава в колежа „Модлин“, Робин заведе жена си в Глиндборн и бе необичайно внимателен, Жан-Пиер прочете „Сбогом, Пикасо“ на Дейвид Дъглас Дънкан, а Джеймс замина с Ан за Татуел Хол в Линкълншир, за да я представи на баща си, петия граф.

Тази събота и неделя дори Ан бе притеснена.

— Хари!

— Слушам, доктор Бradли.

— Довечера съм поканил на гости един американец. Казва се Харви Меткаф. Щом дойде, погрижете се да го доведат горе в жилището ми.

— На всяка цена, драги ми господине.

— А, и още нещо! Той явно ме мисли за професор Портър от колежа „Тринити“. Не разсейвайте тази малка заблуда, чухте ли? Просто бъдете любезен с него.

— Разбира се, господине.

Хари се прибра в портиерското помещение, клатейки тъжно глава. Накрая на всички учени започваше да им хлопа дъската, но доктор Бradли бе започнал да изкуфява твърде рано.

Харви пристигна в осем часа вечерта. В Англия гледаше винаги да е точен. Главният портиер го поведе нагоре по старинното каменно стълбище, към жилището на Стивън.

— Тук е господин Меткаф, драги ми господине.

— Как сте, професоре?

— Благодаря, добре, господин Меткаф. Колко точен сте!

— Точността е вежливостта на князете.

— Ще прощавате, но точността е вежливостта на кралете, в нашия случай — на Луи XVIII.

За миг Стивън бе забравил, че Харви не му е студент.

— Не се и съмнявам, че сте прав, професоре.

Стивън му поднесе голямо уиски. Гостът огледа помещението и прикова поглед към писалището.

— Майко мила, какви прекрасни снимки! Вие с покойния президент Кенеди! Имате даже снимки с кралицата и с папата.

За тази малка подробност се беше погрижил Жан-Пиер, който бе свързал Стивън с фотограф, лежал в затвора заедно с неговия приятел, художника Дейвид Стайн. Стивън чакаше с нетърпение мига, когато ще изгори снимките и от тях няма да остане и следа.

— Нека и аз ви подаря една снимка, да си попълните колекцията.

Харви извади от вътрешния джоб на сакото си голяма фотография, на която си получаваше от кралицата трофея за победата на конните надбягвания.

— Ако искате, ще ви драсна и подпис.

Без да чака отговор, се подписа с разкривен почерк направо върху кралицата.

— Благодаря — каза Стивън. — Можете да бъдете сигурен, че ще я пазя със същото умиление, както и другите фотографии. Много съм ви признателен, господин Меткаф, че заделихте от времето си, за да ми погостувате тук.

— За мен е чест да дойда в Оксфорд, а и колежът ви е толкова красив.

Стивън не се и усъмни в искреността му и едвам се сдържа да не му разкаже как вече покойният лорд Нъфийлд е вечерял в „Модлин“. Колкото и щедър да е бил лордът към университета, отношенията му с него никак не са били гладки. Когато след гощавката Нъфийлд тръгнал да си ходи, прислужникът му донесъл шапката. „Тази моята ли е?“ — попитал презрително лордът. „Не знам, милорд — отвърнал лакеят, — знам само, че дойдохте с нея.“

Харви разглеждаше доста разсеяно книгите, струпани по лавиците. За късмет темите, на които бяха посветени: чистата математика и биохимията, тази измислена наука, с която се занимаваше професор Портър, не привлякоха вниманието на госта.

— Я ми разкажете за утре.

— На драго сърце — откликна Стивън, вече беше обяснявал на останалите трима от групата. — Нека първо кажа да донесат вечерята,

а после ще ви разкажа какво съм предвидил за вас, дано го одобрите.

— Готов съм на всичко. Откакто съм в Европа, се чувствам десет години по-млад — сигурно е от операцията. Много съм щастлив, че съм в Оксфордския университет.

Стивън вече се питаше дали ще издържи още цели седем часа в компанията на Харви Меткаф, но какво да се прави, трябваше да стисне зъби: все пак ставаше въпрос за четвърт милион щатски долара и за доброто му име пред другите от четворката...

Сервитьорите от кафенето на колежа донесоха коктейла от скариди.

— Любимият ми — зацъка Харви. — Откъде знаете?

На Стивън му беше на устата да каже: „Знам почти всичко за теб, негодник с негодник!“, но се задоволи само да отбележи:

— Просто съм извадил късмета да налучкам. И така, ако ви е удобно да се срещнем утре в десет сутринта, ще се включим в най-интересното събитие в живота на университета: неговия годишен празник. След приключването на пролетния семестър, който в американските университети се нарича летен, отбелязваме края на учебната година. Има какви ли не тържества, венец на които е голямото градинско увеселение, на него ще присъстват ректорът и заместник-ректорът. Наш ректор е бившият министър-председател на Великобритания — Харолд Макмилън, а заместник-ректор — господин Хабакук. Надявам се да се запознаете и с двамата, ще успеем да посетим всички мероприятия до седем часа, когато се прибирате в Лондон.

— Откъде знаете, че се прибирам в седем часа?

— Предупредихте ме в Аскот.

Сега вече на Стивън му идеше отръки да лъже. Притесняваше се, че ако не си приберат милиона, накрая ще вземе да стане изпечен лъжец и закоравял престъпник.

Харви остана много доволен от вечерята — Стивън бе поръчал менюто така, че то да включва всички любими ястия на богаташа. След като Харви изгълта едва ли не до дъно бутилката прескъпо бренди (струваше цели 7,25 лири стерлинги, затюхка се наум домакинът), двамата излязоха от колежа „Модлин“ и минаха покрай певческата школа. Наоколо се носеха звуците на месата на Габриели, която хористите репетираха.

— Божичко, не знаех, че позволявате да надуват касетофоните толкова силно — възкликна Харви.

Стивън отиде да изпрати госта си до хотел „Рандолф“ — докато минаваха покрай железния кръст на Брод стрийт пред колеж „Бейлиъл“, обясни, че кръстът е сложен на мястото, където през 1556 година архиепископ Кранмър е бил изгорен за ерес на кладата. Харви се въздържа и не спомена, че никога досега не е чувал за достопочтения господин.

Разделиха се на стълбите пред „Рандолф“.

— До утре, професоре. Благодаря ви за страхотната вечер.

— За мен беше удоволствие. Ще мина да ви взема в десет сутринта. Отспете си добре, утре ви чака натоварен ден.

Стивън се върна в „Модлин“ и веднага се обади по телефона на Робин.

— Всичко мина като по ноти, но май се поувлякох. Бях включил във вечерята все любимите му яденета, дори предпочитаното от него бренди. Утре не бива да се престарявам толкова. Хайде, доскоро, Робин.

Съобщи същото на Жан-Пиер и Джеймс и накрая се свлече признателен върху леглото. Утре по това време щеше да бъде по-мъдър, но дали щеше да стане по-богат?

---

[1] Научноизследователски институт към Оксфордския университет. В състава му влизат ректор и съвет от около шейсет души, в него студенти не се приемат. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

В пет сутринта слънцето се извиси над Чаруел и ако някой в Оксфорд бе толкова ранобуден, че да е излязъл навън, той едва ли би оспорил преценката на познавачите, че сградата на колежа „Модлин“ е най-красивата не само тук, но и в Кеймбридж. Сгушена на брега на реката, тя гали окото с перпендикулярната си архитектура. През портата ѝ са минавали крал Едуард VII, принц Хенри, Узли^[1], Едуард Гибон и Оскар Уайлд. Сега обаче в ума на Стивън, който още се излежаваше в леглото, се въртеше само едно: как да натрие носа на Харви Меткаф, та да му е за урок.

Чуваше сърцето си, което биеше като обезумяло — чак сега си даде сметка какво им е било на Робин и Жан-Пиер. От първата им среща преди три месеца сякаш беше минал цял живот. Усмихна се при мисълта колко са се сближили покрай общата цел да разгромят Харви Меткаф. Подобно на Джеймс, и Стивън вече се възхищаваше тайничко на Харви, сега обаче бе убеден повече от всякога, че е напълно по силите им да го изиграят, когато не е на своя територия. Близо два часа Стивън остана в леглото, погълнат от своя план, който премисляше отново и отново. Когато слънцето се изкачи над най-високите върхари, той стана, взе си душ, обръсна се и се облече бавно и старателно — продължаваше да си мисли за днешния ден.

Гримира се прилежно, за да се състари с петнайсетина години. Отне му доста време и той се запита дали и жените седят толкова дълго пред огледалото, за да постигнат обратния ефект. Облече тогата във великолепно мораво, с която отдалеч личеше, че е доктор на науките на Оксфордския университет. Взря се в отражението си в огледалото.

— Ако това не хвърли в див възторг Харви, не знам какво би могло да го впечатли.

Пък и Стивън беше в пълното си право да носи такава тога. Седна и за последен път прегледа червената папка. Беше чел гъсто

изписаните на машина страници толкова често, че вече ги знаеше едва ли не наизуст.

Не слезе да закуси в кафенето. Изглеждаше петдесетгодишен и колегите му със сигурност щяха да забележат, въпреки че по-старите преподаватели надали щяха да видят нещо необичайно във външността му.

От „Модлин“ тръгна по Хай стрийт и се сля с възпитаниците на университета — сигурно към хиляда на брой — всички облечени като архиепископи от XIV век. Точно в този празничен ден не беше никак трудно Стивън да остане незабелязан. Това, а също и убеждението му, че Харви ще изпадне във възторг от чудатите традиции в стария университет, го бе накарало да избере за битката тъкмо годишния празник на Оксфорд.

В десет без пет сутринта влезе в хотел „Рандолф“, представи се на един от по-младичките пикола като професор Портър и обясни, че е дошъл да вземе господин Меткаф. Седна във фоайето. Младежът изтича някъде и след броени минути се върна с Харви.

— Господин Меткаф, професор Портър.

— Благодаря ви — каза Стивън.

Обеща си да се върне и да възнагради с бакшиш момчето. Беше му помогнало, макар и това да му влизаше в задълженията.

— Добро утро, професоре — поздрави Харви и седна. — Казвайте сега какво ще правим.

— Годишният празник на Оксфордския университет — подхвана Стивън — започва с тържествена закуска от ягоди, сметана и шампанско в колежа „Джизъс“, на която присъстват всички именити личности и ръководители и която се дава в чест на лорд Натаниъл Кру.

— Кой пък е Кру? Ще бъде ли на закуската?

— Само духом, напуснал е тоя свят преди около три века. Великият лорд Натаниъл Кру е бил доктор на университета и епископ на Дърам, завещал е на Оксфорд по двеста лири стерлинги годишно. С тях се дава закуската и на нея се чете тържествената реч, която ще чуем малко по-късно. Е, да, парите, които е дарил, вече не покриват разходите, все пак цените се вдигат, има инфлация, затова университетът волю-неволю трябва да се поохарчи, за да продължи традицията. След закуската има шествие и парад до театър „Шелдън“.

— И после?

— След парада започва най-вълнуващото мероприятие на празника. Почетните членове се предлагат за научна степен.

— Кой, кой? Какви са тия почетни членове? — любопитства Харви.

— Изтъкнати мъже и жени, подбрани лично от най-изявените представители на университета, за да получат почетни научни степени — поясни Стивън и си погледна часовника. — Всъщност вече трябва да тръгваме, ако искаме да застанем така, че да виждаме шествието — после всички места ще бъдат заети.

Стана и изведе госта си от хотел „Рандолф“. Тръгнаха по Бродстрийт и си намериха чудесно местенце точно пред театър „Шелдън“ — щом видяха моравата му тога, полицаите изтикаха встрани насъбралите се. След няколко минути откъм Търл се зададе и шествието. Полицията спря движението и изтласка множеството на тротоара.

— Кой са тези, дето носят жезлите отпред? — любопитства Харви.

— Това са жезлоносците, охраняват символично шествието на ректора.

— Да, така безспорно си е по-сигурно. Въпреки че това тук не е нюйоркският Сентръл Парк.

— Съгласен съм — рече Стивън, — но такава е традицията, спазва се от три века. А традициите в Англия умират трудно.

— Кой е тоя, дето върви зад жезлоносците?

— Мъжът с черната тога, обточена със сърма, е ректорът на университета, придружаван от помощника си, наричан паж. Сега ректор на Оксфордския университет е достопочтеният Харолд Макмилън, който в края на петдесетте и началото на шейсетте беше министър-председател на Великобритания.

— А, да, сещам се. Опитва се да вкара Великобритания в Европа, но Де Гол му се опъна.

— Да, помним го и с това. След него върви заместник-ректорът, господин Хабакук, който е и ректор на колежа „Джизъс“.

— Обърках се като пиле в кълчища, професоре.

— За ректор е избран изтъкнат англичанин, завършил Оксфордския университет, а заместник-ректорът е виден представител

на самия университет и обикновено се излъчва измежду ректорите на колежа.

— Сега вече май схванах.

— И така, после идва главният секретар, господин Кастън, преподавател в колежа „Мъртън“. Той е най-високопоставеният администратор в университета. Пряко подчинен е на заместник-ректора и на Съвета на Оксфордския университет, своеобразната университетска управа. След него вървят старши инспекторът господин Камбъл от колежа „Устър“ и младши инспекторът, преподобният доктор Бенет от Новия колеж.

— Какво ще рече *инспектор*?

— Вече седемстотин години инспекторите отговарят за дисциплината и доброто поведение в университета.

— Моля? Нима тия двама старчоци могат да озаптят девет хиляди луди глави?

— Помагат им булдозите — поясни Стивън.

— Е, това вече е друго. Всеки ще си прави сметката, ако има насреща си два разлютени английски булдога.

— Не, не ме разбрахте — възрази Стивън, едвам се сдържаше да не прихне. — Булдози се наричат хората, които помагат на инспекторите да поддържат реда. И в края на шествието виждате мъжете, облечени в крокодилско зелено, това са ректорите на колежи, които са доктори на университета, след тях идват докторите на университета, които не са ректори, и накрая са ректорите, които не са доктори на университета — в тази последователност.

— Знаете ли, Род, чуя ли доктори, и ми настръхва косата — представям си само болка и пари.

— Тия доктори тук са други — поправи го Стивън.

— Както и да е. Шествието много ми харесва, но не очаквайте от мен да разбера нещо, вижда ми се сложничко.

Стивън се взря внимателно в лицето на Харви. Той пиеше с очи гледката пред себе си и се беше поуспокоил.

— Сега всички ще се отправят към театър „Шелдън“ и хората от шествието ще седнат в полукръга.

— Прощавайте, но какъв точно кръг е тоя полукръг?

— Полукръг се наричат подредените на дъга седалки в театъра, известни с това, че са най-неудобните в Европа. Но вие не се

притеснявайте. Благодарение на подчертания ви интерес към образованието в Харвардския университет успях да уредя по-удобни места. Имаме време да влезем в театъра преди шествието.

— Както кажете, Род. Водете. Нима вие тук знаете какво става в Харвардския университет?

— Че защо да не знаем, господин Меткаф! В университетските среди се славите като щедър човек, който финансира стремежа към върхови постижения в науката.

Стивън отведе Харви на местата, запазени за тях на балкона, така че Харви да няма възможност да разгледа отблизо присъстващите на тържеството. Всъщност високопоставените представители на университетското ръководство, които застанаха долу в полукръга, бяха забулени от глава до пети с тогите, шапките, връзките, яките и другите финтифлюшки — и родните им майки нямаше да ги познаят. Органистът изсвири последните акорди и всички насядаха по местата си.

— Органистът — обясни Стивън — е от моя колеж. Преподавател по музика е, освен това ръководи хора.

Харви не можеше да откъсне очи от полукръга и хората в моравите тоги. Не беше виждал никога през живота си подобно чудо. Музиката заглъхна, ректорът се изправи и се обърна към насъбралите се на развален латински:

— *Causa hujus convocationis est ut...*

— Какво казва?

— Обяснява ни защо сме тук — отговори Стивън. — Ще се опитам да ви превеждам.

— *Ite Bedelli* — оповести ректорът и огромната врата се отвори, та жезлоносците да доведат от Богословския факултет хората, определени да получат тази година почетните научни степени на Оксфорд.

Всички затаиха дъх и избраниците влязоха, предвождани от официалния оратор^[2] на университета, господин Дж. Дж. Грифит, който ги представи един по един на ректора, като изложи на остроумен съвършен латински техните научни постижения.

Преводът на Стивън обаче беше твърде свободен и бе разкрасен с намеци, че степените на щастливците са плод колкото на принос към науката, толкова и на финансова щедрост.

— Това е лорд Еймъри. Хвалят го за всичко, което е сторил за попрището на просветата.

— Колко е дал?

— Беше министър на финансите. Това пък е лорд Хейлшам. Осем пъти е бил министър, включително на образованието, накрая стана и лорд канцлер^[3]. Двамата с лорд Еймъри са удостоени със званието доктор по гражданско право.

Харви разпозна актрисата лейди Флора Робсън, почетена за дългогодишните си сценични изяви — Стивън обясни, че ѝ е присъдено званието доктор по литература, каквото имал и поетът сър Джон Бетджеман. Ректорът връчи на всички грамотите, ръкува се с тях и им посочи да седнат на първия ред от полукръга.

Последният, удостоен с научна степен, беше сър Джордж Портър, директор на Кралския институт и носител на Нобелова награда. Той си получи грамотата за доктор на науките.

— Мой съименник, но не сме роднини. Е, вижда му се вече краят — поясни Стивън. — Остава да чуем малко проза от преподавателя по поезия Джон Уейн, който ще ни разкаже за дарителите на университета.

Господин Уейн изнесе кратко заключително слово, продължило към дванайсетина минути, и Стивън се зарадва на образния език, който и двамата с Харви разбираха. Почти не се заслуша в дългия списък на отличените с награди студенти, който прочетоха в края на тържеството.

Ректорът се изправи и изведе шествието от залата.

— Накъде тръгнаха? — попита Харви.

— Ще обядват в „Ол Соулс“, към тях ще се присъединят и други почетни гости.

— Божичко, бих дал всичко да присъствам и аз.

— Уредил съм го — отвърна Стивън.

Харви бе изумен.

— Как успяхте, професоре?

— Главният секретар остана възхитен от интереса, който проявявате към Харвардския университет, и според мен в секретариата се надяват да ви бъде възможно да помогнете мъничко и на Оксфорд, особено след блестящата победа на хиподрума „Аскот“.

— Чудесна идея! Как не съм се сетил досега?

Стивън се престори, че това не го интересува особено, всъщност обаче тайничко се надяваше, че до вечерта Харви все ще се сети. Истината беше, че главният секретар не бе и чувал за Харви Меткаф, но тъй като след този семестър Стивън си заминаваше, един негов приятел от „Ол Соулс“ го беше включил в списъка на поканените.

Отидоха в „Ол Соулс“, който се падаше точно срещу театър „Шелдън“, от другата страна на улицата. Стивън се помъчи — без особен успех, да обясни на Харви какво точно представлява „Ол Соулс“. Всъщност и за самите обитатели на Оксфорд колежът си оставаше донякъде загадка.

— Пълното му име — подхвана Стивън — е колеж „Ол Соулс ъф дъ Фейтфул Дипартид“^[4], наречен е така в чест на победителите от Аженкур^[5]. Сградата е строена за параклис, където да се четат молитви за душите им. Мястото на колежа в днешния научен живот наистина е уникално. Съветът на „Ол Соулс“ е своеобразно общество на завършилите Оксфордския университет, и англичани, и чужденци, със забележителни постижения главно в науката, но има и хора, оставили диря и в други области на живота. В колежа не се приемат студенти и на непосветените им се струва, че той прави каквото си иска с огромните парични средства, които получава, и с интелектуалния си потенциал.

Стивън и Харви заеха местата си сред стотината гости, насядали на дългата маса в достопочтената Кордингтънска библиотека. Стивън не правеше нищо друго, освен да забавлява Харви и да не му позволява да се включва в разговорите. Добре че на такива тържества хората рядко помнеха с кого са се запознавали и какво са говорили, затова и Стивън не се побоя да представя наред Харви като изтъкнат филантроп от Щатите. За късмет седяха доста далеч от заместник-ректора, главния секретар и финансовия директор на университета.

Харви бе на върха на щастието, радваше се като малко дете на новите впечатления и се задоволяваше само да слуша знаменитостите около себе си, а това изненада Стивън, който се бе опасявал, че гостът му няма да млъкне и миг. След края на обяда всички станаха да си ходят, а Стивън си пое дълбоко въздух и изигра един от най-опасните ходове. Съвсем преднамерено заведе Харви не при друг, а при самия ректор.

— Господин ректоре! — обърна се той към Харолд Макмилън.

— Слушам ви, млади момко.

— Разрешете да ви представя господин Харви Меткаф от Бостън. Както вероятно знаете, той е сред големите дарители на Харвардския университет.

— Да, разбира се, как да не го знам! Какво ви води в Англия, господин Меткаф?

Харви насмалко да изгуби ума и дума.

— Ами аз, уважаеми господине, ректоре де, дойдох да погледам кобилката си Розали, която участваше в конните надбягвания на хиподрума „Аскот“.

Както стоеше зад Харви, Стивън направи знак на ректора, че въпросната кобилка е спечелила първото място. Харолд Макмилън веднага се ориентира в ситуацията и рече:

— Сигурно сте много доволен от резултата, господин Меткаф.

— Извадих късмет, драги ми господине.

— Не ми приличате на човек, който се осланя на късмета.

Стивън взе нещата в свои ръце.

— Опитвам се, ректоре, да насоча вниманието на господин Меткаф към това да подкрепи някое от научните изследвания, които провеждаме в Оксфордския университет.

— Добре сте се сетили, браво на вас! — Никой не знаеше по-добре от Харолд Макмилън, цели седем години оглавявал политическа партия, как да се възползва от такива случаи и да пусне някое и друго ласкателство. — Дръжте ме в течение, млади момко. Значи сте от Бостън, господин Меткаф. Да поздравите от мое име семейство Кенеди.

Макмилън се устреми нанякъде, неотразим в академичната тога. Харви продължи да стои като попарен.

— Какъв велик човек! Какъв прекрасен празник! Имам чувството, че участвам с правенето на историята. Колко жалко, че не съм заслужил с нищо да бъда тук.

Стивън беше изпълнил задачата и реши да се изнесе час по-скоро, докато не е станал някой гаф. Знаеше, че днес Харолд Макмилън ще се ръкува и ще разговаря най-малко с хиляда души и е почти изключено да си спомни за Харви. Пък и да си спомнеше, това не можеше да им навреди. Харви наистина беше сред най-големите дарители на Харвардския университет.

— Трябва да си тръгнем преди шефовете, господин Меткаф.

— Както кажете, Род. Вие знаете по-добре от мен.

— Изисква го добрият тон.

Щом излязоха на улицата, Харви погледна големия си, скъп часовник. Беше два и половина.

— Чудесно! — възкликна Стивън, който закъсняваше с три минути за следващата среща. — Разполагаме с час и нещо до началото на градинското увеселение. Не искате ли да разгледаме един-два от колежа?

Минаха бавно покрай колежа „Брейзнууз“ — Стивън обясни, че името означавало *меден нос* и идвало от знаменитото чукало в преддверието, останало от строен още през XIII век храм. След стотина метра упъти госта си надясно.

— Зави надясно, Робин, и тръгна към колежа „Линкълн“ — каза Джеймс, който се бе скрил във входа на колежа „Джизъс“.

— Разбрах — отвърна Робин и погледна двамата си синове.

Бяха на седем и на девет години и притихнали, стояха в униформата на „Итън“, та да изиграят ролите си, макар и да не разбираха какво точно е намислил баща им.

— Готови ли сте?

— Да, татко — отговориха момчетата в един глас.

Стивън продължи бавно към „Линкълн“ и когато до колежа оставаха само няколко крачки, от главния вход се показва Робин, облечен в официалната тога на заместник-ректора с нейната широка яка, ленти, бяла връзка и всички останали труфила. Изглеждаше най-малко с петнайсет години по-стар и се беше постарал да прилича възможно най-много на господин Хабакук. Само дето не беше плешив като него.

— Искате ли да ви запозная със заместник-ректора? — попита Стивън.

— То оставаше да не искам! — възкликна Харви.

— Добър ден, господин заместник-ректор, нека ви представя господин Харви Меткаф.

Робин си свали шапката и кимна. Стивън също му се поклони, но още преди да е добавил нещо, Робин подхвана:

— Вие да не сте същият Меткаф, който помага толкова много на Харвардския университет?

Харви се изчерви и се усмихна на двете момченца, хванали пеша на тогата.

Робин продължи:

— За мен е голямо удоволствие, господин Меткаф. Дано ви е интересно в Оксфорд. Имайте предвид, че не всеки се радва на щастието да го развежда носител на Нобелова награда.

— Изключително приятно ми е, господин заместник-ректор, и ми се ще да помогна по някакъв начин и на вашия университет.

— Каква прекрасна новина!

— Вижте, господа, отседнал съм в хотел „Рандолф“, на две крачки оттук. За мен ще е голямо удоволствие, ако по-късно днес следобед наминете да прием заедно чай.

За миг Робин и Стивън се стъписаха. Харви отново ги беше изненадал. Толкова ли не знаеше, че точно на празника на университета заместник-ректорът нямаше и една свободна минута и не му беше до гости и чайове?

Пръв се окопити Робин.

— Опасявам се, че ще ми бъде доста трудно. Сам разбирате, че в ден като този имам много задължения. Защо не ми погостувате вие в „Кларъндън“? Там ще имаме възможност да си поговорим по-задушевно.

Стивън начаса го подкрепи.

— Много мило от ваша страна, господин заместник-ректор. В четири и половина удобно ли е?

— Да, да, професоре, много е удобно.

Робин се постара да не издава с нищо, че му иде да хукне и да се скрие вдън земя. Бяха разговаряли някакви си пет минути, а му се струваше, че е минала цяла вечност. Нямаше нищо против да се вживее в ролята на журналист или на хирург американец, но наистина му беше страшно неприятно да се прави на заместник-ректор. Беше сигурен, че ей сега ще се появи някой, който да го изобличи в измама. Добре че повечето студенти си бяха заминали още предната седмица.

Почувства се още по-неудобно, когато някакъв турист започна да щрака с фотоапаратчето и да го снима.

Харви беше преобърнал плана им с краката нагоре. Стивън се сети за Жан-Пиер и Джеймс — гвоздеа на малкото театро, което разиграваха. Те двамата сега чакаха дегизирани зад навеса, където раздаваха чай на градинското увеселение в парка на колеж „Тринити“.

— Дали, господин заместник-ректор, да не поканим и главния секретар заедно с финансовия директор?

— Браво на вас, професоре, добре сте се сетили. Ще ги повикам да дойдат и те. Не всеки ден на крака ни идва такъв изтъкнат филантроп. А сега, драги ми господине, трябва да ви оставям, време е да отида на градинското увеселение. За мен, господин Меткаф, беше чест да се запознаем. Очаквам с нетърпение да ви видя отново в четири и половина.

Ръкуваха се радушно и Стивън поведе Харви към колежа „Ексетър“, а Робин се завтече към малката стаичка, която математикът му беше осигурил в колежа „Линкълн“. Влезе вътре и се отпусна тежко на стола.

— Да не ти е зле, тате? — попита Уилям, по-големият му син.

— Добре съм, синко.

— Ще си получим ли сладоледа и кока-колата, които ни обеща, ако си мълчим?

— То се знае, че ще ги получите — потвърди Робин.

Смъкна дегизировката: тогата, качулката, връзката и лентите, и ги прибра в куфара. Изскочи на улицата тъкмо когато истинският заместник-ректор — господин Хабакук, излизаше от колежа „Джизъс“ на отсрещния тротоар очевидно за да отиде на градинското увеселение. Робин си погледна часовника. Ако се бяха забавили само с пет минути, щяха да се издънят с гръм и трясък.

През това време Стивън приключи с обиколката по колежа и се насочи към „Шепърд и Удуърд“, магазина, осигуряващ академичните тоги. Чудеше се как да се измъкне поне за миг-два, за да съобщи на Джеймс какво става. Спря заедно с Харви пред витрината на магазина.

— Какви великолепни тоги!

— Това е тогата на доктор по литература. Искате ли да пробвате една, за да се видите как изглеждате?

— О, на драго сърце. Но дали ще ми разрешат? — попита Харви.

— Сигурен съм, че няма да имат нищо против.

Влязоха в магазина, Стивън още беше пременен с тогата на доктор на науките.

— Изтъкнатият ми гост би искал да види тогата на доктор по литература.

— Разбира се, господине — отвърна младичкият продавач, който нямаше никакво намерение да влиза в препирня с един университетски преподавател.

Скри се в склада и се върна с великолепна червена тога със сиви кантове отпред и с черна кадифена шапка с увиснала периферия. Без дори да трепне, Стивън подкани:

— Защо не ги пробвате, господин Меткаф? Я да видим как ще изглеждате като учен и университетски преподавател?

Магазинерът бе доста стъписан — точно сега ли шефът му, господин Винъбълс, бе намерил да обядва!

— Заповядайте в пробната.

Харви се скри. Стивън побърза да излезе от магазина.

— Чуваш ли ме, Джеймс? Да го вземат мътните! За бога, Джеймс, отговори!

— По-спокойно, мой човек! Забавлявам се страхотно с тая циркаджийска тога, пък и срещата ни е чак след седемнайсет минути.

— Отлага се.

— Как така се отлага?

— Ами така. Предай и на Жан-Пиер. Идете възможно най-бързо и двамата при Робин. Той ще ви обясни какъв е новият план.

— И таз добра, нов план! Всичко наред ли е, Стивън?

— Да. Надхвърли най-дръзките ми очаквания.

Стивън изключи радиостанцията и се върна на бегом в магазина.

Харви се появи отново, предрешен като доктор по литература: Стивън отдавна не беше виждал по-смехотворна гледка.

— Изглеждате неотразимо.

— По колко са тогите?

— Мисля, че струват към сто лири стерлинги.

— Не, не. За друго питах. Колко трябва да дам, та да...

— Нямам представа. По-добре го обсъдете със заместник-ректора, когато се видим с него след градинското увеселение.

Харви се гледа дълго в огледалото, после се върна в пробната, а Стивън благодари на продавача и го помоли да увие тогата и шапката и да ги прати на портиера в „Кларъндън“ с бележка, че са за сър Джон Бетджеман. Плати в брой. Голобрадият магазинер бе още по-озадачен, но каза:

— Ще бъде изпълнено, господине.

И той не знаеше как да постъпи, затова продължи да се моли господин Винъбълс да си дойде по-бързо. Молитвата му беше чута след десетина минути, дотогава обаче Стивън и Харви вече си бяха тръгнали и се бяха отправили към градинското увеселение в колежа „Тринити“.

— Господин Винъбълс, току-що ме помолиха да пратя тогата и шапката на доктор по литература в „Кларъндън“, за сър Джон Бетджеман.

— Виж ти! Още преди няколко седмици му доставихме облеклото за днешното тържество. За какво ли му е втора тога?

— Плати в брой.

— В такъв случай прати тогата и шапката в „Кларъндън“, но внимавай да не сбъркаш името.

Малко след три и половина Стивън и Харви вече бяха в колежа „Тринити“. На старателно поддържаната тучна морава, откъдето бяха махнати вратичките за крокет, вече се беше събрало огромно множество, към хиляда души. Преподавателите от университета се бяха издокарали по доста странен начин: в строги официални костюми или копринени рокли, над които бяха надянали тогите и шапките. Чашите чай, кошниците с ягоди и подносителите със сандвичи с краставици се топяха светкавично.

— Какво прекрасно увеселение! — изцъка Харви, подсъзнателно подражавайки на Франк Синатра. — Вие тук, професоре, правите всичко с размах и с вкус.

— Така си е, на градинското увеселение винаги е много приятно. То е най-голямото светско събитие през учебната година, която, както ви обясних, тъкмо приключи. Половината преподаватели още не са проверили всички писмени работи. Студентите последна година току-що си взеха изпитите.

Стивън откри сред навалищата заместник-ректора, финансовия директор и главния секретар и поведе Харви в обратната посока, като пътем го запознаваше с възможно най-много от възрастните преподаватели, които надали щяха да го запомнят. Близко четирийсет минути обикаляха от човек на човек и през цялото време Стивън се чувстваше едва ли не адютант на сановник простак, чиято уста трябва да бъде държана затворена, да не би той да предизвика дипломатически скандал. Въпреки предпазливостта на Стивън Харви явно се забавляваше, както никога в живота си.

— Робин, Робин, чуваш ли ме?

— Чувам те, Джеймс.

— Къде си?

— В ресторант „Ийст гейт“. Идвай и ти и доведи Жан-Пиер.

— Добре. Там сме до пет минути. Хайде да са десет. С тази дегизировка е за предпочитане да не бързам.

Робин плати сметката. Децата си бяха получили наградата, той ги изведе от ресторанта и ги качи на чакащата кола, после даде напътствия на шофьора, нает за целия ден, и го помоли да откара момчетата в Нюбъри. Бяха си изиграли ролята, от тук нататък само щяха да пречат.

— И ти ли, татко, ще се прибереш с нас? — попита Джейми.

— Не, ще си дойда по-късно. Кажи на майка си да ме чака към седем.

Върна се в „Ийст гейт“ тъкмо когато Жан-Пиер и Джеймс се зададоха, кретайки, към него.

— Защо сте променили плана? — попита Жан-Пиер. — Цял час се обличах и подготвях.

— Не се притеснявай. Пак ще бъдеш с тези дрехи. Провървя ни страхотно. Заприказвах Харви на улицата и онзи непрокопсаник взе, че ме покани на чай в хотел „Рандолф“. Отвърнах, че не ми е възможно, но му казах да дойде в кабинета ми в „Кларъндън“. Стивън предложи да повикаме и вас.

— Хитро се е сетил — отбеляза Джеймс. — Тъкмо няма да се налага да разиграваме театро на самото градинско увеселение.

— Дано не стане като в приказката за хитрата сврака с двата крака — подметна Жан-Пиер.

— Поне няма да ни гледат, ще ни бъде по-лесно — каза Робин. — Винаги съм смятал, че не е особено разумно да се размотаваме по улиците заедно с Харви Меткаф.

— С него не е разумно да правим нищо — въздъхна Жан-Пиер.

— В четири и петнайсет ще отида в „Кларъндън“ — продължи Робин. — Ти, Жан-Пиер, ще дойдеш малко след четири и дваайсет, а ти, Джеймс, се появи в четири и дваайсет и пет. Но следвайте първоначалния план, дръжте се така, все едно вече сте се запознали с него на градинското увеселение и после сте откликнали на поканата ми да дойдете заедно в „Кларъндън“.

Стивън предложи на Харви да се върнат в „Кларъндън“ — щяло да бъде неприлично да закъсняват за срещата със заместник-ректора.

— Ама разбира се! — Харви си погледна часовника. — Майко мила, вече е четири и половина.

Тръгнаха си от градинското увеселение и забързаха към „Кларъндън“, който се намираше в дъното на Брод стрийт. Докато вървяха, Стивън обясни, че „Кларъндън“ е нещо като Белия дом на Оксфорд, където всички началници и служители в университета разполагат със стаи.

Огромната, великолепна сграда е строена през XVIII век и непосветеният би си помислил, че тук се помещава поредният колеж. Няколкото стъпала водят към внушително преддверие и след като влезете вътре, разбирате, че величественото старо здание е приспособено с възможно най-малко промени за работни кабинети.

Портиерът поздрави Стивън и Харви.

— Заместник-ректорът ни чака — поясни Стивън.

Портиерът бе доста изненадан, когато преди четвърт час Робин се бе появил и му беше казал, че господин Хабакук го е помолил да го почака в кабинета му — макар и Робин да беше издокаран в академична тога, портиерът го погледна мнително, понеже знаеше, че най-малко още час заместник-ректорът, пък и всички други от ръководството на университета ще бъдат на градинското увеселение. Сега, след като дойде и Стивън, човекът се почувства малко по-

спокоен. Още помнеше банкнотата от една лира стерлинга, която беше получил за обиколката из сградата.

Отведе Стивън и Харви в стаята на заместник-ректора и ги остави, прибирайки в джоба си поредната банкнота от една лира.

Кабинетът на заместник-ректора беше доста скромнен и покрай бежовия килим и светлите стени човек би си помислил, че тук работи някой служител средна ръка, ако над мраморната камина не висеше великолепна картина на Уилсън Стиър с изобразен на нея селски площад във Франция.

Робин се беше загледал през големия прозорец, обърнат към Бодлиановата библиотека.

— Добър ден, заместник-ректоре!

Робин се обърна рязко.

— О, добре дошли, професоре!

— Помните ли господин Меткаф?

— Помня го, как да не го помня! Много се радвам да ви видя отново!

Робин потрепери. Единственото, което му се искаше сега, беше да се прибере вкъщи. Побъбриха няколко минути. Още едно почукване — влезе Жан-Пиер.

— Добър ден, господин главен секретар.

— Добър ден, заместник-ректоре! Добър ден, професор Портър.

— Нека ви представя господин Харви Меткаф.

— Приятно ми е, драги господине.

— Господин главен секретар, искате ли...

— Къде е този човек, Меткаф де?

Тримата застинаха като вцепенени: в стаята нахълта мъж, който се подпираше на бастун и изглеждаше най-малко на деветдесет години. Той докуцука при Робин, намигна, кимна и рече високо и пресипнало:

— Добър ден, заместник-ректоре!

— Добър ден, Хорсли!

Джеймс отиде при Харви и го побутна с бастуна — да се увери, че е от плът и кръв.

— Чел съм за теб, млади момко.

От трийсетина години не му бяха викали млади момко. Останалите погледнаха възхитени Джеймс. Никой от тях не знаеше, че последния курс в университета Джеймс е играл с голям успех

„Скъперникът“. Той отново се беше вживял в същата роля сега, когато трябваше да изиграе финансовия директор на Оксфордския университет — и Молиер би се гордял с него. Джеймс продължи:

— Проявил си голяма щедрост към Харвардския университет.

— Много мило, че го споменавате, драги ми господине — отвърна почтително Харви.

— Не ме наричай драги ми господине. Симпатичен си ми, млади момко. Викай ми Хорсли.

— Добре, драги ми господине. Хорсли де — изпелтечи Харви.

Другите едвам се сдържаха да не избухнат в смях.

— Е, господин заместник-ректор — допълни Джеймс. — При това мое разклатено здраве едва ли ме викаш току-така от другия край на града. Какво става тук? Къде ми е хересът?

На Стивън му се стори, че Джеймс преиграва, после обаче погледна Харви и видя, че той направо се е прехласнал по сценката. Как можеше да е толкова хитър в една област и тъй лековерен — в друга! Стивън вече разбираше как така през последните двайсет години англичаните са продавали най-малко четири пъти на американци Уестминстърския мост.

— Надяваме се господин Меткаф да прояви интерес към дейността на университета и реших, че трябва да присъства и ковчежникът.

— Какво ще рече *ковчежник*? — любопитства Харви.

— Ами главният финансист — избоботи Джеймс на висок глас — старчески и много убедителен. — Я прочети това — подвижна той и тикна в ръката на Харви Програмата на Оксфордския университет, каквито се продаваха по две лири стерлинги в книжарница „Блакуел“, откъдето я беше взел и Джеймс.

Стивън не знаеше как да постъпи от тук нататък, но за късмет Харви го извади от неловкото положение.

— Господа, искам да споделя колко горд съм да бъда днес сред вас. Годината бе много добра за мен. Присъствах в Уимбълдън, когато американка спечели тенис турнира, най-после се сдобих с картина на Ван Гог. В Монте Карло един наистина прекрасен хирург ми спаси живота, а сега се намирам тук, в Оксфорд, сред толкова много история. Господа, за мен ще е огромно удоволствие да се чувствам свързан в прочутия ви университет.

Джеймс отново пое нещата в свои ръце.

— Моля? Какво имаш предвид? — подвикна на Харви и намести слуховото си апаратче.

— Осъществих най-голямата си мечта в живота, когато получих от вашата кралица трофея за първото място в конните надбягвания на хиподрума „Аскот“, но колкото до парите от наградата, ще ми се да направя с тях дарение за вашия университет.

— Та това са над 80 000 лири стерлинги! — ахна Стивън.

— По-точно, господине, 81 240 лири стерлинги. Дайте да ги закръглим на 250 000.

Стивън, Робин и Жан-Пиер онемяха. Самообладание запази само Джеймс, който продължи невъзмутимо да разиграва играта. Беше чакал тъкмо такъв случай, за да докаже, че не току-така прадядо му е бил сред най-тачените пълководци на Уелингтън.

— Приемаме. Но дарението трябва да бъде анонимно — отсеке Джеймс. — При тези обстоятелства съм сигурен, че заместник-ректорът ще уведоми господин Харолд Макмилън и Университетския съвет, но не искаме да се вдига излишна шумотевица. И, господин заместник-ректор, не е зле да помислим за почетна научна степен.

Робин усещаше, че Джеймс владее положението, и успя само да добави:

— Как според теб, Хорсли, е най-добре да получим дарението?

— С чек, който да осребрим веднага — така никой няма да бъде в състояние да установи, че именно господин Меткаф е направил дарението. Не можем да допуснем ония досадници от Кеймбридж да го преследват до гроб. Ще постъпим по същия начин, както със сър Дейвид... Всичко трябва да си остане скрито-покрито.

— Съгласен — викна Жан-Пиер, макар че, точно както и Харви, нямаше никаква представа за какво говори Джеймс.

Джеймс кимна на Стивън, той излезе от кабинета на заместник-ректора, отиде на „Пропуски“ и попита дали се е получил пакет на името на сър Джон Бетджеман.

— Да, уважаеми господине. И аз не знам защо го оставиха тук. Не очаквам сър Джон да се появи — затюхка се портиерът.

— Не се притеснявайте — успокои го Стивън. — Той ме помоли да го взема и да му го занеса.

Когато се върна, Стивън завари Джеймс да разяснява на Харви колко важно е да гледа на дарението като на таен обет между него и университета.

Отвори кутията и извади великолепната тога на доктор по литература. Харви порумения от притеснение и гордост, а Робин го заметна с тогата и запя:

— De mortuis nil nisi bonum^[6]. Dulce et decorum est pro patria mori^[7]. Per ardua ad astra^[8]. Nil desperandum^[9].

— Честито! — ревна Джеймс. — Жалко, че не успяхме да го включим в днешната церемония, но при такова щедро дарение не е редно да чакаме цяла година.

„Блестящ е — помисли си Стивън. — И Лорънс Оливие нямаше да се справи по-добре.“

— Не се притеснявайте — рече Харви, после седна и написа чека. — Имате думата ми, няма да кажа на никого.

Никой не му повярва. Сред възцарилото се мълчание Харви се изправи и връчи чека на Джеймс.

— Не на мен, господине — отсече Джеймс и го вледени с втренчени очи.

Другите се спогледаха стъписани.

— На заместник-ректора.

— Ама разбира се — изпелтечи Харви. — Извинявайте, уважаеми господине.

— Благодаря — рече Робин и взе с разтреперана ръка чека. — Много щедро дарение! Можете да бъдете сигурен, че ще го използваме по предназначение.

На вратата се почука силно. Ужасени, всички започнаха да се озъртат, само Джеймс запази спокойствие — вече беше готов на всякакви подвизи. Оказа се, че е шофьорът на Харви. Джеймс открай време не харесваше просташката бяла униформа и бялата фуражка.

— А, господин Мелър, много ни е оправен и точен — поясни Харви. — Господа, обзалагам се, че е следил всяка наша стъпка днес.

Четиримата замръзнаха, но шофьорът явно не бе стигнал покрай видяното до никакви зловещи заключения.

— Автомобилът ви чака, господине. Държахте точно в седем да бъдете в хотел „Кларидж“, за да се подготвите за вечерята.

— Млади момко! — провикна се отново Джеймс.

— Да, господине — трепна шофьорът.

— Толкова ли не виждаш, че стоиш пред заместник-ректора на университета?

— Не го забелязах, господине. Извинявайте.

— Махни си незабавно фуражката!

— Слушам, господине.

Свалил шапка, шофьорът се върна, ругаейки едва чуто, при колата.

— Неприятно ми е, господин заместник-ректор, че трябва да ви напусна, но както чухте, имам среща...

— Ама не се притеснявайте, знаем, че сте зает човек. Разрешете още веднъж да ви благодаря официално за прещедното дарение, то ще помогне на мнозина, които го заслужават.

— Пожелаваме ви да се приберете здрав и невредим в Щатите и да си спомняте за нас със същите топли чувства, с които ще ви споменаваме и ние — допълни Жан-Пиер.

Харви се насочи към вратата.

— Нека се сбогуваме тук, драги ми господине — провикна се подире му Джеймс. — Докато слеза по проклетите стъпала, ще минат двамазет минути. Свестен човек си, стана ми много симпатичен и прояви нечувана щедрост.

— За нищо — рече великодушно Харви.

„За теб може да е нищо, но за нас е всичко“ — помисли Джеймс.

Стивън, Робин и Жан-Пиер изпратиха Харви от „Кларъндън“ до чакащия ролс-ройс.

— Да ви призная, професоре, не му разбрах всичко на нашия възрастен приятел — сподели Харви и намести смутен тежката тога върху раменете си.

— Да, изкуфял е и недочува, но има голямо сърце. Искаше да ви каже, че в университета не бива да се разчува за дарението, въпреки че управата ще бъде надлежно известена за истината. Ако се вдигне шумотевица и се разбере за сумата, която сте ни предоставили, на годишните празници на Оксфордския университет ще започнат да се мъкнат разни навлеци с никакъв принос за просветата и да драпат за почетни степени.

— Така си е, влизам ви в положението. Ще мълча като гроб — зарече се Харви. — Благодаря ви, Род, за невероятния ден, и

пожелавам на всички ви късмет. Жалко, че нашият приятел Уайли Баркър не беше с нас, за да се позабавляваме заедно.

Робин пламна като домати.

Харви се качи на ролс-ройса и замахна възторжено на тримата, които изпроводи с поглед автомобила, плъзнал се леко по улицата, за да отпраща към Лондон.

Три на нула за тях. Бяха успели с третия план. Оставаше им да осъществят още един.

— Джеймс беше неотразим — каза Жан-Пиер. — Когато влезе, направо не го познах.

— Така си е — съгласи се Робин. — Хайде да идем и да го спасим. Все пак си е героят на деня.

И тримата се втурнаха нагоре по стълбите, забравили, че изглеждат някъде между петдесетте и шейсетте, и нахълтаха в кабинета на заместник-ректора, за да поздравят Джеймс, който, притихнал, се беше проснал наред с нея — да си рече човек, че е предал богу дух.

Час по-късно в „Модлин“, с помощта на Робин и на две двойни уискита Джеймс си възвърна обичайното добро здраве.

— Беше невероятен — похвали го Стивън, — тъкмо вече се бях отчаял, че няма да се получи нищо.

— Де да можехме да те заснемем! Щеше да получиш наградата на Академията за киноизкуство — включи се и Робин. — След такова изпълнение баща ти на всяка цена трябва да те пусне на сцената.

Джеймс беше много щастлив — за пръв път от три месеца и той можеше да се погрее на огъня на славата. Изгаряше от нетърпение да разкаже всичко от игла до конец на Ан.

— Божичко, Ан! — възкликна и стрелна с очи часовника. — Шест и половина. Ужас! Трябва да тръгвам незабавно. В осем имам среща с Ан. Ще се видим следващия понеделник за вечерята у Стивън. Дотогава ще се опитам да подготвя плана.

Той изскочи като попарен от стаята.

— Джеймс!

Върна се и проточи глава през открехнатата врата.

— Беше върхът! — викнаха в един глас останалите.

Ухили се, изтича надолу по стълбите, метна се на алфа ромеото, за което вече се надяваше, че ще му позволят да задържи, и подкара като обезумял към Лондон.

Стигна от Оксфорд до Кингс Роуд за петдесет и девет минути. Сега не беше както в студентските му години, бяха прокарали магистрала и се стигаше бързо. А едно време се пътуваше час и половина — два през Най Уикъм или Хенли.

А Джеймс бързаше толкова, защото срещата му с Ан беше изключително важна и той не биваше да закъснява при никакви обстоятелства: тази вечер щеше да се запознае с баща ѝ. Единственото, което знаеше за него, бе, че бил високопоставен служител в дипломатическия корпус във Вашингтон. Дипломатите бяха свикнали на точност. Джеймс беше решен да прави, да струва, но да остави добро впечатление, особено след успешното посещение на Ан в Татуел Хол. Графът толкова я бе харесал, че два дни не се беше отделял от нея. Дори бяха уточнили кога ще е сватбата, сега оставаше и родителите на Ан да одобрят датата.

Джеймс си взе набързо студен душ и махна целия грим по себе си, при което се подмлади с шейсет години. Бяха се разбрали с Ан да се видят преди вечерята и да пийнат нещо в „Лез Амбасадор“ в Мейфеър и докато обличаше смокинга, Джеймс се запита дали ще успее да стигне от Кингс Роуд до Хайд Парк Корнър само за дванайсет минути. Пак трябваше да прояви уменията, с които беше блеснал в Монте Карло. Скочи в автомобила, бързо превключи на скорост, профуча по Слоун Скуеър, мина през Итън Скуеър, после покрай болница „Сейнт Джордж“, заобиколи Хайд Парк Корнър, излезе на Парк Лейн и пристигна точно в осем без две минути.

— Добър вечер, милорд — поздрави го господин Милс, собственикът на клуба.

— Добър вечер. Ще вечерям с госпожица Съмъртън и в бързането паркирах неправилно. Ще имате ли грижата да преместите автомобила? — попита Джеймс и пусна ключовете и банкнота от една лира стерлинга в ръката в бяла ръкавица на портиера.

— С удоволствие, милорд. Отведете лорд Бригсби в залата за почетни гости.

Джеймс последва главния портиер нагоре по застланото в червено стълбище и влезе в малката зала в стил английски ампир, където масата беше подредена за трима. Чу в съседното помещение гласа на Ан. Тя дойде и в тъмнозелената рокля му се стори по-красива от всякога.

— Здравей, скъпи! Ела да те запозная с татко.

Джеймс отиде заедно с нея в съседното помещение.

— Това, татко, е Джеймс. Запознай се, Джеймс, с баща ми.

Той се изчерви, сетне пребледня като платно и накрая позеленя.

— Драго ми е, моето момче! Розали ми е разказвала толкова много за теб, че вече не ме свърташе да се запознаем.

---

[1] Томас Узли (1475 — 1530), английски кардинал и държавник.
— Б.пр. ↑

[2] Длъжност в Оксфордския университет. Официалният оратор държи слово при откриването на тържествени събрания и представлява университета на различни тържества. — Б.пр. ↑

[3] Един от най-важните членове на кабинета и председател на Камарата на лордовете. Върховен представител на съдебната власт, председател на юридическата комисия към Тайния съвет и пазител на държавния печат. — Б. пр. ↑

[4] Букв. Всички души на благочестивите покойници (англ.). — Б.пр. ↑

[5] През 1415 г., по време на Стогодишната война английският крал Хенри V разгромява край това селце в Северна Франция войската на французите. — Б.пр. ↑

[6] Изопачено от „De mortuis nil nisi bene“ (Диоген Лаертски): За мъртвите се говори само добро (лат.). — Б.пр. ↑

[7] Да умреш за родината е сладко и славно (Хораций, „Оди“, лат.). — Б.пр. ↑

[8] Изопачено от „Per aspera ad astra“: „Чрез трудности към звездите“ (Сенека, лат.). — Б.пр. ↑

[9] Нищо да не те отчайва (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

— Викай ми Харви.

Джеймс стоеше като истукан — беше изгубил ума и дума. Ан побърза да наруши мълчанието.

— Ще пийнеш ли уиски, Джеймс?

Той едвам си възвърна дар словото.

— Благодаря.

— Искам да знам всичко за теб, млади момко — продължи Харви, — с какво се занимаваш и защо през последните седмици почти не видях дъщеря си, макар че, струва ми се, съм наясно с отговора.

Джеймс изгълта на един дъх уискито, а Ан побърза да напълни отново чашата му.

— Почти не си видял дъщеря си, понеже постоянно съм на снимки и не се свъртам в Лондон — рече тя.

— Знам, Розали...

— Джеймс ме познава като Ан, татко.

— Кръстили сме те Розали. На нас с майка ти името ни харесва, не виждам защо да не харесва и на теб.

— Де се е чуло и видяло, татко, европейски топмодел да се казва Розали Меткаф? Всички приятели ме познават като Ан Съмъртън.

— Ти как мислиш, Джеймс?

— Вече си мисля, че изобщо не я познавам — отвърна той, малко по малко се окопитваше.

Харви очевидно не подозираше нищо. Не беше видял в лице Джеймс нито в галерията, нито в Монте Карло или на хиподрума „Аскот“, а днес в Оксфорд младежът се бе дегизирал и гримирал така, че изглеждаше най-малко на деветдесет години. На Джеймс вече му се струваше, че му се е разминало и Харви няма да го познае. Но как щеше да обясни в понеделник на останалите от четворката, че с последния — неговия план трябва да измамят не друг, а бъдещия му тъст?

— Дали да не седнем да вечеряме?

Без да чака отговор, Харви отиде в съседното помещение.

— Розали Меткаф — изшушука ядосан Джеймс, — дължиш ми обяснение!

Ан го целуна лекичко по бузата.

— Ти си първият човек, дал ми възможност да разгроя баща си по всички фронтове. Толкова ли не можеш да ми простиш?... Наистина те обичам...

— Ей, вие, двамата, идвайте де! Да си помисли човек, че се виждате за пръв път.

Ан и Джеймс отидоха при Харви и седнаха на масата. При вида на коктейла от скариди Джеймс се поразвесели и се сети как Стивън се е притеснил, задето може би е преиграл на вечерята, която е дал на Харви в „Модлин“.

— Е, Джеймс! Доколкото разбрах, вие с Ан вече сте определили деня на сватбата.

— Да, господине, стига да одобрявате и вие.

— То оставаше да не одобрявам! След като спечелих конните надбягвания на хиподрума „Аскот“, таях надежди Розали да се венчае за принц Чарлс, но съм доволен и ако граф вземе за жена единствената ми щерка.

И двамата се засмяха, въпреки че не им се стори особено смешно.

— Жалко, Розали, че тази година не дойде в Уимбълдън. Представяш ли си, отидох на турнира за жени в компанията на някакъв скучен изкуфял banker от Швейцария!

Ан се спогледа с Джеймс и се подсмихна.

Келнерите разчистиха масата и дотикаха количка, върху която се мъдреше печено агънце. Харви го огледа заинтригуван.

— И все пак, скъпа — продължи да дърдори като навит той, — беше много мило от твоя страна да ми звъннеш в Монте Карло. Наистина си мислех, че няма да прескоча трапа. Направо няма да повярваш, Джеймс. Извадиха ми от корема жлъчен камък колкото бейзболна топка, представяш ли си! Добре че ме оперира един от най-великите хирурзи в света — Уайли Баркър, лекува и президента. Спаси ми човекът живота. — Харви издърпа припряно ризата си от

панталона и показва върху увисналото си шкембе десетсантиметровия белег. — Какво ще кажеш, а?

— Забележително.

— Престани, татко. Седнали сме да вечеряме.

— Стига си се притеснявала де. Джеймс надали вижда за пръв път мъжки корем.

„Да, точно този наистина не го виждам за пръв път“ — помисли младежът.

Харви напъха долния край на ризата в колана на панталоните си и продължи:

— Та много ме трогна, когато ми се обади. — Той се наведе и я потупа по ръката. — И аз бях послушен. Последвах съвета ти и задържах доктор Баркър още една седмица — да не би да се получат усложнения. Но тия доктори са големи скъпции, така да знаеш, и...

Джеймс бутна чашата с червеното вино. Върху покривката остана петно.

— Извинявайте.

— Добре ли си, Джеймс?

— Да, добре съм, господине.

Той погледна възмутен Ан. Харви продължи да похапва невъзмутимо.

— Донесете нова покривка и още вино за лорд Бригсби.

След като сервитьорът отвори друга бутилка бордо, Джеймс реши, че е негов ред да се позабавлява. Ан вече три месеца го взимаше на подбив. Защо и той да не я подразни, ако баща ѝ му даде тази възможност? Харви продължаваше да си бъбри.

— Ти, Джеймс, падаш ли си по конните надбягвания?

— Да, драги ми господине, и бях възхитен от победата ви на „Аскот“, при това не само по причините, за които си мислите вие.

В суматохата, докато келнерите сменяха покривката върху масата, Ан изшушука тихичко:

— Не ми се прави на голям хитрец, скъпи... той не е чак толкова загубен, колкото ти се струва.

— Е, какво ще кажеш за нея?

— За кого?

— Как за кого, за Розали!

— Великолепна е. Заложих по пет лири стерлинги — и ако победи, и ако загуби.

— Да, за мен това бе голяма победа, жалко, че я изтърва, Розали, щеше да се запознаеш и с кралицата и с един много симпатичен човек от Оксфордския университет — професор Портър.

— Професор Портър ли? — повтори Джеймс и забучи нос в чашата с виното.

— Точно така, професор Портър. Познаваш ли го, Джеймс?

— Не, не го познавам, господине, но доколкото си спомням, е удостоен с Нобелова награда.

— Точно така, удостоен е и се погрижи да си прекарам чудесно в Оксфорд. Беше ми толкова забавно, че накрая направих дарение на университета — чек за четвърт милион долара, с които да се провеждат изследвания. Професорът сигурно е останал доволен.

— Знаеш, татко, че не бива да казваш на никого за дарението.

— Знам, знам, но Джеймс вече е член на семейството.

— А защо не бива да казвате, господине?

— О, тя е дълга и широка, Джеймс, но за мен беше голяма чест. Разбираш, че това е строго поверително, на теб обаче ще кажа, че професор Портър ми уреди да съм сред гостите на годишния празник на Оксфордския университет. Обядвах в „Ол Соулс“ заедно с господин Хари Макмилтън, уважавания ви бивш министър-председател, после бях и на градинското увеселение, а след това се срещнах със заместник-ректора в личния му кабинет, дойдоха и финансовият директор на университета, и главният секретар. Ти, Джеймс, бил ли си в Оксфорд?

— Да, следвал съм там. В „Хаус“^[1].

— В къща ли? Това пък какво е? — попита Харви.

— Така наричаме колежа „Крайст Чърч“.

— Никога няма да запомня всички тия колежи в Оксфорд.

— Трудничко си е, господине.

— Стига с това *господине*. Викай ми Харви. Та както ви разправях, срещнахме се в „Кларъндън“ и ония приятелчета съвсем си глътнаха езиците, взеха да пелтечат, добре че беше онова грохнало старче, обзалагам се, че е прехвърлил деветдесетте. Голата истина си е, че тия хора не знаят как да си поискат пари от милионер, затова ги извадих от затруднението и взех нещата в свои ръце. Цял ден ги бях

слушал как превъзнасят ненагледния си Оксфорд, затова реших да им запуша устата и им драснах чек за четвърт милион в зелено.

— Много щедро сте постъпили, Харви.

— Ако дядката ми беше поискал половин милион, щях да му го дам. Джеймс, виждаш ми се бледичък. Да не ти е зле?

— Извинявайте. Не, добре съм. Просто ми стана интересно, толкова сладкодумно разказвате за Оксфорд.

В разговора се включи и Ан.

— Споразумял си се, татко, със заместник-ректора да не разгласяваш дарението, дал си обет за мълчание и трябва да обещаеш никога повече да не говориш за това.

— Мисля да си облека за пръв път тогата през есента, на откриването на библиотека „Меткаф“ в Харвардския университет.

— Не, господине, не бива да го правите — изпелтечи прекалено припряно Джеймс. — Можете да обличате тогата само за тържествата в Оксфорд.

— Колко жалко! Но такива сте си вие, англичаните, държите много на етикета. Та покрай това се сетих, че трябва да обсъдим сватбата. Предполагам, ще предпочетете да живеете в Англия.

— Да, татко, но всяка година ще ви идваме на гости, а докато ти караш отпуска си в Европа, можеш да отсядаш у нас.

Сервитърите разчистиха за пореден път масата и се появиха с любимите ягоди на Харви. Ан се опита да насочи разговора към семейни теми и да попречи на баща си да се впусне отново да разказва какво е вършил през последните два месеца, докато Джеймс правеше точно обратното — насърчаваше го.

— Кафе, ликьор?

— Не, благодаря — отвърна Харви. — Само сметката. Мисля, Розали, да се почерпим в апартамента ми в „Кларидж“. Искam да ви покажа нещо: малка изненада.

— Изгарям от нетърпение да я видя, татко. Обичам изненадите. А ти, Джеймс?

— И аз ги обичам, но за днес ми стигат.

Джеймс отиде да закара алфа ромеото в гаража на хотела и остави Ан за малко насаме с баща ѝ. Хванати под ръка, двамата

тръгнаха бавно по Кързън стрийт.

— Нали е прекрасен, татко?

— Да, голям симпатяга. Е, в началото беше доста вързан, но после се поободри. Божичко, дъщеря ми ще става английска благородничка! Майка ти ще си умре от щастие, а аз съм доволен, че най-после сложихме край на глупавата ни сръдня.

— О, тате, ти направи много, за да си изгладим отношенията.

— Така ли? — изненада се Харви.

— Ами да! Последните няколко седмици имах възможност да премисля нещата. Казвай сега, каква е малката ти изненада?

— Имай търпение, миличка! Ще видиш. Това ти е сватбеният подарък.

Джеймс ги настигна пред входа на хотела. От изражението на Ан разбра, че Харви е дал бащиното си одобрение.

— Добър вечер, господине! Добър вечер, милорд!

— Здравей, Албърт. Ще поръчаш ли от мое име кафе и бутилка „Реми Мартен“. Нека ги качат в стаята.

— Веднага, господине.

Джеймс попадеше за пръв път в кралския апартамент. От малкия вестибюл се влизаше в спалнята отдясно и в дневната, която се падаше ляво. Харви ги поведе направо към дневната.

— Сега, деца, ще видите сватбения си подарък!

Отвори с размах вратата: точно срещу тях, на стената в дъното висеше картината на Ван Гог. Двамата я погледнаха и съвсем онемяха.

— И аз, като я видях, се почувствах по същия начин — шашнах се — съобщи Харви.

— Татко! — успя да пророни Ан, след като преглътна. — Ван Гог! Но ти открай време си мечтаеше да имаш негова картина. Не мога да те лиша от удоволствието да я притежаваш, пък и къде да я държа? Опасно си е — за разлика от теб ние не разполагаме със засилена охрана — изпелтечи младата жена. — Не можем да допуснем да жертваш гордостта на своята колекция, нали, Джеймс?

— То се знае! В никакъв случай не можем да го допуснем — натърти, до немай-къде разчувстван, той. — Сложа ли в къщата си такава картина, няма да имам и миг спокойствие.

— Дръж я в Бостън, татко, в обстановка, достойна за нея.

— Мислех, че все пак ще оцениш щедростта ми, Розали.

— То оставаше да не я оценя, татко. Но не мога да поема такава отговорност. Освен това мама също трябва да има възможност да се наслаждава на картината. Пък ако толкова държиш, можеш да я завещаеш на нас с Джеймс.

— Чудесно си се сетила, Розали, браво на теб. Така и ти, и аз ще ѝ се радваме. Но сега трябва да измисля друг сватбен подарък. Розали успя да ме размекне и да ме убеди, Джеймс, а това не е ставало от двайсет и четири години.

— Я не си криви душата, татко, напоследък ми се е случвало два-три пъти, мисля да го направя още веднъж.

Без да ѝ обръща внимание, Харви продължи да дърдори:

— Точно така, ще ви подаря трофея от конните надбягвания — оповести той и посочи великолепната бронзова скулптура на жребец и на жокей с жокейско кепе, обсипано с диаманти. — Надбягванията на хиподрума „Аскот“ са толкова важни, че всяка година връчват на победителя нова статуетка, значи трофеят си е мой за цял живот.

Джеймс беше благодарен, че ако не друго, фигурката поне е истинска.

Донесоха кафето и коняка и тримата седнаха да обсъдят подробностите около сватбата.

— И така, Розали, другата седмица трябва да дойдеш в Линкълн и да помогнеш на майка си с подготовката, инак тя ще вземе да си глътне езика от притеснение и да оплеска всичко. А ти, Джеймс, трябва да ми кажеш колко души ще поканиш, за да им запазя стаи в „Риц“. Венчавката ще се състои в черквата „Тринити“ на Копли Скуеър, след това ще вдигнем сватба у дома в Линкълн, ще си направим истинско английско увеселение. Така става ли, Джеймс?

— Звучи ми чудесно. Вие, Харви, сте много организиран човек.

— От малък съм си такъв, Джеймс. Установил съм, че това винаги се възнаграждава. И така, уточнете с Розали всичко до другата седмица, преди тя да се прибере у дома. Колкото до мен, не съм сигурен дали знаете, но утре се връщам в Щатите.

„Страница 38-а от синята папка“ — помисли си Джеймс.

Двамата с Ан останаха при Харви още час, през който обсъждаха сватбата, после, малко преди полунощ, се накулиха да си тръгват.

— Утре сутрин ще дойда да те изпратя, татко.

— Лека нощ, господине.

Джеймс се ръкува и излезе.

— Казах ли ти, че е страхотен!

— Да, много приятен младеж, майка ти ще се радва.

Докато слизаха с асансьора, Джеймс не каза и дума на Ан: с тях в кабината пътуваха още двама мъже, които също мълчаха, докато стигнат партера. Но още щом се качиха в автомобила, Джеймс сграбчи младата жена за яката, метна я върху коленете си и я шляпна толкова силно, че тя не знаеше дали да плаче, или да се смее.

— Ама защо?

— Да не би след сватбата да забравиш кой е глава на семейството.

— Ах ти, говедо такова, да се отнасяш така с жените! Само исках да ти помогна.

Джеймс подкара като обезумял към жилището на Ан.

— Защо ми надрънка всички тези небивалици? „Родителите ми живеят във Вашингтон, баща ми е дипломат“ — изимитира я той.

— Знам, знам, скъпи, но трябваше да измисля нещо, след като разбрах кого сте взели на мушка.

— И какво ще кажа сега на другите?

— Нищо. Ще ги поканиш на сватбата, ще им обясниш, че майка ми е американка, затова се женим в Бостън. Изгарям от любопитство да видя физиономииите им, когато разберат кой ти е тъст. Така и така трябва да измислиш някакъв план, не можеш да подведеш приятелите си.

— Но обстоятелствата се промениха.

— Не, не са се променили. Защо да увъртаме: всички те успяха, само ти се провали, затова се постарай, преди да заминеш за Америка, да измислиш нещичко.

— Сега вече е ясно като бял ден, че без твоята помощ е нямало да успеем.

— Няма такова нещо, скъпи. С какво съм помогнала аз на Жан-Пиер? Само добавих някои подробности — колкото за цвят... Обещавах ли, че никога вече няма да ме шляпаш?

— Не, не обещавам, особено като се сетя за оная картина, но сега, скъпа...

— Ти, Джеймс, си сексуален маниак.

— Знам, скъпа. Как иначе според теб ние в рода Бригсби вече няколко поколения наред създаваме цели пълчища малки лордчета?

Рано на другата сутрин Ан се раздели с Джеймс, за да прекара известно време с баща си, после двамата го изпратиха и той си замина за Бостън с обедния самолет. В автомобила, на връщане от летището Ан не се стърпя и попита Джеймс какво е решил да каже на останалите. Не се беше и надявала да получи друг отговор, освен:

— Почакай и ще видиш. Няма да допусна да го променяш зад гърба ми. Добре че още в понеделник си заминаваш за Америка.

---

[1] Букв. Къща (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

В понеделник на Джеймс му се струваше, че ще полудее — толкова натоварен беше денят. Първо отиде да изпрати на летището Ан, която сутринта си заминаваше с полета на „Ти Дъбъл Ю Ей“ за Бостън, после цял ден се готви за вечерта, когато щеше да се срещне с останалите от четворката. Всеки от тях бе осъществил своя план, сега очакваха да чуят какво ще предложи Джеймс. Откакто знаеше, че жертвата ще му става тъст, му беше дважд по-трудно, но Ан беше права: той не можеше да се оправдава с това. Беше длъжен да измисли нещо, с което да отмъкне на Харви още четвърт милион долара. Призляваше му при мисълта, че е могъл да го стори с едно-едничко изречение още в Оксфорд. Но не смяташе да споделя това с другите от четворката.

Тъй като за победата в Оксфорд най-много бе допринесъл Стивън, вечерята щеше да се състои в колежа „Модлин“ — Джеймс поизчака, за да не попада в задръстванията, мина с автомобила покрай стадион „Уайт Сити“ и пое по магистрала четирийсет към Оксфорд.

— Вечно си последен, Джеймс — укори го Стивън.

— Извинявай, но бях затънал до гуша...

— За да измисляш план, надявам се — вметна Жан-Пиер.

Джеймс си замълча. Помисли, че четиримата вече си знаят и кътните зъби. За три месеца бе научил за тримата повече, отколкото за двайсет години — за така наречените си приятели. Чак сега разбра защо баща му вечно разказва за бойните си другари от войната — все хора, с които инак не би се сприятелил. Вече си даваше сметка и че ще му бъде много мъчно за Стивън, когато той се прибере в Щатите. Успехът всъщност щеше да ги раздели. За нищо на света не би изживял отново мъките, които си беше навлякъл покрай „Проспекта Ойл“, но всичко това определено си имаше и хубавата страна.

Стивън беше от хората, които не умеят да празнуват, затова, още щом сервитърите им донесоха първото ястие и излязоха от стаята, той удари с лъжицата по масата и оповести, че съвещанието е започнало.

— Обещай ми нещо — каза Жан-Пиер.

— Какво? — попита Стивън.

— Че след като си върнем парите до последното пени, аз ще седя на почетното място и ти няма да кажеш и дума, освен ако не те помоля.

— Дадено — съгласи се Стивън. — Но чак след като си върнем и последното пени, чу ли! Ето какво е положението към днешна дата: върнахме си 777 560 щатски долара. Разходите по последната операция възлизат на 5178 долара, което с разходите по предишните операции прави общо 27 661,24 долара. И така, като теглим чертата, Меткаф ни дължи още 250 101,24 долара. — Стивън връчи на всички препис от счетоводния отчет. — Приложете го към папките като страница 63-в. Някакви въпроси?

— Да — обади се Робин. — Защо за тази операция разходите са толкова големи?

— Истината е, че бяхме ударени най-вече от плаващия курс на лирата стерлинга спрямо долара — обясни Стивън. — В началото на операцията можехме да вземем по 2,44 долара за лира стерлинга. Тази сутрин курсът беше едно към 2,32 долара. Харча в лири, а удържам на Меткаф за разходите в долари по курса за деня.

— Не искаш да го оцеляваш и да му взимаш и пени повече, а? — възкликна Робин.

— Точно така, няма да му вземем и пени повече. А сега, преди да продължим нататък, ми се ще да отбележа за протокола...

— Все повече заприличва на заседание на Парламента — вметна Жан-Пиер.

— Стига си квакал, жабар такъв — заяде се Робин.

— Знаеш ли какво, надут копелдак от Харли стрийт...

Настана голяма врява. Служителите, отговарящи за реда в университета и нагледали се на какви ли не шумни купони, се запитаха дали накрая няма да ги повикат, за да укротят страстите.

— Тишина! — сопна се властно Стивън, с което ги накара да млъкнат. — Знам, превъзбудени сте, но ни предстои да си върнем още 250 101, 24 долара.

— И внимавай, Стивън, да не забравим двайсет и четирите цента!

— Първия път, когато ви поканих на вечеря тук, не бяхте толкова шумни, Жан-Пиер. Рибата още е в морето, а те, моля ви се, сложили тигана на огъня!

Всички притихнаха.

— Харви продължава да ни дължи пари и хич не си правете илюзии: ще ни бъде точно толкова трудно да си приберем последната четвърт от сумата, както и първите три. Преди да дам думата на Джеймс, искам да отбележа за протокола, че в „Кларъндън“ той се представи повече от блестящо.

Робин и Жан-Пиер заудряха по масата — да покажат, че са напълно съгласни.

— А сега, Джеймс, сме целите в слух.

В стаята отново се възцари тишина.

— Почти съм готов с плана — подхвана Джеймс.

Другите го погледнаха невярващо.

— Но имам да ви съобщавам нещо, заради което, надявам се, ще ми дадете малка отсрочка.

— Ще се жениш.

— Прав си както винаги, Жан-Пиер.

— Още щом влезе, разбрах каква е работата. Кога ще ни я представиш, Джеймс?

— В последния момент, да не би да размисли, Жан-Пиер.

Стивън погледна календара в бележника си.

— Докога искаш отсрочка?

— Ще се оженим на трети август в Бостън. Майката на Ан е американка — поясни Джеймс. — Макар че живее в Англия, Ан иска да направи това удоволствие на майка си и да се венчаем там. После заминаваме на меден месец и се надяваме до двайсет и пети август да се приберем в Англия. Планът ми за господин Меткаф трябва да бъде осъществен на петнайсети септември, последния ден, когато акциите ще имат котировки на фондовата борса.

— Според мен е напълно приемливо, Джеймс. Всички ли са съгласни?

Робин и Жан-Пиер кимнаха.

— Трябват ми телекс и седем телефона, всичките в моето жилище. Жан-Пиер ще отиде в Парижката борса, Стивън — в стоковата борса в Чикаго, а Робин — в търговска банка „Лойдс“ в Лондон. Веднага щом се върна от медения месец, ще предоставя на всеки синя папка с подробностите.

Тримата бяха изумени и възхитени, а Джеймс замълча, та да подсили впечатлението.

— Браво на теб, Джеймс — похвали го Стивън. — Ще очакваме с нетърпение подробностите. Искаш ли още нещо от нас?

— Да. През следващия месец ти, Стивън, трябва да следиш всеки ден котировките на златото при отварянето и затварянето на борсите в Йоханесбург, Цюрих, Ню Йорк и Лондон. Ти, Жан-Пиер, трябва да знаеш курса на германската марка, на френския франк и на английската лира стерлинга спрямо долара за същия период и как се е променял всеки ден, а ти, Робин, до втори септември трябва да се научиш да работиш с телекс и с телефонна централа с осем линии. Трябва да се оправяш с централата не по-зле от телефонист от международните линии.

— И този път Робин се вреди с най-лесното — изсумтя Жан-Пиер.

— Що не си...

— Млъквайте и двамата — прекъсна ги Джеймс.

По лицата им се изписаха изненада и уважение.

— Нахвърлял съм някои неща, върху които да поработите. — Той раздаде на всеки от четворката два гъсто изписани на машина листа. — Добавете ги към папките като страници 74 и 75, ще имате с какво да се занимавате най-малко месец. И накрая всички сте поканени на сватбата на госпожица Ан Съмъртън и Джеймс Бригсби. Остава малко време, няма да си усложнявам живота и да ви пращам официални покани, но знайте, че съм запазил места за самолета следобед на втори август и че всички имаме стаи в бостънския „Риц“. Надявам се да ме удостоите с честта и да ми станете шафери.

Дори Джеймс си се възхити колко е оправен. Останалите си получиха изумени самолетните билети и още напътствия.

— Ще се срещнем в три следобед на летището и по време на полета ще ви препитам за папките.

— Слушаме, шефе! — възкликна Жан-Пиер.

— Ти, Жан-Пиер, ще ми отговаряш на въпросите и на френски, и на английски, понеже на презокеанската телефонна линия ще се наложи да ползваш и двата езика и да създаваш впечатлението на пръв спец по чуждите валути.

Тази вечер никой не посмя да пуска шегички по адрес на Джеймс и докато се връщаше с колата към Лондон, той се чувстваше нов човек. Не само се беше открил като звездата в плана за Оксфорд, но сега и командваше парада и останалите трима му се подчиняваха безпрекословно. Нищо чудно да се издигнеше в очите и на оня стар мърморко — баща си.

ГЛАВА 19

Както никога, Джеймс се яви пръв на срещата на летище „Хийтроу“. Беше получил надмощие и нямаше намерение да го губи. Последен пристигна Робин, стиснал под мишница цял куп вестници.

— Какво правиш бе, човек! Връщаме се вдругиден! — напомни му Стивън.

— Знам, но се изнервям, ако остана без английски вестници, затова си взех и за утре.

Както подобава на французин, Жан-Пиер вдигна отчаян ръце.

Предадоха багажа на трето гише и се качиха на самолета от полет 747 на „Бритиш Еървейс“ за международно летище „Логан“.

— Прилича ми на футболно игрище — отбеляза Робин, след като влязоха в огромния самолет.

— Побира триста и петдесет души. Горе-долу, колкото са запалняковците, които заслужават повечето английски отбори — заяде се Жан-Пиер.

— Престанете — скастри ги свъсен Джеймс. Така и не беше разбрал, че се притесняват от пътуването и просто се опитват да се поотърсят от напрежението.

После, докато самолетът се извисяваше, и двамата се престориха, че четат, но веднага щом се изкачиха на хиляда метра и надписът „Затегнете коланите“ угасна, на бърза ръка си възвърнаха формата.

Четиримата дълго се бориха с жилавото студено пиле в пластмасови чинии и с алжирското червено вино.

— Дано тъст ти, Джеймс, ни нахрани по-добре — отбеляза Жан-Пиер.

След като хапнаха надве-натри, Джеймс им разреши да си изгледат филма — „Ужилването“, но при условие, че веднага щом той свърши, тримата ще се явят един по един на препитването при него. Робин и Жан-Пиер се преместиха за прожекцията петнайсетина реда

по-назад. Стивън предпочете да остане на мястото до Джеймс и да се яви на импровизирания изпит.

Той му връчи лист с четирийсет написани на машина въпроса за котировките на златото на различни места по света и колебанията в тях през последните четири седмици. Стивън отговори на въпросите само за дваайсет и две минути, и то правилно, което не изненада Джеймс. Математикът още от самото начало си беше гръбнакът на четворката и те бяха разгромили Харви Меткаф именно благодарение на логичната му мисъл.

Стивън и Джеймс задремаха и се събудиха, когато Робин и Жан-Пиер се върнаха при тях, за да си получат и те своите четирийсет въпроса. Робин се справи за трийсет минути и от четирийсет въпроса отговори правилно на трийсет и осем. Жан-Пиер пък се пребори за дваайсет и седем минути с трийсет и седем от въпросите.

— Стивън получи четирийсет точки от четирийсет възможни — оповести Джеймс.

— Не се и учудвам — каза Жан-Пиер.

Робин се беше умърлушил.

— И вие трябва да наваксате до втори септември. Чухте ли?

Двамата кимнаха.

— Гледали ли сте „Ужилването“? — попита Робин.

— Не — отговори Стивън. — Рядко ходя на кино.

— Не са от нашата класа. Направиха един голям удар и после дори не си опазиха парите.

— Хайде, спи, Робин.

Храната, филмът и препитването на Джеймс запълниха почти изцяло шестте часа на полета и в последния час всички се бяха унесли, когато внезапно ги събуди силен глас:

— Тук командирът на полета! Наближаваме международно летище „Логан“, движим се с дваайсет минути закъснение. Очакваме да кацнем в седем и петнайсет, след около десет минути. Надяваме се да сте пътували добре и отново да предпочетете „Бритиш Еървейс“.

Митническата проверка трая малко по-дълго от обикновеното, понеже и тримата носеха сватбени подаръци и не искаха да ги показват пред Джеймс. Доста се намъчиха, докато обяснят на митничаря защо върху гърба на един от двата часовника „Пиаже“ пише: „Част от

незаконната печалба на «Проспекта Ойл» — от тримата съзаклятници“.

Когато най-сетне се пребориха с митничарите, видяха, че при входа ги чака Ан — беше застанала до голям кадилак, който да ги закара в хотела.

— Сега вече знаем защо ти трябваше толкова много време, за да измислиш нещо. Браво на теб, Джеймс, прощаваме ти — подвижна Жан-Пиер и както приляга на французин, притисна до себе си младата жена.

Робин се представи и я целуна лекичко по бузата. Стивън се ръкува доста сковано.

Качиха се в автомобила, Жан-Пиер побърза да се намести до Ан.

— Госпожице Съмъртън... — подхвана Стивън.

— Наричай ме Ан.

— Къде ще е сватбата, в хотела ли?

— Не, у родителите ми — отвърна тя, — но ще ви осигурим кола, която да ви докара и после да ви върне. Ще ви помоля само за едно — да се погрижите в три и половина следобед Джеймс да бъде в черквата. За останалото не се безпокойте. Покрай това се сетих, Джеймс, че майка ти и баща ти пристигнаха вчера и са отседнали у нашите. Решихме, че е за предпочитане да спиш другаде, понеже мама и без това се е притеснила до смърт.

— Както кажеш, скъпа.

— Ако размислиш до утре — намеси се Жан-Пиер, — аз съм на разположение. Е, не съм благословен със синя кръв, но ние, французите, винаги можем да предложим едно-две нещица, с които да компенсирате това.

Ан се подсмихна.

— Позакъснял си, Жан-Пиер, пък и не си падам по брататите.

— Ама аз само... — подхвана Жан-Пиер.

Другите го изгледаха кръвнишки.

В хотела оставиха Ан и Джеймс сами и отидоха да си разопаковат багажа.

— Знаят ли, скъпи?

— И през ум не им минава — отвърна Джеймс. — Утре ще им поднеса изненадата на техния живот.

— Готов ли си с плана?

— Почакай, и ще видиш.

— Аз вече съм готова с моя — каза Ан. — Твоят за кога е?

— За тринайсети септември.

— Значи победих — моят е за утре.

— Ама чакай, никой не очаква от теб да...

— Не се притеснявай. Мисли само за едно — как ще се ожениш... за мен.

— Не можем ли да се усамотим някъде?

— Не, чудовище такова. Все ще издържиш до утре.

— Обичам те.

— Хайде, лягай, смешнико. И аз те обичам, но трябва да се прибирам, инак ще забатачат всичко.

Джеймс се качи с асансьора на седмия етаж и отиде при останалите — на кафе.

— Има ли мераклии за блекджек?

— А, хич не си прави устата, обирджия с обирджия — каза Робин. — Ти си ученик на най-изпечения измамник, живял някога под слънцето.

Всички от четворката бяха във върхова форма и очакваха с нетърпение сватбата. Въпреки времевата разлика се разотидоха чак след полунощ по стайте. Но дори тогава Джеймс продължи да се мята в леглото и да умува над един-единствен въпрос:

— Какво ли е намислила пък сега?

ГЛАВА 20

През август Бостън е приятен град, както всъщност и всички други градове в Америка, и четиримата си направиха дълга закуска в стаята на Джеймс.

— Мен ако питате, хич не му се жени — каза по едно време Жан-Пиер. — Ти, Стивън, си капитан на четворката. Предлагам си услугите: нямам нищо против да заема мястото му.

— Ще ти струва четвърт милион долара.

— Готов съм да ги платя — отвърна французинът.

— Да де, но ги нямаш — възрази Стивън. — Разполагаш само със 189 474,69 долара, една четвърт от онова, което сме си прибрали досега, ето защо решавам младоженец да бъде Джеймс.

— Помощ! Англосаксонски заговор! — викна Жан-Пиер. — Щом Джеймс осъществи успешно плана си и разполагаме с цялата сума, отново ще подхвана пазарлъка, така да знаете.

Дълго си бърбиха и се смяха. Стивън ги гледаше натъжен: беше му мъчно, че ще се виждат много рядко, когато — всъщност, ако, поправи се свъсен той — планът на Джеймс се увенчаеше с успех. Ако четворката работеше за, а не срещу Харви Меткаф, той досега щеше да е най-богатият човек на земята.

— Къде се отнесе, Стивън?

— А, да, извинявайте. Не бива да се разсейвам. Ан ми е възложила нещо.

— Пак се почна — завайка се Жан-Пиер. — В колко часа трябва да се явим, професоре?

— След един час, облечени като за случая, за да направим последен оглед на Джеймс и да го заведем в черквата. Я, Жан-Пиер, иди да купиш четири карамфила: три червени и един бял. А ти, Робин, се погрижи за таксито. Аз ще държа под око Джеймс.

Робин и Жан-Пиер запяха фалшиво с цяло гърло „Марсилезата“ и се отправиха към вратата. Джеймс и Стивън ги изпроводиха с погледи.

— Как се чувстваш, Джеймс?

— Страхотно. Съжалявам само, че не успях да довърша до днес плана.

— Не се занимавай сега с това. Има време до тринайсети септември. Отсрочката няма да ни навреди.

— Без теб нямаше да се справим. Знаеш го, нали, Стивън? Щяхме да се разорим, а аз нямаше да срещна Ан. Задължени сме ти до гроб.

Стивън се вторачи невиждащо през прозореца — не знаеше какво да отговори.

— Три червени и един бял, точно както ми нареди — съобщи Жан-Пиер, — белият, предполагам, е за мен.

— Сложи го на Джеймс. Но не зад ухото, чу ли, Жан-Пиер.

— Изглеждаш страхотно, ала пак не проумявам какво толкова ти е харесала тая жена — продължи да се заяжда французинът.

Бяха готови да тръгват, но таксито щеше да дойде след половин час, който трябваше да убият някак. Жан-Пиер отвори бутилка шампанско и те вдигнаха наздравици за Джеймс, после за четворката, за Нейно Величество кралицата на Великобритания, за президента на Съединените щати и накрая — уж от немай-къде, за президента на Франция. Изпиха до дъно бутилката и Стивън реши, че е по-разумно да тръгват незабавно, затова помъкна останалите трима към чакащото такси.

— Усмихни се де, Джеймс! С теб сме.

Натикаха го отзад в таксито.

Автомобилът стигна само за няколко минути при храма „Тринити“ на Копли Скуеър, а шофьорът не криеше радостта си, че се е отървал толкова бързо от четиримата.

— Три и петнайсет. Ан ще остане доволна от мен — отбеляза Стивън.

Заведе младоженеца при първия ред отдясно в черквата, а през това време Жан-Пиер огледа хубавичко най-красивите момичета. Робин се включи в приготовленията, докато официално облечените сватбари — към хиляда души, чакаха да дойде невестата.

Стивън тъкмо беше отишъл да помогне на Робин, който се суетеше на стълбите пред черквата, към тях се бе присъединил и Жан-Пиер, когато се зададе ролс-ройсът. Всички пред храма бяха изумени колко красива е Ан в скъпата булчинска рокля. Баща ѝ вървеше зад нея. Тя го хвана под ръка и двамата тръгнаха нагоре по стълбите.

Стивън, Робин и Жан-Пиер стояха като попарени и не смееха да се помръднат досущ овце, в които се е втренчил питон.

— Ах, негодникът му с негодник!

— Кой кого води за носа?

— Ан явно е знаела още от самото начало.

Харви им се усмихна някак разсеяно, докато минаваше с булката покрай тях. Всички ги последваха вътре в черквата.

„Слава богу! — каза си Стивън. — Не ни позна!“

Седнаха в дъното, така че да не ги чуват другите сватбари, запълнили до краен предел храма. Органистът спря да свири, когато Ан доближи олтара.

— Изключено е Харви да знае — изшушука Стивън.

— Как стигна до този извод? — попита Жан-Пиер.

— Джеймс нямаше да ни подлага на всичко това, ако първо сам не е издържал на проверката.

— Логично! — прошепна Робин.

— Сега стоите тук пред мен и аз ви задавам въпроси, но вие ще отговаряте в деня на Страшния съд, когато ще се разкрият тайните на всички души...

— Ще ми се да разкрия още сега една-две тайни — отбеляза Жан-Пиер. — Например откога Ан знае за нас?

— Джеймс Кларънс Спенсър, взимате ли за съпруга тази жена, за да живеете с нея според Божията повеля, да я обичате и да се грижите за нея в болест и здраве, докато смъртта ви раздели?

— Да.

— Розали Арлин, взимате ли за съпруг този мъж, за да...

— Мен ако питаш — отвърна Стивън, — можем спокойно да я смятаме за пълноправен член на четворката — ако не беше тя, надали щяхме да успеем в Монте Карло и Оксфорд.

— ... докато смъртта ви раздели?

— Да.

— Кой дава за съпруга тази жена?

Харви изтика хората наоколо, излезе напред, хвана Ан за ръка и я отведе при свещеника.

— Аз, Джеймс Кларънс Спенсър, взимам теб, Розали Арлин, за жена...

— То оставаше да ни познае! Виждал ни е един-единствен път, при това предрешени и дегизирани — продължи Стивън.

— Аз, Розали Арлин, взимам за мъж теб, Джеймс Кларънс Спенсър.

— Но ако продължим да се навъртаме тук, току-виж ни познал — отбеляза притеснен Робин.

— Може и да не ни познае — успокои го Стивън. — Стига си се паникьосвал де. Досега сме успявали именно защото сме го хващали натясно в непозната обстановка.

— Да де, но сега обстановката му е позната до болка — възрази Жан-Пиер.

— Не, не му е позната. Днес е сватбата на дъщеря му, нещо напълно ново за него. Но на угощението не бива да бием на очи.

— Хвани ме за ръката, че треперя от страх! — подметна Робин.

— Нека аз — предложи услугите си Жан-Пиер.

— Помнете едно: дръжте се естествено.

Ан беше спокойна и хрисима, гласът ѝ едвам достигаше другия край на черквата, където тримата стояха, примрели от страх. Затова пък гласът на Джеймс отекна ясен и твърд:

— С този пръстен ти се вричам телом и духом... Всичко, каквото притежавам, ще бъде и твое...

— И малко от онова, което притежаваме ние — подметна Жан-Пиер.

— В името на Отца и Сина, и Светия Дух. Амин!

— Нека се помолим — пропя свещеникът.

— Знам за какво ще се моля — рече Робин. — Да се освободим от властта на нашия враг, от ръката на всички, които ни мразят...

— О, милостиви Боже, който си на небето, наш Създател и Пазител...

— Вече сме към края — отбеляза Стивън.

— Добре го каза, няма що! — изсумтя Робин.

— Млък! — прекъсна го Жан-Пиер. — Съгласен съм със Стивън. Хванали сме му цаката на Меткаф, отпусни се най-послед.

— Които Бог ги е събрал, нека смъртта ги раздели.

Жан-Пиер продължи да си мърмори нещо, но то не звучеше като молитва.

Органът засвири с цялата си мощ „Сватбения марш“ на Хендел и тримата се отърсиха от мрачните си мисли. Венчавката беше приключила и под погледите на две хиляди усмихнати лица лорд и лейди Бригсби се запътиха между седалките към изхода. Стивън изглеждаше развеселен, Жан-Пиер очевидно завиждаше на Джеймс, Робин беше притеснен. Докато минаваше покрай тях, Джеймс им се усмихна блажено.

След като младоженците постояха на стъпалата пред черквата десетина минути, колкото да ги щракнат фотографите, ролс-ройсът ги откара у Меткафови в Линкълн. Харви и графиня Лаут се качиха на втория автомобил, графът и Арлин, майката на Ан — на третия. След двайсетина минути ги последваха и Стивън, Робин и Жан-Пиер, които още не можеха да се разберат струва ли си да нападнат звяра направо в бърлогата му.

Къщата на Харви Меткаф в стил „Крал Джордж“ беше неописуемо красива, с пищна градина, спускаща се към езерце, с розови храсти, а в оранжерията се намираше гордостта и радостта на Харви, неговата колекция от редки орхидеи.

— И през ум не ми е минавало, че ще доживея да видя това — сподели Жан-Пиер.

— На мен също — призна си Робин, — но сега не бих казал, че съм особено щастлив.

— Дайте да отвърнем както подобава на предизвикателството — намеси се Стивън. — Предлагам да се наредим на опашката, за да поднесем поздравленията си, но поотделно. Аз ще съм пръв. Ти, Робин, ще бъдеш втори, но застани най-малко двайсетина души зад мен, а ти, Жан-Пиер, ще бъдеш трети, на двайсетина души след Робин. *Дръжте се естествено!* Какво толкова! Ние сме приятели на Джеймс от Англия. Щом се наредите на опашката, надайте ухо и се опитайте да разберете от разговорите кой е близък приятел на Харви. После застанете точно пред него. Когато ви дойде ред да се ръкувате, Харви вече ще гледа човека отзад, понеже вас не ви познава и ще иска да си поговори с него. Така ще минем между капките и той няма да ни познае.

— Блестящо, професоре! — възкликна Жан-Пиер.

Опашката сякаш нямаше свършване. Покрай протегнатите ръце на господин и госпожа Меткаф, на граф и графиня Лаут, на Ан и Джеймс се низеше върволица най-малко от хиляда души. Накрая дойде редът и на Стивън, който мина победоносно покрай младоженците.

— Радвам се, че си тук — каза Ан.

Стивън не отвърна нищо.

— Приятно ми е, че те виждам.

— Всички ние, Джеймс, сме във възторг от плана ти.

Стивън се шмугна в голямата бална зала и се спотаи зад една от колоните в дъното, възможно най-далеч от многоетажната сватбена торта наред помещението.

После дойде ред и на Робин, който не посмя да погледне Харви в очите.

— Колко мило, че си направи труда да пристигнеш толкова отдалеч — възкликна Ан.

Робин изпелтечи нещо.

— Дано днес прекараш добре, Робин.

Джеймс очевидно се забавляваше, както никога през живота си. След номера, който му беше извъртяла Ан, сега му беше много приятно да гледа как и останалите от четворката се чувстват като в небрано лозе.

— Голям негодник си, Джеймс.

— По-тихо, мой човек, че ще те чуят майка ми и баща ми.

Робин също хлътна в балната зала и след като надзърна зад всички колони, най-сетне откри Стивън.

— Всичко наред ли е?

— Струва ми се, че да, но не искам да му виждам повече очите. Кога е самолетът за Англия?

— Довечера в осем. А сега се отпусни. И внимавай да не изтървем Жан-Пиер.

— Пак добре, че не си обръсна брадата.

Французинът се здрависа с Харви, който вече се бе извърнал към следващия гост на опашката, бостънски banker, негов близък приятел — Жан-Пиер го беше прередил най-безочливо.

— Радвам се да те видя, Марвин!

Жан-Пиер също не беше разпознат. Целуна Ан по двете бузи, изшушука ѝ в ухото:

— Гейм, сет и мач за Джеймс!

После тръгна да търси Стивън и Робин. Но на пътя му се изпречи една от шаферките и той забрави първоначалните инструкции.

— Харесва ли ви сватбата? — изгука момичето.

— Искате ли питане! Винаги съдя за сватбите по шаферките, а не по булката.

Младата жена порумена — стана ѝ много приятно.

— Сигурно струва цяло състояние — допълни тя.

— О, да, безспорно, скъпа, и аз дори знам чие — каза Жан-Пиер и я прегърна през кръстчето.

Два чифта ръце го сграбчиха и въпреки ожесточената съпротива го изтеглиха най-безцеремонно зад колоната.

— Какви ги вършиш, Жан-Пиер! Та тя няма и седемнайсет години. Какво искаш, да те тикнат зад решетките за сексуален тормоз на малолетни и за кражба ли? Я пийни и се дръж като хората! — скастри го Робин и му тикна в ръката чаша шампанско.

Лееха се реки от шампанско и дори Стивън се поувлече с черпенето. Вече се държаха за колоната — да не паднат, когато кумът призова за тишина.

— Драги лордове, дами и господа! Тишина, ако обичате! Нека чуем младоженеца — виконт Бригсби!

Джеймс дръпна внушително слово. Актьорът у него надделя и американците останаха очаровани. Дори върху лицето на баща му се изписа възхищение. След това кумът даде думата на Харви, който говори дълго и високо. Пусна любимата си шегата как смятал да омъжи щерка си за принц Чарлс, при която насъбралите се прихнаха в кръшен смях, както правят всички сватбари, дори и шегата да е блудкава. Накрая Харви вдигна наздравица за младоженката и младоженеца.

След като ръкоплясканията стихнаха, хората отново се разбъбриха. Харви извади от джоба си плик и целуна дъщеря си по бузата.

— Това, Розали, е малък сватбен подарък, с него искам да ти се отблагодаря, задето ми остави картината на Ван Гог. Знаем, че ще го

използваш разумно.

Подаде ѝ белия плик. Вътре имаше чек за 250 000 щатски долара. Ан целуна баща си с искрена обич.

— Благодаря ти, тате, обещавам, че ние с Джеймс ще ги изхарчим по предназначение.

Тръгна да търси Джеймс и го откри, обсаден от застаряващи лелки американки.

— Вярно ли е, че сте роднина на кралицата?

— За пръв път виждам истински лорд от плът и кръв.

— Нали ще ни поканите да ви разгледаме замъка?

— На Кингс Роуд няма замъци — тросна се Джеймс, доволен, че Ан му се е притекла на помощ.

— Можеш ли да ми отделиш малко време, скъпи?

Джеймс се извини и я последва, но се оказа почти невъзможно да се отскубнат от тълпата.

— Погледни! — прикани Ан. — Бързичко.

Джеймс взе чека.

— Майко мила... 250 000 долара!

— Знаеш какво ще направя с него, нали?

— Да, скъпа.

Ан тръгна да търси Стивън, Робин и Жан-Пиер, което не беше никак лесно, понеже те се бяха окопали зад колоната в дъното. Накрая тя разбра къде са по приглушеното, ала сърцато изпълнение на „Кой иска да стане милионер?“, долитащо иззад колоната.

— Ще ми послужиш ли с химикалка, Стивън?

Пред нея начаса изникнаха три химикалки.

Ан извади от букета чека и написа върху гърба: „Розали Бригсби, да се осребри на Стивън Брадли“, после му го връчи.

— Твой е.

Тримата зяпнаха чека. Още преди да са отворили уста, младата жена се беше отдалечила.

— Божичко, за какво момиче се е оженил нашият Джеймс! — възкликна накрая Жан-Пиер.

— Пиян си, жабар такъв — скастри го Робин.

— Как смееш, господинчо, да подмяташ, че един французин може да се напие от шампанско! Обявявам ти дуел. Ти избери оръжието.

— Тапи от шампанско.

— Я по-кратко! — спря ги Стивън. — Ще се издадете.

— Кажу ми сега, професоре, като теглим чертата, какво се получава с финансите?

— Тъкмо пресмятам — отвърна Стивън.

— Моля? — ахнаха в един глас Робин и Жан-Пиер, но им беше много леко на душата и не им се спореше.

— Дължи ни още 101 долара и 24 цента.

— *Срам и позор!* — възкликна Жан-Пиер. — Дайте да опожарим къщата.

Ан и Джеймс отидоха да се преоблекат, а Стивън, Робин и Жан-Пиер продължиха да се черпят с шампанско. Кумът оповести, че булката и младоженецът ще тръгнат след петнайсетина минути, и помоли гостите да се съберат в хола и пред къщата.

— Елате да ги изпратим — прикани Стивън.

Благодарение на шампанското бяха придобили ново самочувствие и застанаха на хвърлей от автомобила.

Стивън чу как Харви се тюхка:

— Дявол го взел! Аз ли трябва да мисля за всичко?

Видя как той се озърта, накрая погледът му падна върху тримата приятели. Повика с пръст Стивън и младият мъж усети, че краката му се подкосяват.

— Ей, ти, не беше ли шафер?

— Да, шафер съм, господине.

— Розали ще тръгне всеки момент, а няма цветя за нея. Един бог знае какво е станало с букета, няма го никъде. Мятай се на някоя от колите. На километър-два оттук има цветарница. И не се мотай.

— Тръгвам веднага.

— Я! Не се ли познаваме отнякъде?

— Да, господине. Всъщност не, не се познаваме. Отивам за цветята.

Стивън се обърна и побягна. Робин и Жан-Пиер, които, ужасени, бяха присъствали на сценката и вече се бяха уплашили, че Харви ги е разкрил, се завтекоха подире му. Щом излезе зад къщата, Стивън спря и погледна най-красивия храст с рози. Робин и Жан-Пиер профучаха

покрай него, също спряха като заковани и се върнаха, плетейки нозе, при своя приятел.

— Какво си намислил? Да набереш букет за собственото си погребение ли?

— Меткаф поиска така. Някой е забравил да вземе цветя за Ан. Разполагам с пет минути. Започвайте да берете!

— Mes enfants^[1], и вие ли виждате онова, което виждам аз?

Другите двама вдигнаха очи. Жан-Пиер гледаше като омагьосан оранжерията.

Следван по петите от Робин и Жан-Пиер, Стивън се върна пред къщата, понесъл в ръце орхидеите, коя от коя по-красиви. Тъкмо ги подаде на Харви, когато от къщата излязоха Джеймс и Ан.

— Браво на теб! Любимите ми цветя. Колко струват?

— Сто долара — отвърна напосоки Стивън.

Харви му връчи две петдесетдоларови банкноти. Плувнал в пот, Стивън се сля с навалищата и се върна при Робин и Жан-Пиер.

Джеймс и Ан си запроправяха път през множеството. Мъжете не можеха да откъснат очи от младоженката.

— О, татко, орхидеи! Колко са красиви! — Ан целуна Харви. — Благодарение на теб днес е най-хубавият ден в живота ми!

Ролс-ройсът се плъзна плавно по алеята, откъсна се от тълпата сватбари и се отправи към летището, откъдето Джеймс и Ан щяха да се качат на самолета за Сан Франциско, първата спирка по пътя им за Хавайските острови. Докато автомобилът заобикаляше къщата, Ан погледна празната оранжерия, после и цветята в ръцете си. Джеймс не забеляза. Мислеше си за друго.

— Според теб ще ми простят ли? — попита той.

— Все ще ти простят, сигурна съм. Но я ми разкрий тайната! Наистина ли имаш план?

— Знаех си аз, че няма да се сдържиш и ще ме попиташ, и истината е...

Колата се плъзгаше леко по магистралата и само шофьорът чу отговора.

Стивън, Робин и Жан-Пиер гледаха как гостите се разотиват — повечето спираха да се сбогуват със семейство Меткаф.

— Дайте да не рискуваме — каза Робин.

— Вярно, защо да дърпаме дявола за опашката! — съгласи се Стивън.

— А не искате ли да го поканим на вечеря? — предложи Жан-Пиер.

Другите двама го сграбчиха и го натикаха в едно от такситата.

— Защо официалният ти костюм е издут, Жан-Пиер?

— Защото съм скрил две бутилки отлежало шампанско „Круг“, реколта 1964 година. Сърце не ми даваше да ги оставя там самички.

Стивън каза на шофьора да ги откара в хотела.

— Каква сватба! Как мислите, Джеймс наистина ли имаше план? — попита Робин.

— Не знам, но дори и да има, с него остава да си върнем само долар и двайсет и четири цента.

— Трябва да му конфискуваме печалбата от залога, който направи за Розали на „Аскот“.

Стегнаха си багажа, изнесоха се от хотела и взеха друго такси, което да ги откара на международно летище „Логан“, а там с помощта на персонала от „Бритиш Еървейс“ успяха криво-ляво да се качат на самолета.

— Да го вземат мътните! — завайка се Стивън. — Жалко, че не си прибрахме и онзи долар и двайсет и четири цента.

---

[1] Деца мои (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Вече в самолета изпиха и шампанското, което Жан-Пиер беше задигнал от сватбата. Дори Стивън изглеждаше доволен, макар че отново и отново подхващаше темата за долара и двацет и четирите цента, които не си били взели.

— Колко според теб струва шампанското? — обърна го на майтап Жан-Пиер.

— А, него не го броим! Ще оцетим Харви!

Странни птици си бяха тия университетски преподаватели! Французинът вече се беше примирил, че ще си умре, без да ги е разбрал.

— Не бери грижа, Стивън. Сигурен съм, че планът на Джеймс все ще ни донесе долар и двацет и четири цента.

Стивън го напуши смях, но той дори не се усмихна — да не го заболи главата.

— Само като си помисля, че момичето е знаело всичко!

Пристигнаха на „Хийтроу“ и минаха бързо митническата проверка — целта на пътуването все пак не беше да се връщат с подаръци. Робин се отби до будката за вестници и купи „Таймс“ и „Ивнинг Поуст“. Жан-Пиер го удари на пазарлък с таксиметровия шофьор.

— Ние да не сме някакви загубени американци, които не знаят тарифата и пътя до центъра на Лондон, че да ни смъкваш по десет кожи! — заповтаря като курдисан, още не бе изтрезнял.

Таксиметровият шофьор в черния остин изсумтя и се насочи към магистралата. Денят започваше зле.

Робин зачете блажено вестниците — беше сред малцината, на които не им пречи да четат и в движещ се автомобил. Стивън и Жан-Пиер се задоволиха да гледат колите, профучаващи покрай тях.

— Ох, да му се не види!

Стивън и Жан-Пиер трепнаха. Техният приятел рядко си позволяваше да се пали — не му беше в характера.

— Майко мила!

Това вече преля чашата на търпението, но още преди да са попитали нещо, Робин зачете на глас:

— „Бритиш Петролиум“ обяви, че са открили в Северно море находище с капацитет 200 000 барела нефт на ден. Според председателя на управителния съвет сър Ерик Дрейк находището е много голямо. Четирийсети участък на „Бритиш Петролиум“ се намира само на километър и половина от все още непроучения участък на „Проспекта Ойл“. Заради слуховете, че „Бритиш Петролиум“ ще се опита да се договори и да получи и този участък, акциите на „Проспекта Ойл“ скочиха и преди затварянето на борсата достигнаха котировки от цели 12,25 долара за акция.

— Mon de Dieu^[1]! — възкликна Жан-Пиер. — Ами сега! Какво ще правим?

— Как какво! — отвърна Стивън. — Ще разработим план как да си приберем обратно всички акции до последната.

---

[1] Божичко (фр.). — Б.пр. ↑

Издание:

Джефри Арчър. Нито пени повече, нито пени по-малко

Американска. Първо издание

ИК „БАРД“ ООД, София, 2001

Коректор: Олга Герова

ISBN: 954-585-253-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.